

संस्कृतश्रीः

पाठमाला- ६

SAMSKRITASRI

PATAMALA - 6

(Sanskrit - Tamil)

Published by :

SAMSKRIT EDUCATION SOCIETY (REGD.)

Head Office :

Old 212/13-1, New No. 11
St.Mary's Road, R.A. Puram
Chennai - 600 028.
Phone : 2495 14 02

Admn. Office :

283, T.T.K. Road,
Chennai-600 018

7th Edition

2011

[Price : 35/-

ஸம்ஸ்கிருதத்தை எளிதில்
கற்க எமது பாட நூல்கள்

ஸம்ஸ்கிருதநீ பாடமாலா

1—7 பாகங்கள் ஒவ்வொன்றும்

ஸம்ஸ்கிருத அகராதி

(Dictionar Sanskrit & Tamil)

தமிழ் - ஆங்கிலப் பொருளுடன்

தாதுமாலா (300 தாதுக்கள்) (முதல் பாகம்)

சப்தமஞ்ஜரீ

அவ்யயகோசம்

க்ருதந்தரூபமாலா Vol. 1 to 5

பாடமாலா ஆங்கிலம் 1 & 2

ஸம்ஸ்கிருதநீ வெள்ளிவிழா மலர்

ஸம்ஸ்கிருதநீ மாதப் பத்திரிகை

ஆண்டு சந்தா

ஆயுள் சந்தா

புத்தகம் அனுப்ப தபால் செலவு தனி

விவரமறிந்து முன் பணம் அனுப்பவும்

தொடர்பு கொள்ள முகவரி :-

ஸம்ஸ்கிருத எஜுகேஷன் ஸொஸைடி,

Old 212/13-1, New No. 11

St.Mary's Road, R.A. Puram

Chennai - 600 028.

Phone : 2495 14 02

(Near Mandaivelli R.T.O. Office)

ஸம்ஸ்கிருதபுரீ பத்திரிகை பாடமாலா

மொழிப்பயிற்சி மிக எளிதானது. கருத்துடன் ஊன்றிப்பயிலத் தொடங்கினால் ஓராண்டிற்கும் மொழி வாய்மைத் தொடங்கும். பிறகு மொழியினுள்ள சிறிதும் பெரிதான நடைபடிபடித்துப் பழகப்பழக மொழி நன்கு வாப்பட்டுவிடுகிறது. மொழியின் இலக்கணமும் கற்பதற்கு எளிதே. தொடர்ந்து கருத்துடன் ஊன்றி ஈடுபடுவதே இதற்கான ஒரே உபாயம். நாம் நன்கு அறிந்த மொழி ஒன்றின் உதவி கொண்டு வேற்று மொழி கற்பதும் மிக எளிது. அந்தந்த மொழியின் தனிச் சிறப்பும் பழகப் பழகத்தானே புரியும். இதைக் கருத்தில் கொண்டே தமிழின் மூலம் ஸம்ஸ்கிருதத்தைக் கற்பதற்கு உதவுவது என்ற நோக்குடன் 1977ல் காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபர் ஜகத்குரு புரீ சங்கராசாரிய புரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதீ ஸ்வாமிகள் நல்வாசியுடன் ஸம்ஸ்கிருதபுரீ துவங்கப்பெற்றது.

பத்திரிகை மூலம் போதித்துத் தபால் மூலம் பயிற்சியில் உதவுவதானது. நேர்முகமாக வகுப்பறைகளில் போதிப்பது போல், எளிதாக அமைய வேண்டுமென்ற கருத்துடன் மூயன்றதில் ஓரளவு வெற்றி பெற்றுள்ளோம். தொடர்ந்து இப்பத்திரிகையின் வாசகர் வட்டம் பெருகிவருகிறது.

ஸம்ஸ்கிருதபுரீ பத்திரிகையில் பாடங்களுடன் எவ்விய சிறிய சிறந்த கட்டுரைகள், ஸம்பாஷணைகள், சிறு நாடகங்கள், மற்றும் செய்திகள், சந்தோத்திரங்கள் இவைகளும் இடம் பெற்று வருகின்றன. அவை வாசகர்களுக்கு இலக்கியங்களில் ஈடுபாட்டை வளர்க்க உதவுகின்றன.

ஸம்ஸ்கிருத எழுத்துப்பயிற்சி முதல் உயர்ந்த காவியப் பகுதிகள் வரை எவ்வாறானால் பாடங்கள் வரிசையாக அமைக்க பெற்று ஸம்ஸ்கிருதபுரீ பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. ஒவ்வொரு பாடத்தின் நிறுவியில் அமைந்த பாடுதற்களை வாசகர்கள் எழுதி எங்களுக்கு அனுப்பித் திருத்தப் பெற்று திரும்பப் பெறுகிறார்கள்.

கடந்த பல ஆண்டுகளில் இதன் மூலம் பயிற்சி பெற்றவர்கள் தானே ஆங்காங்கு ஆரம்ப வகுப்புகளை தொடங்கி எமது சேவையில் பங்கு கொண்டுள்ளனர். அவர்களது ஈடுபாடு பெரிதும் போற்றத்தக்கது.

சंस्कृतश्रीः पाठमाला - ६

ஸம்ஸ்கிருதபுரீ-பாடமாலா - 6

ज्ञानानन्दमयं देवं निर्मलरफदिकाकृतिम् ।

आधारं सर्वविधानां हवग्नीवमुपास्महे ॥

प्रथमः पाठः - पा० 1

यशोदाकिशोरः (१)

सुधासिंधोः मधनेन सुधा सम्पन्ना । अमरचून्दः तां पीत्वा नितरां तृप्तिमगमत् । कृष्णो वदति साऽपि सुधा न सुखदा, ब्रजराज्ञ्या यशोदायाः स्तन्यपीयूषे पीते इति । स बालः यशोदास्तन्यपायी तदेकरतः कदापि तत्र अलम्बुद्धिं नावहत् । यशोदाया अङ्गे कृष्णः । तस्याः स्नानात् वात्सल्यसुधा स्रवति स्तन्यमिषेण । अरुणाधरयोः मध्ये जननीस्तनाग्रं कुर्वन् गूं गूं कूजनपुरस्सरं दुग्धं पिबति । पीयमाने पीयमाने अस्य धुधा यथंते । पिपासा, ततोऽदम्या लालसता चेति विचित्रां बालदशां यशोदा प्रेक्षते ।

तस्य धुधानिवृत्त्यै गोमधुरं क्षीरं सा रक्षितवती । बालकं स्तनाग्रलम्बिनमादायैव कथञ्चित् सा क्षीरभाण्डं चुङ्गीं आरोप्य अदीपयत् । पुनः क्वचित् विश्रान्ता बालं स्तन्यं अपाययत् । तावता चेटी आगच्छत् सद्यो जातं दधि भाण्डपूर्णमादाय । यशोदायाः पुरतस्तत् निश्चिन्वती । गोः क्षीरं दधिभूतं, उपरि क्षीरस्य लघावशी अभिषक्वस्य सन्तानिका घनीभूता ईपद् दारिद्रवर्णां दधि आवृण्वती दृश्यते । नवनीतं ह्यङ्गुलीनं लभ्येत सुस्वादु । ततः तस्याः दधिनिर्मन्थने उत्पन्ना श्रद्धा ।

क्षणं बालं भूमी विसृज्य, सा पृथुकटितटे क्षीमं वासः सम्यक् सूत्रेण नहति । बालवत्सापि सा अतीतमध्यमवयस्का । पुत्रं पुरस्स्थं पश्यन्ती दधि मथ्नाति । पुत्रदशनिनेत्र प्रसुतं स्तन्यं वातः क्लेदयति । ईपत् विलज्जिता मधनाय रज्जुं इतस्ततः आकर्षति । स्विन्नं वक्त्रं श्रमेण । कचान्तनिहिता मालतीमाला मधनमनु चलतः शिरसो गलति ।

पीतस्तन्यः शिशुः अलसो निद्राया यशमेति क्षणम् । माता दधिमन्थने व्यग्रा । मन्थानध्यनिना जातबोधो बालः दीर्घं श्वसन्, गात्रं मोटयन्, नेत्रे मार्जन् क्रमेण जागर्ति, अम्बेति मातरमाह्वयति । तरसा क्षुधा पीडितः क्रन्दति । बालस्य क्षुत् पिशाचिकेव, कदा सा उदियादिति न कोऽपि जानाति । उदयक्षण एव प्रवर्धते । अतो बालः क्रन्दति । कथञ्चिदुत्थाय शयनात्, मातुरङ्गमारोहत् मध्ये पदे पदे प्रस्खलन् । माता दध्ना मथने व्यग्रा न तमन्वन्वत अङ्गारोहणाय । मातुर्मुखं जन्सुको बालः पश्यति, हसति, क्षुधादेन्यं अक्षणा प्रकाशयन् पुनः अङ्गमारोहति । “अवि ! त्वदर्थे एव श्राम्यामि । पश्य ! कियत् सुन्दरं नवनीतमिदम् ? ।” न तत् शृणोति बालः, गृह्णाति मथनदण्डं, निषेधति मथनं, अङ्गमारोहति च । प्रेमविवशा तस्य मुखे स्तनाग्रं दत्तवती वात्सल्यमूर्तिः यशोदा परमानन्दसिन्धो न्यमज्जत् । चुल्लिकायां पाकायाधिरोपितं क्षीरं नैतत्सेह इव । “किं मत्तः स्वादु यशोदास्तन्यम् ?” सम्यक् पक्वं नीरापायात् उत्फुल्लं पात्रादुदगलत् । चोप् इति चुल्लिकावहेः क्षणणेन उत्थितः शब्दः । विदग्धक्षीरजोऽसह्यो गन्धश्च मातरं शिशोः स्तनाग्रात् झटित्यपनयनाय प्रेरयत् । “वत्स ! क्षणमितस्तिष्ठ ! त्वदीयं पयो वीक्ष्य द्रुतं क्षणेनावामि” इति वदन्त्यपागच्छत् ॥

கடினபதவுரை: சுதாசிந்ஹு: பாற்கடல் அமரவூந்: தேவர் கூட்டம் பீயுஷம் அமுதம் ஈகரத: ஒன்றிலேயே நாட்டமுள்ளவன் அலம்துலி: போதுமென்ற எண்ணம் ஸ்தன்யமிபேண முலைப்பால் என்ற வியாஜத்தில் அரூண நிலந்த பீயமானி பீயமானி குடிக்கக்குடிக்க அடம்த்யா லாலசதா அடக்க முடியாத ஆவல் சூலி அடுப்பு டீபயதி கொளுந்தி விடுகிறான் பாயயதி குடிக்கச் செய்கிறான் நிசிஹவதி வைத்தான் லபு: அகி: லேசான தி ஸந்தானிகா ஏடு ஆவூணவதி மறைப்பதாக ஹ்யதவீநம் புதுநெய் நிர்மந்ஹன் கடைதல் பூபு பெரிய ஶீமம் வாச: பட்டாடை நஹதி கட்டிக்கொள்கிறான் அतीதமத்யமவயஸ்கா நடுவயதைக் கடந்தவன் ஶுடயதி தனைக்கிறது ரஜு: கயிறு ஸ்விநம்

வியர்த்து விட்டது கவா: கேசங்கள் அலச: சோம்பியிருக்கின்ற மந்யான: மத்து வோ: உணர்வு மோடயந் முறித்துக் கொண்டு மார்த்ந் துடைத்துக் கொண்டு ஜாగர்தி விழித்துக் கொள்கிறான். உடியாது வெலிக்கிளம்பும் வ்யகா முலைந்தவளாக அந்யமந்யத அனுமதித்தான் ஶுபா-தெந்ய் பசிக்களைப்பு ஶாம்யாமி உழைக்கிறேன், பாடுபடுகிறேன் சேஹே பொறுத்துக் கொண்டது உத்குல்த் கொடுத்துப்பொங்கியது ஶபணம் அனைதல் விடயம் பாறி எரிந்தது, கருகியது.

பயிற்சி - ஸமாஸமடைந்த சொற்களைப் பிரித்து விக்ரஹ வாக்யம் எழுதவும். பதம் பதமாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறவும். ஸந்தி சேர்ந்துள்ளதைப் பிரித்தும் சேராததைச் சேர்த்தும் எழுதி ஸந்தியின் பெயர் எழுதவும்.

द्वितीयः पाठः - பாடம் 2

उपपदविभक्तयः - உபபதவிபக்திகள்

(२) द्वितीया विभक्तिः

பாடமாலா - 1ல் ப்ரதமா முதல் சம்த்யோபநப்ரதமா வரை வேற்றுமைகளைப்பற்றிப் படித்தோம். அவற்றை காரகவிபக்திகள் என்பர். கர்து, கர்ம், கரண, சம்ப்ரதான, அபாடான, சம்த்யந், அடிகரண என்று காரகவிபக்திகள் 7 வகைப்படும். ஸம்போதனபிரதமா கர்து காரகத்தின் உட்பிரிவேயாகும்.

குறிப்பிட்ட பதங்களையோ அவ்யயங்களையோ, குறிப்பிட்ட தாதுக்களையோ உபயோகிக்கும்போது அவைகளுடன் சேர்ந்த சொற்கள் குறிப்பிட்ட வேற்றுமைகளைத் தழுவும் என்ற அமைப்பை உபபதவிபக்தி: என்பர். 2-ம் வேற்றுமை முதல் 7-ம் வேற்றுமை வரை வரிசையாக உபபதவிபக்தியின் முக்கிய உதாரணங்களைக் கற்போம்.

கீழே கொடுக்கப்பட்ட அவ்யயங்கள் அல்லது உபஸர்கங்கள் உபயோகப்படும்போது அவற்றுடன் இணையும் பதங்கள் இரண்டாம் வேற்றுமையைத் தழுவும்.

१. उभयतः இருபுறத்திலும்.
- (क) कावेरी उभयतः उयराणि क्षेत्राणि सन्ति ।
காவேரியின் இருபக்கங்களிலும் செழுமைமிக்க வாய்கள் உள்ளன.
- (ख) रेलमार्गमुभयतः तन्वीस्तम्भाः (தந்திக்கம்பங்கள்) सन्ति ।
- (ग) राजर्वीर्यामुभयतः धनिकानां प्रासादाः सन्ति ।
२. सर्वतः எல்லா பக்கங்களிலும்
- (क) कृष्णं सर्वतः गोपिकाः अतिष्ठन् ।
- (ख) संस्कृतं लोकोत्तरा भाषा इति वार्ता भारतं सर्वतः प्रसरति ।
३. अभितः/परितः சுற்றிலும்
- (क) चन्द्रः परितः तमोचलयं दृश्यते । तस्य परिवेष इति नाम ।
சந்திரனைச் சுற்றிலும் இருள் வளையம் காணப் படுகிறது. அதற்கு 'பரிவேஷம்' என்று பெயர்.
- (ख) देवालयं परितः प्राकारः वर्तते ।
- (ग) पुष्करिणीं अभितः/परितः सोपानबन्धः वर्तते ।
४. समया/निकपा அருகில்
- (क) ग्रामं समया महापथः (பெருவழிச் சாலை) गच्छति ।
- (ख) तडागं निकपा एकः मठः वर्तते
- (ग) बत्सः मातरं समया/निकपा तिष्ठति ।
५. उपर्युपरि மேலேமேலே
- (क) विमानं गगनं उपर्युपरि गत्वा तिरोभवति ।
- (ख) नगारोहाः हिमालयं उपर्युपरि आरोहन्ति ।
- (ग) भूलोकं उपर्युपरि भुवः सुवः महः जनः तपः सत्यं इति पट् लोकाः सन्ति इति प्राचीना वदन्ति ।

६. अधोऽधः கீழே கீழே
- (क) मस्तकं अधोऽधः ग्रीवा क्रोडः उदरं कटिः उरुः जानुनी जङ्घे पादौ इत्यङ्गानि सन्ति ।
- (ख) भूलोकं अधोऽधः अतलः वितलः सुतलः रसातलः तलातलः महातलः पातालः इति सप्त लोकाः सन्ति ।
- (ग) मेघमण्डलमधोऽधः भूमिः आकर्षणशक्तिः अधिका ।
७. अन्तरा நடுவே
- (क) कावेरीं कोल्लडं चान्तरा श्रीरङ्गक्षेत्रं वर्तते ।
- (ख) हिमालयं विन्ध्यं चान्तरा आर्यावर्तः अस्ति ।
- (ग) गोपिकां गोपिकां अन्तरा माधवः, माधवं माधवं च अन्तरा गोपिका ।
- கோபிக்கும் கோபிக்கும் நடுவே கண்ணன் - கண்ணனுக்கும் கண்ணனுக்கும் நடுவே கோபிகை.
८. अन्तरेण - विना அன்றி, அல்லாமல், தவிர.
- (क) राममन्तरेण मारीचं हन्तुं न अन्यः समर्थः ।
- (ख) उत्तमं महापुरुषं अन्तरेण न कोऽपि भारतं उन्नेतुं समर्थः इति सदा जनाः वदन्ति ।
- (ग) वृष्टिमन्तरेण सस्यानि न प्ररोहन्ति ।
९. अनु பின்னாலும், ஒட்டி, காரணமாய்.
- (क) चिकित्सामनु रोगः शाम्यति ।
- (ख) प्रभूतां वृष्टिमनु सर्वत्र उपह्वयः ।
- (ग) ब्रह्मोत्सवमनु देवालयं महान् सम्मर्दः ।
१०. धिक् தி (வசைக்கொல்)
- (क) धिक् त्वां कृतघ्नम् ।

செய்தன்றி கொன்ற நீ வசைக்குரியவன்

(ஸ) திக் த்வா ஸரடாரரதம் ।

அயல்மலைநாட்டமுள்ள நீ வசைக்குரியவன்.

(஑) தி஑ஸ்தாந் ஸ்வாமிகார்யஸாதகாந் ।

஑ஜமானஸின் கார்யத்தைக் கெடுத்த நாம் வசைக்கு
ஆளானவர்கள்.

கடிஸபதவுரை: ஸ்வரீர் ஸெழுமைமிக்க ஸாஸாத: மாஸிகை
ஸு஑்ரரிஸி திருக்குளம் ஸோபானவந்: ஸடிக்கட்டு வத்ச: கன்று, குழந்தை
ந஑ாரோ஑: மலையேறுபவன் மஸ்தக: தலை க்ரோ஑: மார்பு கடி: இடப்ப
ஸரு: துடை ஑ானு: முழங்கால் ஑஑ி கணுக்கால் வுஸி: மழை ஑ாம்யதி
தணிகிறது ஸுஸுவ: குழப்பம் ஑னஸம்மரீ: ஜனநெருக்கம்.

ஸயிற்சி : ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மொழி ஸெயர்க்கவும்.

1. கார்த்திகை தீஸோத்ஸவத்தையொட்டி திருவண்ணா
மலையில் மக்கள் கூட்டம் அதிகம் (அநு)

2. மஹாமண்டபத்தின் துவாரத்திற்கு இருபுறமும்
துவாரபாலகர்கள் நிற்கின்றனர். (ஸ஑யத:)

3. முருகனுக்கு இருபுறமும் வள்ளியும் தேவஸேஸையும்
நிற்கின்றனர். (ஸ஑யத:)

4. தோட்டத்தின் எல்லா புறத்திலும் வேலி உள்ளது.
(அ஑ித: / ஸரித:)

5. தலைவரைச் சுற்றித் தொண்டர்கள் நிற்கின்றனர்.
(அ஑ித: / ஸரித:)

6. புற்றுக்கு அருகே செல்லாதே. (ஸமயா / நிகுபா)

7. ஸர஑ு நதி அயோத்திக்கு அருகே ஑டுகிறது
(ஸமயா / நிகுபா)

8. கோள் ஑ொல்லும் அவன் வசைக்குரியவன். (திக்)

9. மலைக்கு மேலே மேலே ஑ுச்சுத்தினறல் உண்டாகிறது.
(ஸுஸுஸு஑ரி)

10. கடைத்தெருவின் இருபுறமும் கடைகள் உள்ளன.
(ஸ஑யத:)

ஸயிற்சி : தமிழில் மொழிஸெயர்க்கவும்.

1. ஑ி஑்஑ம஑ித: ஸரித: ஑ி஑்஑ம஑ாஸமுத: ।

2. வராதகம் ஑ர்வத: கி஑ல்கா: ஑ந்தி ।

3. ஑வாலயம் நிகுபா ம஑ாந் கல஑: ।

4. ஑ு஑ா: ஑஑நமு஑ுஸு஑ரி ஑ுதூர் ஑தந்தி ।

5. கு஑ம஑ோஸத: ஑ா஑வாஸு: நாஸ்தி ।

6. ஑ர்஑஑ு஑் ம஑ாம஑ுட஑ம் ஑ாந்தரா அ஑்ம஑ுட஑: வர்தி ।

7. த்வாமந்தரே஑ கோ஑ி அ஑் நா஑த: । த்வமெவ ஑ோர்: ।

8. வாத்வாமநு ஑தநே ம஑ாநு஑ு஑வ: ।

9. திக் மாம் ஑்வாமிகார்யஸாதகம் ।

10. ஑்ருக்த்யா த்ரவரூ஑் ஑ல் ஑ீத்யமநு து஑ார்: ஑வதி ।

கடிஸபதவுரை: திருவண்ணாமலை அரூ஑ா஑லக்ஷேத்ரம் வேலி வுதி:
தலைவர் ஑ேதா ஑ொண்டர் அநு஑ர்: புற்று வல்மீகம் கோள் ஑ொல்கின்ற
஑ிஸுந: ஑ுச்சுத்தினறல் த்வாஸவந்: கடைத்தெரு வி஑ி஑ி: கடை ஆ஑஑:
வராதக: தாமரைக்காய் கி஑ல்க: பூந்தாது, வாத்வா஑ுயல், ஑ீத்யம் குஸிர்,
து஑ார்: ஑ஸிக்கட்டி.

தூதீய: ஑ாட: - ஑ாடம் 3

யஸோதாகிஸோர்: (2)

ஸ்யாமோ வால: மாத்ரா த்யக்த: மாதரம் ஑்ரதீஸுத । ஑ா க஑ிதம் ஑டூ஑஑த் ஑வ:
஑ு஑்வா அவரோ஑ிதும் அ஑஑஑த் । ஑ா ந ஑்ரத்யா஑஑த் । வாலஸ்ய ரோ஑ ஆயாத: ।
“ஸு஑ிதம், ஑஑த் ஑்தந்யம் ஑ீதவந்தம், அநுஸம் த்யக்த்வா குதோ ஑தா? குதோ மாம஑ி தயா
ஸ஑ ந அநயத்?” அரூ஑ி ஑ோஸி ஑்ராஸு஑ரதாம் । ஑ேத்ரயோ: அஸு ஑ட஑லத் । ஑ு஑ுதி:
யக்ரா வ஑ூவ । ஑ ஑ந்தீ: அ஑்ரோஸுமடஸத் । ரோ஑஑ூர்஑யா ஑ுஸ்வா ஑தஸ்தத: ஑்ரீஸுத ।
த஑ிம஑ந஑ா஑ுண்டம் அ஑ாலயத் । ஑ுரு தத் ஑ா஑ுண்டம் ந ஑஑ால ।

इतरन्तः प्रेक्षमाणेन तेन शिलाखण्डं एकं उपलब्धम् । शिलाखण्डमादरे सः क्षिप्रम् । तेन भाण्डं प्रजहार । खन् खन् ध्वनिः उदभूत् । बालस्य भीतिः उदभूत् । माता यदि खन् खन् ध्वनिं शृणोति, शिलया भाण्डं प्रहरन्तं मां प्रेक्षते, तर्हि ताडयेत् इति । माता खन् खन् ध्वनिं न अशृणोत् । माता दुग्धस्य रक्षणे व्यग्रा आसीत् । बालस्य क्रोधो द्विगुणितो बभूव । पूर्वापेक्षया द्विगुणितेन वेगेन बालः भाण्डं शिलया अहनत् । भाण्डं छिद्रितं अभवत् । ततो दधि निस्ससार । दधि भूमी सर्वत्र प्रसृतं अभवत् । बालः मातुः शिक्षणात् भीतः ततः अपससार ।

मन्दं मन्दं चलन् अन्यं अपवरकं भेजे । तत् नवनीतभाण्डारम् । भाण्डारद्वारे शृङ्खला न लग्ना । ततः कवाटमुद्घाटय अन्तः प्राविशत् चोर इव । अन्तर्गतः स कवाटं पिदधे । नवनीतेन पूर्णानि भाण्डानि बहूनि तत्र आसन् । कृष्णः तानि दृष्ट्वा आनन्दितो बभूव ।

गोपी यशोदा पयः चुल्लुवा अचारोपयत् । उष्णं तत् पयः चपकं आदाय बालाय दातुं दधिमथनस्थानं आगच्छत् । तत्र बालो न तया दृष्टः । दधिभाण्डं त्रुटितम् । अलिन्दे दधि सर्वत्र प्रसृतम् । दध्यमत्रकं च भग्नम् । सा अहसत् बालस्य रुष्टस्य तत् कर्म दृष्ट्वा । कियत् चातुर्यं अस्य बालस्य । नीलमणिः बालः कुत्र गतः? सा तं अन्विष्यन्ती अपवरकात् अपवरकं गच्छन्ती बभ्राम ।

कृष्णस्य पादयोः दधि लग्नम् । कृष्णः यत्र यत्र अगच्छत् तत्र तत्र दध्ना अद्रितं चरणचिह्नं अदृश्यत् । माता तदनुसरन्ती नवनीतभाण्डारं जगाम । नवनीतभाण्डारस्य कवाटो पिहितो । कदाचित् भीतः कृष्णः तत्र नीलीनः स्यात् । तत्र स किं करोतीति द्रष्टुं कवाटच्छिद्रेण अन्तः अवालोकयत् ।

कुत्रचित् कोणे निहितं उलूखलं अधुना अपवरकमभ्यं आनीतम् । तस्य उपरि नीलबालः उपविष्टः । तं परितः बानराणां शतं समन्तात् उपविष्टम् । बालस्य हस्ते शरावः नवनीतपूर्णः । नवनीतं बालः कृष्णः हस्तेन आदत्ते । बानरं एकैकं प्रेम्णा आह्वयति । क्रमशः परितः उपवेशयति । एकैकस्मै साधु नवनीतं वितरति । वितरणेन शरायो रिक्तो भवति ।

उलूखलात् अवतीर्य नवनीतभाण्डात् नवनीतं उद्भृत्य शराव्यं पूरयति । पुनरागत्य उलूखले उपविशति । बानरेभ्यः नवनीतं वितरति । इदानीं उद्भृतं नवनीतं पुराणम् । तत् अम्लं बानराय कस्मैचित् न रोचते । बानरः तत् नवनीतं कृष्णाय प्रतिददाति । कृष्णः तत् दृष्ट्वा तत् जिघ्रति । अये ! अत्यम्लं तत् नवनीतं कस्मै रोचेत? न तत् रक्षणाय अहम् । सहसा उलूखलात् उद्भृत्य तत् नवनीतभाण्डं शिलया पोथयति । भाण्डं भग्नम् । कृष्णः उच्चैः प्रहसति । पुनः अन्विष्य अन्विष्य नूतनं नवनीतं हव्यद्वीनं लभते । तत् बानरेभ्यो वितरति ।

“माता आगच्छेत् । मां ताडयेत्” इति भीत्या बालः इतरन्तः प्रेक्षते । आत्मनः चीर्येण माता कुध्येन्नु? ततः स बालः कवाटं उद्घाटय “माता कुत्र वर्तते” इति द्रष्टुं बहिराजगाम । माता कवाटसमीपे तिष्ठन्ती तं हस्तेन अगृह्णात् ॥

नीलमणिः *நீலமணி: நவரத்தினம் போன்ற கண்ணன், ப்ரத்யேகத எதிர்பார்த்தான் கயிதம் கொடுத்த அவரோபயிது இறக்குவதற்காக உடமலத் பொங்கிற்று ஹுகுடி: புகுவம் அடசத் கடித்தான் ப்ரேகத பார்த்தான் குரு கனமுள்ள சிலாஹண்ட் சிறு கல் துண்டு ப்ரஹந்த் மா அடித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னை அசுணுத் தேட்டான் வய்யா முனைந்தவன் டிஹுணித: இஹுமடங்கான சிட்ரிதம் பொத்தலுள்ளதாகச் செய்யப்பட்ட நிஹ்ஹசார வெளி வந்தது ப்ரஹுத் பரவியதாக அபஹ்ஹசார வெளியேறினான் அபவரகம் அறை ஹாண்டர் பண்ட அறை (ஸ்டோர் ஹும்) ஹுஹ்லா சங்கிலி, கதவைப் ப்ரணைக்கும் சங்கிலி ஹ்லா மாட்டிக்கொண்டது, பொருத்தியது உட்டாடய திறந்து பிட்டெ ஹுடினான் சபகம் கோப்பை துடிதம் உடைந்து உள்ளது அலிந்ட் தாழ்வரை அமவரகம் மத்து அந்விஹ்ஹ்ஹி தேஹுவளாக நிஹ்லீந: மறைந் திருப்பவன் சிட்ரி ஹ்ட்டை கோணே ஹுஹ்யில் ஹ்லா: ஹுடி, தட்டு ஆஹ்ஹயி கப்பிடுகிறான் க்ரமஹ: உபவ்ஹயிதி வரிஹ்யாக உட்கார*

செய்கிருள் சாபு நங்கு ரிக்த: பொருள் ஒன்றும் இல்லாததாக
விரரதி பங்கு இட்டு கொடுக்கிருள் விரரணம் பங்கிட்டுக்
கொடுத்தல் புராணம் நாளானது, பழையது கர்ம ரங்கெ? யாருக்கும்
பிடிக்கும்? உருகிய நாளாய்க் குறித்து அந்நிப்ய தேடி ஹ்யஹீனம்
நேற்றையப் பகவின் பாலைத் தயிராக்கி இன்று கடைந்தெடுத்தது
கூயேந் நு கோபித்துக் கொள்வான் அல்லவா? அஃகாந் பிடித்தான்.

பயிற்சி : எளிய நடை, தெரிந்த கதை, தமிழில் ஒவ்வொரு
சொல்லிற்கும் பொருள் எழுதவும், பெரும்பாலும் ஸந்தி சேர்க்க
வில்லை. எளிதில் புரிய வேண்டும் என்பதற்காக, ஸந்தி சேர்த்து
எழுதவும், நடுநடுவே ஸந்தி சேர்த்துள்ளவைகளைப் பிரிக்கவும்,
கில எளிய ஸமாஸமடைந்த சொற்கள் உள்ளன, அவற்றின்
விக்கரண வாக்கியங்களை எழுதவும், கதையை ஒட்டி 10
வாக்கியங்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதவும்.

चतुर्थः पाठः - பாடம் 4

शङ्करोदन्तः

द्वितीयो भागः (१)

गोविन्द पूज्यपादं तं अन्विच्छन् शङ्करो गुरुम् ।

तदध्युष्टगुहां प्राप्य विनीतः प्रणनाम तम् ॥ १ ॥

शंकरः तं पूर्वं वर्णितं गुरुं आचार्यं गोविन्दपूज्यपादं अन्विच्छन्
अन्वेषमाणः, तदध्युष्टं तेन आसाय स्वीकृतां तदावाप्तभूतां, गुहां प्राप्य
आसाय, विनीतः सविनयः तं प्रणनाम अनमत् ।

சங்கரர் குருவான அந்த கோவிந்த பகவத் பாடரைத் தேடு
பவராக அவர் குடியிருக்கும் குகையை அடைந்து அடக்கத்துடன்
அவரை வணங்கினார்.

स विष्णोः शयनं, दध्रे महीं, शम्भोश्च नूपुरम् ।

पतञ्जलिः स एवाभूत्, स एवैष गुरुत्तमः ॥ २ ॥

सः आदिशेपः विष्णोः शयनमभवत् । सः महीं भूमिं दध्रे अधरत् । स
एव शंभोः नूपुरं पादभूषणं अभवत् । स एव एष गुरुत्तमः गोविन्दभगवत्पादा
चार्यः ।

அந்த ஆதிசேஷன் விஷ்ணுவின் படுக்கையாக இருந்தார்,
பூமியை அனந்தனாகத் தாங்கினார், பரமசிவனுக்குக் கால்கழல்கள்
ஆனார், அவரே பதஞ்சலி ஆனார், அவரே இதோ குருவரராக
இருக்கினார்.

सर्ववेदान्तसिद्धान्तगोचरं तमगोचरम् ।

गोविन्दं परमानन्दं सद्गुरुं प्रणतोऽस्मि चहम् ॥ ३ ॥

सर्वेषां वेदान्तानां उपनिषदां सिद्धान्तानां या गावः सूक्तयः, तासु
चरति नैरन्तर्वेण ताः परिशीलयति तथाभूत्, अगोचरं अयमसाविति निर्देष्टुं
अशक्यं, परमानन्दं आनन्दरूपिणं गोविन्दं सद्गुरुं प्रणतोऽस्मि प्रणामामि ।

எல்லா உபநிடத ஸித்தாந்தத்தையும் கூறும் வாக்யங்களில்
மனம் சென்றுகொண்டிருப்பவரும், பேராந்த வடிவினரும்
நல்ல குருவுமான கோவிந்தரை வணங்குகிறேன்.

इति स्तुवन्तं तं भक्तं समाधेरुत्थितो गुरुः ।

पप्रच्छ प्रणतं कस्त्वमिति वाचा दयामुचा ॥ ४ ॥

इति स्तुवन्तं तं भक्तं शंकरं, समाधेः मनोनिरोध्यात् वाह्यप्रपञ्च शून्यस्थितेः
उत्थितो यहिरागतः गुरुः गोविन्दः प्रणतं नमस्कृतवन्तं शंकरं, कः त्वं इति
दयामुचा दयाप्रसरवत्या वाचा, पप्रच्छ अपृच्छत् ।

இப்படித் துதித்து வணங்கி நிற்கின்ற அந்த பக்தனை
ஸமாதியில் இருந்து எழுந்த அந்த குரு, யார் நீ என்று நயை
சொல்கின்ற வாக்கால் கேட்டார்.

न भूमिरापस्तेजो वा वायुः खं नेन्द्रियाणि च ।

न तद्गणः सुपुस्यैकसिद्धोऽहं केचनः शिवः ॥ ५ ॥

अहं भूमिः न, आपो जलं, तेजः अग्निः, वायुः, खं आकाशः, इन्द्रियाणि
चक्षुरादीनि ज्ञानेन्द्रियाणि पादादीनि कर्मेन्द्रियाणि वा न भवामि । तद्गणः

தேபா் சமப்திரபி ந । சுபுஸ்தி ஁கஸ்யா் சம்யக் ஸ்வாபகாலே ஁வ சி஢்ட: கேவல: வா஁புரப஢்சவ்ந஢்ர஢்டிதத்வென ஁க:, சிவ: ம஢்டலாத்மா பரமாத்மா அஸ்தி ।

நான் பூமியோ, த்ரோ, நெருப்போ, காற்றோ, ஆகாயமோ, இத்திரியங்கலோ அல்ல, அவைகளின் தொகுப்பும் அல்ல. நல்ல தூக்கத்தில் தலித்திருப்பவலாகக் கண்ட சிவலான ஆத்மஸ்வரூபமாக இருக்கிறேன்.

आकर्ण्य शङ्करवचः सिद्धब्रह्मप्रदर्शनम् ।

शङ्करः शङ्करः साक्षादित्यजानात्समाधिना ॥ 6 ॥

கோவிந்த஢்ர஢்டபாத: சி஢்டஸ்ய ஸ்வத: சி஢்டஸ்ய ஢்ர஢்ட: ஆத்மஸ்வரூபஸ்ய ப்ர஢்டர்சனம் ப்ரகாசகம் ஶங்கரவச: ஶ்ருத்வா, ஶங்கர: அயம் சிப்யத்வென ஆகாத: வாலவது:, ஶங்கர: ச஢்டாசிவ: ஁வ ஶதி, சமாபிநா ப்யானயோகென, அகானாத் ஶ்ராத்வானு ।

஁ப்போதும் நிலைத்துள்ள பரம்பொருளை விளக்குகின்ற சங்கரரது வார்த்தையைக்கேட்டு ஸமாதியில் நின்று பார்ப்பதன் மூலம் இந்த சிறுவன் சிவபெருமானே என்று உணர்ந்தார்.

अहं पारमहंस्याय धृत्या शान्त्या बुभुत्सया ।

विदित्वा दीक्षितं चक्र संन्याविधिना गुरुः ॥ 7 ॥

கூரு: பூத்யா ஶ்டென திவெகென, ஶான்த்யா ப்ரப஢்ட: துசூ: ஶதி ஢ாவனயா லவ்யென மனச: ஸ்வேய்ண, பூபூத்யா பரமாத்மதத்வம் ஶ்ராதூ உத்குப்தயா ச, பாரம஢்டஸ்யா பரம஢்டஸ஢ாவய, அ஢்ட யோக்யம், ஶ்ராத்வா வி஢்டித்வா, ஶங்கரம் சன்யாஸவிபிநா ஢்டிசுதீதம் ஢்ர஢்டவிசார஢்டிநம் சகார அகரோது ।

நிலைக்கபகுத்தறிவாலும் மனவடக்கத்தாலும் பரம்பொருளைப் பற்றி அறியும் பேராவலாலும் ஸன்யாஸமேற்பதற்கு ஏற்றவராக உணர்ந்து குருவான கோவித்தர் ஸன்யாஸ முறைப்படி சங்கரரை விரதமேற்றவராகச் செய்தார்.

ततो विहितसंन्यासः शङ्करो जगृहे गुरोः ।

सर्वं यतिवरं ग्राह्यमुपदेशं महत्तरम् ॥ 8 ॥

தத: வி஢்டிதசன்யாஸ: விபிநா சன்யாஸாஶ்ரம் ஸ்வீகூத்வானு, ஶங்கர:, கூரோ: கோவிந்த஢்ர஢்டபாதாத் யதிவர்: சன்யாஸிநா் ஶ்ரே: ஶ்ர஁ய் சே஢்டிதும஢்ட, ம஢்டதர்

அதிசயென ம஢்டன்தம், சர்வம் உப஢்டேசம் உபநிபந்ம஢்டாஶ்வாயா஢்டிநா் உப஢்டேசம் ககூ஢்டே ஶ஢்டித்வானு ।

அதன் பிறகு ஸன்யாஸம் ஏற்ற சங்கரர் குருவிடமிருந்து சிறந்த ஸன்யாஸிகளால் ஏற்கத்தக்க எல்லா உபதேசங்களையும் ஏற்றார்.

कृष्णद्वैपायनाचार्यकृतसूत्रानुसारतः ।

अध्यष्टोपनिषद्वृन्दतत्त्वं तस्माद्यथाविधि ॥ 9 ॥

தஸ்மாத் கோவிந்த஢்ர஢்டபாதாத், ஶங்கர:, க்ரூஷ்ண஢்டிபாயநாசார்யேண வ்யாஸென கூதானா் ப்ரணீதானா் ஶூத்ரணா் ஶூத்ரரூபணா் வசஸா் அநுசாரத: ஶூத்ர஢்ட்யநுஸூத்ய, யதாவிபி ஶான்திபா஢்டா஢்டிபுர:சர், உபநிப஢்டா் வூந்஢்டானா் சமூ஢்டானா் தத்வம் அப்யேஷ்ட அபீத்வானு ।

அவரிடமிருந்து கிருஷ்ணத்வைபாயனர் என்ற வியாஸர் செய்த ஸுத்திரங்களை ஁ட்டி, உபநி஢்டதக் கூட்டங்களின் சாரத்தைக் கற்றார்.

अवेदीद्ब्रह्मतां स्वस्मिन्नाचार्यवचसा क्रमात् ।

तत्त्वमस्यादिभिर्वाक्यैः अपेतद्वैतभावनः ॥ 10 ॥

கூரமாத் காலகூரமெண ஆசார்யஸ்ய கோவிந்த஢்ர஢்டபாதஸ்ய வசஸா உப஢்டேசென 'தத்வமஸி' ஶத்யா஢்டி஢்டிர்வாக்யை: உபநிப஢்டுப஢்டேசை: மு஢்ட: மு஢்ட: அநுசீலிதை: அபெத஢்ட்வைத஢ாவன: 'அ஢்ட' 'மம' ஶதி ஢ெ஢்டஸ்ய யா ஢ாவநா த஢்டிர஢்டித:, ஸ்வஸ்திநு ஆத்மநி ஢்ர஢்டதா் அஶ்ர஢்ட஢்ட்வைத஢ாவம் அபெ஢்டித் அகானாத் ।

கிரமமாக ஆசாரியரான கோவிந்த பகவத் பாதரின் உபதேசத்தால் தத்வமஸி முதலிய வாக்ஷியங்களின் மூலம் நான் எனது என்ற வேற்றுமை உணர்ச்சிகள் அகன்றவராகத் தான் எங்கும் நிரம்பியுள்ள பரம்பொருளாக இருக்கும் நிலையை உணர்ந்தார்.

श्रीगुरोरर्चयन्नद्धी वसन्निन्दुभवातटे ।

वार्षिकांश्चतुरो मासानीतवान् ध्यानयोगतः ॥ 11 ॥

शङ्करः इन्दुभवायाः चन्द्रात् उत्पन्नायाः नद्याः नर्मदायाः तटे तीरे श्रीगुरोः
गोविन्दभगवत्पादस्य अंग्नी चरणौ अर्चयन् पूजयन् ध्यानयोगतः ब्रह्मभावनया
वार्षिकान् वर्षन्तु सम्बन्धिनः चतुरः मासान् नीतवान् अनयत् ।

சிறந்த தனது ஆசாரியரின் திருவடிகளை வழிபடுபவராக
நர்மதையின் கரையில் மழை நாட்களான நான்கு மாதங்களை
தியானத்தில் ஈடுபாட்டுடன் கழித்தார்.

वर्षासु नर्मदापूरो घोरो वार्धिरिवाययी ।

उत्खातयन्स्तटरुहान्मज्जयन्श्चाश्रमोटजान् ॥ १२ ॥

वर्षासु वर्षन्तुसमये नर्मदायाः पूरः प्रवाहः तटरुहान् तटयोः रूढान् वृक्षादीन्
उत्खातयन् उन्मूलयन्, आश्रमाणां उटजान् पर्णशालाश्च मज्जयन् स्वप्रवाहे
लीनान् कुर्वन्, घोरः भयङ्करः वार्धिरिव समुद्र इव आययी आगच्छत् ।

மழைநாளில் நர்மதையின் பெருக்கு பயங்கரமாகக்
கரையில் முனைத்த மரம் முதலியவற்றைப் பெயர்த்துக்
கொண்டும் ஆசிரமத்தின் குடிசைகளை மூழ்கடித்துக்கொண்டும்
கடல்போல் வந்தது.

गुरौ समाधिगे स्तब्धजनदुःखापनुत्तये ।

वेगनिग्रहणायासौ प्रार्थयामास नर्मदाम् ॥ १३ ॥

गुरौ श्रीगोविन्द भगवत्पादाचार्ये समाधिगे ब्रह्मध्याने रते बाहवप्रज्ञाहीने,
स्तब्धानां किंकर्तव्यतामूढानां जनानां दुःखस्य अपनुत्तये अपाकरणाय असी
शङ्करः नर्मदां वेगस्य निग्रहणाय सङ्कोचनाय प्रार्थयामास ।

குரு ஸமாதியில் ஆழ்ந்திருந்தபோது செய்வதறியாது
திகைத்த மக்களின் துயரம் நீங்குவதற்காக நர்மதையைத் தன்
பெருக்கின் சிற்றந்தை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டினார்.

प्रसन्ना नर्मदा वेगं निजग्राह यथार्थितम् ।

प्रविशन्ती शङ्करेण गृहीतं तत्कमण्डलुम् ॥ १४ ॥

प्रसन्ना सन्तुष्टा नर्मदा शङ्करेण गृहीतं तस्य शङ्करस्य कमण्डलुं जलकुम्भं
प्रविशन्ती यथार्थितं अर्थितं प्रार्थितमनतिक्रम्य, प्रार्थनामनुसृत्य, वेगं प्रवाहवेगं
निजग्राह सङ्कोचितवती ।

(துதியால்) அருள் புரிபவனாக நர்மதை வேண்டியவாறு
சங்கரர் ஏந்தியிருந்த கமண்டலுவின் உள் துழைந்தவனாகத் தன்
சிற்றந்தை அடக்கிக்கொண்டாள்.

समाधेरुत्थितो योगी गोविन्दस्तं जगाद ह ।

ब्रह्मसूत्रकृतं व्यासं भगवन्तं कदाचन ॥ १५ ॥

विनीतोऽहं पर्यपृच्छं मुनीनामथ सन्निधी ।

समाधेः ब्रह्मध्यानात्, उत्थितः निर्गतः, योगी गोविन्दः, तं शङ्करं जगाद
उक्तवान्, “कदाचन एकदा, मुनीनां सन्निधी, विनीतः, प्रथितः, कृताञ्जलिः
रचिताञ्जलिः अहं ब्रह्मसूत्रकृतं ब्रह्मसूत्राणां प्रणेतारं, भगवन्तं व्यासं, पर्यपृच्छं
पृष्टवान् ।

ஸமாதியிலிருந்து வெளிப்பட்ட யோகியான கோவிந்தர்
அவரை (ப்பார்த்து) சொன்னார். “ஒருநாள் முனிவர்களது
முன்னிலையில் வணக்கத்துடன் கைகூப்பியவனாக நான் பிறும்ம
லையுதரங்களை எழுதிய பெருமானான வியாஸரைக் கேட்டேன்.

“सूत्रिता ब्रह्ममीमांसा श्रुतिशीर्षधानुगा ॥ १६ ॥

लघ्वक्षरत्वात्सूत्राणां विवृतिः काव्यपेक्ष्यते ।

यथायंग्रहणायेषां विवृतिं कृपया कुरु” ॥ १७ ॥

त्वया श्रुतिशीर्षानुगा श्रुतीनां वेदानां शीर्षाणि उपनिषदः, तान्यनु
गच्छतीति तथाभूता उपनिषदनुसारिणी, ब्रह्ममीमांसा आत्म तत्त्वविचारणा
सूत्रिता अल्पाक्षरवचनैः संग्रहेण उपदिष्टा । सूत्राणां ‘अथातो ब्रह्मजिज्ञासा’
इत्यादीनां लघ्वक्षरत्वात् विवरणाभावेन अल्पत्वात् कापि विवृतिः विविच्य
आख्यानं अपेक्ष्यते इष्यते । त्वं एषां सूत्राणां यथार्थग्रहणाय युक्तस्य अर्थस्य
ग्रहणाय कृपया दयया विवृतिं व्याख्यां कुरु रचय ।

“உபநிடதங்களை அனுசரித்து ஆத்மதத்வ விசாரணைக்கான வழி முறை ஸூத்ர வழுவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஸூத்ரங்கள் சொல் சிக்கலும் உள்ளபடியால் அதற்கு ஒரு விரிவுரை தேவைப்படுகிறது. அவற்றை நன்கு புரிந்து கொள்ள ஒரு விளக்கவுரையை எழுதுங்கள்” என்று.

व्यासस्तदाऽऽह मां 'वत्स शिष्यस्ते भविताऽनघ ।

महोग्रवेगां सरितं कुम्भे यः संग्रहीप्यति ॥ १८ ॥

தடா வ்யாஸ: மா (கோவிந்த்) அஹ | 'வத்ஸ அந஘ டோபஹீந! ய: மஹோக்ரவோக் அதி ஸ்ர஛ண்ட ஸ்வாஹயுதா் ஸரிதம் நரீர் கும்ஹே ஸ்வஜலகலசே ஸ்ரஹீஸ்யதி அந்தர்ஹாயிஸ்யதி, தாஹச: ஸிஸ்ய: கோ஽ஸி தே தவ ஹிதா ஹிஸ்யதி |

வியாஸர் அப்போது என்னை (ப்பார்த்து)ச் சொன்னார். தோஷ மற்ற குழந்தாய்! மிகவும் கும் கும் வேகமுள்ள ஆற்றை எவன் (தனது) கலசத்தினுள் அடக்கிக்கொள்வானோ அத்தகைய சிடன் ஒருவன் உனக்கு ஏற்படுவான்.

दुर्मतानि निरस्यासौ सूत्रभाष्यं करिष्यति ।”

इत्यादिशत्स मुनिराट् स च काल उपागतः ॥ १९ ॥

அசுரீ ஸிஸ்ய: டுர்மதானி ஹேட்விருஹானி அஹிதகராஸி மதானி, நிரஸ்ய வாதீர்ஜிதவா ஸூத்ரஹாய் கரிஸ்யதி | இதி எவ் ஸ: வ்யாஸ: முநிராட் முநீநா் ஸ்ரே஽: அாஹித் அாஹித் க்ரதவாந் | ஸ ச கால: ஹாய்ஸ்ரணயநோஹித: கால: ஸ்பாஸத: அாஸந: |

இந்தச்சிடன் நல்வழி காட்டாத மதங்களை வென்று ஸூத்ர பாஷ்யம் இயற்றுவார்” என்று அந்த முனிவாரசர் உத்திரவிட்டார். அந்த நேரம் தெருங்கியுள்ளது.

सौम्य शङ्कर भद्रं ते शृणुष्व गदतो मम ।

नारायणः पद्मभवो वसिष्ठः शक्तिरेव च ॥ २० ॥

मुनिः पराशरो व्यासः कृष्णद्वैपायनः शुकः ।

शुकशिष्या गौडपादाः एषा गुरुपरंपरा ॥ २१ ॥

சும்ய ஸாஹோ ! ஶங்கர ! தே ஹத்ரம் அஸ்து | ஸதத: வதத: மம வாத் ஶ்ரணுஸ்வ | நாராயண:, ஸட்மஹவ: ஶ்ரஹா, வஸிஸ்த:, ஶக்தி:, ஸராசரோ முநி:, வ்யாஸ: க்ரஸ்ணத்ரீஸாயந:, ஶுக:, ஶுகஸ்ய ஶிஸ்யா: (மம ஸுரவ:) ஸுஹீஸாடா: இதி ஸுரூபா் ஸ்ரஸ்ரமர |

நல்லோரே சங்கரா ! உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். என்சொல்லைக் கேள். நாராயணன், தாமரையில் தேவான்றிய பீடும்மர, வலிஷ்டர், சக்தி, ஸராசர முனிவர், வியாஸர், சுகர், சுகரின் சிடரான கௌடபாதர் அவர்கள், இது (நமது) குருஸ்ரம்ஸரை.

गुरुक्रमागतां ब्रह्मविद्यां बदरिकावने ।

अध्यगां गौडपादेभ्यः तेषां अन्तेवसन्मुदा ॥ २२ ॥

வடரிகாவநே வடரிகாஶ்ரமே ஸுஹீஸாடேஸ்ய: ஸுஹீஸாடநாமகேஸ்ய: அாஶாயேஸ்ய:, தேஸா் ஸுஹீஸாடானா் அந்தேவஸந் ஶிஸ்யத்வெந ஸுரகூலவாஸ் குர்வந் முடா ஸந்தோஸேந ஸுரகூரமாதா் ஸூக்நநாராயணாஹி ஸுஹீஸாடந்த ஸுரஸ்ரஸ்ரமராயா் ஹாதா் ஶ்ரஹ்வித்யா் அாத்மதத்வவோஹிநீர் ஸ்ரவித்யா் அஹ்யா் அஹ்யஸ்தவாந் |

பதர்வதம் என்ற இலந்தைக் காட்டில் ஸ்ரீ கௌடபாதர்களிடமிருந்து அவர்களுக்கு அடங்கிநடக்கும் சிடனாகி குரு ஸ்ரம்ஸரையில் வந்த பீடும்மலித்யையைக் கற்றேன்.

तां त्वयि प्रतिपाद्याहं कृतार्थः शृणु मे वचः ।

गच्छ वाराणसीं भद्र शिष्यास्तत्राधिकारिणः ॥ २३ ॥

बोधय ब्रह्मविज्ञानं भाष्येण विशदीकृतम् ।

अनुगृह्णातु तत्र त्वां देवो वाराणसीपतिः ॥ २४ ॥

ஹத்ர ! மஹ்ரஸ்ரஸ்ர ! அஹ் தா் ஶ்ரஹ்வித்யா் த்வயி ஸ்ரதிஸாய ஸ்ரஸேசேந விதீரய் க்ரதார்த்: ஸூர்மநாரத: | தே வ்ரவ: ஶ்ரணு | வாராணஸீர் காசீர் ஸக்த | தத்ர அஹிகாரிண: ஶிஸ்ய்ஸுணஸம்ஸநாந் ஶிஸ்யாந் ஹாய்ஸேந த்வதீயெந விசாஹீக்ரதம் வ்யாஸ்யாத் ஶ்ரஹ்வித்யாந் அாத்மதத்வவிஸயகம் ஶாஸ்த்ரம் வோஹய ஸ்ரஸிச | வாராணஸீஸதி: காசீஸதி: மஹாஹேவ: த்வா் அநுஸூஹாநு வரீ: ஸ்ரஸாஹயு |

நல்லவனே ! நான் அந்த பிசும்மலித்யையை உன்னிடம் சேர்ப்பித்து கடமையை முடித்தவனானேன். என் சொல்லைக் கேள். காசிக்குச் செல், அங்கு நக்க சிடர்களுக்கு உனது பாஷ்யத்தால் வினக்கப்பெற்ற ஆத்மதத்வம் பற்றிய சாஸ்திரத்தை உபதேசிப்பாய். காசிபதியான தேவன் சிவன் உனக்கு அருள் புரியட்டும்.

इत्यमाशास्य शिष्यं तं गोविन्दो वदरीं ययौ ।

दिदधुः स्वगुरुं गौडं कृतार्थेनान्तरात्मना ॥ २५ ॥

इत्थं तं शिष्यं आशास्य गोविन्दः कृतार्थेन अन्तरात्मना, स्वगुरुं गौडं दिदधुः वदरीं ययौ ।

இவ்வாறு அந்த சிடனை வாழ்த்திவிட்டு கோவிந்தபகவத் பாதர், தன் எதிர்பார்வை நிறைவுற்ற மனத்துடன், நன் குருவான ᱫᱷᱟᱱᱵᱟᱫᱽ ᱦᱚᱱᱚᱛ ᱦᱚᱱᱚᱛ, ᱦᱚᱱᱚᱛ பதரியை அடைந்தார்.

स्वगुरोरभिवन्द्याहिं ययौ काशीं स शङ्करः ।

श्रुतिशीपंविचारेण कालं तत्रानयच्छुभम् ॥ २६ ॥

सः शङ्करः स्वगुरोः अहिं अभिवन्द्य काशीं ययौ । श्रुतिशीपंविचारेण तत्र कालं शुभं अनयत् ।

அந்த சங்கரர் தன் குருவின் திருவாய் வைய வணங்கிக் காசியை அடைந்தார். வேதங்களில் தலைப்பகுதியான உபநிடதங்களின் பொருளைப்பற்றி ஆராய்வதில் அங்கு தேரத்தை மாக்களமாகக் கழித்தார்.

बालः कश्चिन्नोल्लेख्यो वेदचित्प्रथमाश्रमी ।

महदिदधया देशानटन् शङ्करमाश्रयत् ॥ २७ ॥

சோழ தேரத்தைக் கார்த்தவனும், முதலாவதான லிசும்மலித்யை ஆத்மதத்தில் இருப்பவனும் வேதம் அறிந்தவனுமான ஷங்கரர் பாலன் பெரியோர்களைக் காணும் விருப்பத்தால், தேரத்தை கற்ற வகுப்பவனாக சங்கரர் அணுகினார்.

विज्ञावाहं मन्यसने शङ्करस्तं यतिं व्यधात् ।

तं प्रादुरादिमं शिष्यं सनन्दनसमारुपया ॥ २८ ॥

शङ्करः मन्यसने अहं विज्ञाय तं यतिं व्यधात् । तं सनन्दनसमारुपया आदिमं शिष्यं प्रादुः ।

சங்கரர் ஸந்தியாஸத்திற்குத் தக்கவராக அறிந்து அவரை ஸந்தியாஸியாக ஆக்கினார். அவரை (மாக்கள்) ஸந்தந்தனர் என்ற பெயருள்ள முதலாவது சிஷ்யனாகக் கூறுகிறார்கள்.

कदाचित्सहितः शिष्यैः आगच्छन् जाह्वीतटात् ।

मध्येऽन्त्यजमपश्यत्सापत्यदारं थभिवृतम् ॥ २९ ॥

कदाचित् शिष्यैः सहितः जाह्वीतटात् आगच्छन् मध्ये सापत्यदारं थभिः वृतं अन्त्यजं अपश्यत् ।

ஒரு சமயம் சிஷ்யர்களுடன் கூட கங்கைக்கரையிலிருந்து திரும்பி வருபவராக, நடுவில் மாக்களுடனும் மனைவியுடனும் கூடியவனும் நாய்களால் சூழப்பட்டவனுமான சண்டாளனைக் கண்டார்.

पानान्मत्तं तमालोक्य गच्छ गच्छ इत्यशायतिः ।

स एनमाह भो विप्र कं दूरीकर्तुमिच्छसि ॥ ३० ॥

चेतनाचेतनं वाऽन्नमयादन्नमयं बुध ।

यतिः पानात् मत्तं तं आलोक्य गच्छ गच्छ इति अशात् । सः एनं आह - "भो विप्र बुध ! चेतनात् चेतनं वा अन्नमयात् अन्नमयं वा? कं दूरीकर्तुं इच्छसि?"

மதுவருந்தியதால் கய நிலைவிழ்ந்த அவனை பார்த்து ஸந்தியாஸி (சங்கரர்) (அப்பால்) செல் செல் என்று கூறினார். அவன் இவரை (ப்பார்த்து) கூறினான் - "அந்தனாரே! அறிவாளியே! உணர்வாயுள்ள நிலைக்கு உணர்வாயுள்ளதையா அல்லது உணர்வாலானதிலிருந்து உணர்வாலானதையா எனது அப்பாற்படுத்த விருப்பம் திருப்பீ?"

अपचोऽयमहं विप्र इति कोऽयं भिदाभ्रमः ॥ ३१ ॥

गङ्गाजले पङ्कजले त्रिवितस्याहिमद्युतं ।

को भेदः स्वर्णामृत्पात्रमध्यगस्यांबरस्य च ॥ ३२ ॥

अयं शपचः, अहं विप्रः इति अयं कः भिदाभ्रमः? गङ्गाजले पङ्कजले (च) विवितस्य अहिमदयुते: सूर्यस्य (तथा) स्वर्णमृत्पात्रमध्यगस्य अम्बरस्य च कः भेदः?

இவன் நாயை வேகவிடுபவன், நான் அந்தணன் என்ற வேறுபாடு காண்கின்ற பிரமை எதனால்? கங்கை நீரிலும் சேற்று நீரிலும் பிரதீபிப்பமாக்கத் தெரிகின்ற சூர்யனுக்கும், தங்கப்பாத்திரத்திலும் மட்பாத்திரத்திலும் இடையே உள்ள ஆகாயத்திற்கும் இடையே என்ன வேற்றுமை?

अशरीरः शरीरेषु पूर्णं एको हि वियते ।

विमुक्तिपद्यामाप्यापि मोह एवं कुतस्तव ॥ ३३ ॥

एको हि अशरीरः शरीरेषु पूर्णः वियते । विमुक्तिपद्यां आप्य अपि तव एवं मोहः कुतः?

(ஆத்மா) ஒருவனே உடலற்றவனாக எல்லா உடல்களிலும் நிரம்பியவனாக இருக்கிறான். மோகம் வழியை அடைந்தும் உனக்கு ஏன் இந்த மயக்கம்?

इत्यप्रतीक्षितां वाचं निशम्य शपचोदिताम् ।

विस्मितः प्राह तनुभृत्प्रवरात्थ यथायथम् ॥ ३४ ॥

इति शपचोदितां अप्रतीक्षितां वाचं निशम्य विस्मितः (शंकरः) आह "तनुभृत्प्रवर ! यथायथं आत्थ ।

இவ்வாறு சண்டாளனிடமிருந்து வந்த எதிர்பார்த்திராத பேச்சைக் கேட்டு வியந்தவராகத் கூறினார் - "உடல் தாங்குபவரிடம் (மலிதருள்) சிறந்தவனே! உள்ளது உள்ளபடி கூறுகிறாய்!

या साक्षिणी स्फुटा संवित् जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।

सैवाहं न तु यद्दृश्यं इति जानन् स मे गुरुः ॥ ३५ ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु संवित् साक्षिणी, (अस्ति) सैव अहं, तु यद्दृश्यं (तत्) न । इति जानन् सः मे गुरुः ।

விழிப்பிலும் கனவிலும் தூக்கத்திலும் நன்கு விளங்குகின்ற பேரறிவாக ஸாக்ஷியாக எது உள்ளதோ அதுவே நான். எது புலப்படுகிறதோ அது அல்ல என்று அறிகின்ற அவன் எனக்கு குரு.

ब्रह्मैवाहमिदं सर्वं कल्पितं तदविद्यया ।

विततं ज्ञातवान्विप्रः चाण्डालो वा गुरुर्मम ॥ ३६ ॥

अहं ब्रह्म एव । इदं सर्वं तत् - अविद्यया कल्पितं विततम् । (इति) ज्ञातवान् विप्रः (उत) चाण्डालो वा, (सः) मम गुरुः ।

நான் பரம்பொருளே. இதோ (தெரிவது) அனைத்தும் அதனை (பரம்பொருளை) அறியாதிருப்பதால் கல்பனையால் தோற்றுவிக்கப் பட்டதும் எங்கும் பரவியுள்ளதும் ஆகும். இதனை அறிந்தவன் அந்தணனோ, சண்டாளனோ (அவன்) எனக்கு குரு.

एवं वदन् ददर्शाग्रे सुताभ्यामुमया सह ।

स्वपरीक्षार्थमायातं त्यक्तान्त्यजतनुं शिवम् ॥ ३७ ॥

एवं वदन् (शङ्करः) अग्रे त्यक्तान्त्यजतनुं, सुताभ्यां उमया सह स्वपरीक्षार्थं आयातं शिवं ददर्श ।

இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே சங்கரர் தன்முன் சண்டாள உடலை விட்டவரும் (தன்) இரு குமாரர்களுடனும் உமையுடனும் தன்னைச் சோதிக்க வந்தவருமான சிவனைக் கண்டார்.

स्तुवन्तं तं नतं प्राह श्लाययंस्तद्वचः शिवः ।

विदितभ्रुतिशीर्षोऽसि कुरूपनिपदां तथा ॥ ३८ ॥

व्यासप्रणीतसूत्राणां भाष्यं युक्तिपुरस्कृतम् ।

निरस्य दुर्मतानीति समादिश्य तिरोदधे ॥ ३९ ॥

शिवः तद्वचः श्लाययन् स्तुवन्तं नतं तं प्राह - "(त्वं) विदितभ्रुतिशीर्षः असि । दुर्मतानि निरस्य उपनिपदां तथा व्यासप्रणीतसूत्राणां युक्तिपुरस्कृतं भाष्यं कुरु" इति समादिश्य तिरोदधे ।

சிவபெருமான் அவரது சொல்லைக் கொண்டாடிவிட்டு, வணங்கி எழுந்து துதிக்கும் அவரைப் பார்த்து கூறினார் - "நீ வேத முடிவான உபநிடதங்களை அறிந்தவனாக இருக்கிறாய். கெட்ட

கொள்கைகளை கண்டித்து, உபலீடநர்களுக்கும் வியாஸர் எழுதிய பீரூம்மலையத் திரங்களுக்கும் யுக்திகளை முன்னிட்ட பேருரையைச் செய்வாயாக" இவ்வாறு உத்திரவிட்டு மறைந்தார்.

பயிற்சி : பதம் பதமாகப் பிரித்துப் பெரகுள் தரவும். ஸமாஸமடைந்ததைப் பிரித்து விக்ரஹவாக்யம் எழுதி ஸமாஸத்தின் பெயரைக் குறிப்பிடவும். ஸந்தி சேராதவற்றைச் சேர்த்தும் சேர்த்ததைப் பிரித்தும் எழுதி ஸந்தியின் பெயர் எழுதவும்.

पञ्चमः पाठः - பாடம் 5

उपपदविभक्तयः (तृतीया विभक्तिः)

கீழ்க்கண்ட அவ்யயங்களுடன் சேரும் பதங்கள் 3-ம் வேற்று மையைத் தழுவும்.

1. सह, समं, साकं, सत्रा (கூட)

(क) सीता लक्ष्मणश्च रामेण सह/साकं/सत्रा व । गच्छतः ।

(ख) अहं पितृभ्यां साकं/सत्रा समं डिह्नीं अगच्छम् ।

(ग) कमला ललितया सह/साकं पाठशालां गच्छति ।

(घ) अहं वयस्यैः साकं/समं/सत्रा सायं उद्याने क्री.पमि ।

2. प्रकृतिः स्वभावः इयற்கை கோழி பிறந்தகுலம் நாம (பெயர்) ஜாதி:

இனம் சரிதம் நடத்தை ஜன்ம பிறவி சுகம் நிம்மதி 3 ம் சிக் கவற்ற, நேரான விபம் சிக்கலான அபிஜன: பிறந். 5 ஊர்.

(क) हरिणः प्रकृत्या/स्वभावेन भीरुः ।

(ख) दुर्वासाः प्रकृत्या/स्वभावेन कोपनः ।

(ग) त्वं गोत्रेण कौशिकः ।

ந் கௌசிக கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவன்

(घ) अहं नाम्ना रावणः, कुम्भकर्णस्य अग्रजः ।

(ङ) परशुरामः जन्मना ब्राह्मणः, कर्मणा क्षत्रियः ।

(च) श्रमणः जात्या न ब्राह्मणः, चरितेन उत्तमः ।

(छ) रामः अयोध्यातः शृङ्गवेरपुरं यावत् समेन अगच्छत् । ततः परं वनेषु विपमेषु अगच्छत् ।

(ज) अग्नि वेसण्ट् अभिजनेन ऐரோபியா, हृदयेन भारतीया ।

அன்னிபெலண்ட் பிறப்பிடத்தால் ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்தவன், எண்ணத்தால் இந்திய பெண்மணி.

3. अलं साधिकाकक्ष्यायुः एवमुत्तमिन्लै. இந்த அவ்யயத்துடன் சேரும் சொற்கள் 3-ம் வேற்றுமையைத் தழுவும்.

(क) अलं विपादेन वरुन्तुवताम् अयुः एवमुत्तमिन्लै.

(ख) अलं भयेन

(ग) अलं श्रमेण

4. எந்த உடலூறுப்பால் குறைவை உணர்ந்துகிறோமோ அச்சொல் மூன்றாம் வேற்றுமையைக் குறிக்கும்.

(क) शुक्रः एकेन नेत्रेण विकलः काणः ।

(ख) श्रमणस्य पितरी द्वाभ्यां नेत्राभ्यां विकलौ अन्धी ।

(ग) श्रीरामस्य ब्रह्मारेण जयन्तः (काकासुरः) एकेन नेत्रेण विकलः काणः अभवत् । तदाप्रभृति सर्वे काकाः प्रकृत्या काणाः इति वदन्ति ।

(घ) शनैश्चरः पादेन पंगुः ।

(ङ) लक्ष्मणः शूर्पणखां नासिकया विप्रां अकरोत् ।

(च) अहं रोगवशात् दक्षिणेन कर्णेन वधिरः अभवम् ।

5. எப்பொருள்களைக்கொண்டு குதாடுகிறோமோ, அச்சொற்களின் மீது 3-ம் வேற்றுமை வரும்.

(क) धर्मपुत्रः शकुनिना सह अक्षैः अदीव्यत् ।

(ख) अद्यत्वे जनाः चीटिकाभिः दीव्यन्ति ।

(ग) ग्रामीणाः कचित् कचित् कुकुटैः दीव्यन्ति ।

(घ) महानगरेषु प्रायः जनाः अश्वैः दीव्यन्ति ।

6. ஓரு செயலைச் செய்து பயன்பெறும்போது எடுத்துக்கொண்ட இடைவிடாத நேரத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் 3ம் வேற்றுமையைத் தழுவும்.

- க) ஧ுய: ஡ஃ: மாகி: ஹரனு஑ாஹ் அலமத |
 ஁) குண: சாந்஢ி஡ிநிமஹ்பே: ஡து஡்யா ஢ிநே: சர்வா: கலா: அ஢ியாய |

கண்ணன் ஸாந்தீ஢ிவி முனிவரிடமிருந்து 64 நாட்களில் எல்லா கலைகளையும் கற்றான்.

஑) ராமநாய: ஡துர்மிர்வீபே: ச஑ீதவி஡ா அ஡்யச்யதி ச்ம் |

7. காரணத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் மீது 3ம் வேற்றுமை வரும்

- க) அஹ் அநசனேந ஢ுர்வல: |
 ஁) ஢சரய: ஡ுநகாமே஑்யா ஡துர: ஡ுநானு அலமத |
 ஑) மாக்ண஢ேய: சிவாரா஢னேந ஢ீர்஑ அயு: அவா஡ |

8. பயன்கூட காரணமாகக் கருதப்படுவதுண்டு. பயலைக் குறிக்கும் சொற்களின் மீது 3ம் வேற்றுமை வருவது இயல்பு, 3ம் வேற்றுமையும் வரும்.

- க) சா஡்மூர்தி: அ஡்யயநாய/அ஡்யயநேந அமேரிகா ஑஡்஡தி |
 ஁) ஢நிகா: சூ஡்வாசேந/சூ஡்வாசாய ஡஢கம஑்஢ல் ஑஡்஡ந்நி |
 ஑) அரீயா சிவ஑ூரூ஡ ஡ுநேண/஡ுநாய ஡ு஡ா஡ல஑்஢ே ஡னன அந்நதி஑்஢ாமு |

ஆர்யாம்஡ாவும் சிவகுருவும் ஡ிள்ளைக்காக திருச்சூரில் ஡ஜனம் அனுஷ்டித்தார்கள்.

9. வாழ்க்கை நிலையை உணர்த்துகின்ற அடையாளங்களைக் குறிக்கின்ற சொற்கள் மூன்றாம் வேற்றுமையைத் தழுவும்.

- க) அ஑த்வே ஡ஹவ: ஑டா஡ி: தா஡சா: ஡ரந்நி |

஁) அஹ் க஡்யூகேந சேநா஑ிகுதம் ஑ானாமி |

஑) க஑்஢ல஑்யா ச்஡ந்஢ானிந்யா ச: ஢ாக்஢ர: ஑்஡ ஡ாதி |

஡யிற்சி 1 : தமிழில் மொழி ஡ெயர்க்கவும்.

1. க஡ய: ஡ுகுத்யா ஑ான்தா: | அ஡ி஡வே ஡ு஑ம் கு஡்யந்நி ஑஡ந்நி ஡ |
2. கி த்஡் ஑ாந்ரேண ஡ர஢்஑ா஑: ?
3. வாலா ஡ர்வா சாக் சிநேமா ஑஡்஡தி |
4. அல் விச்ம்யேந |
5. மாரி஡: ராமசரேண ஡ி஡ித: ஡ுரேண முநி: அ஡வத் |

஡யிற்சி 2 : ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மொழி ஡ெயர்க்கவும்.

1. தரி இயற்கையாகவே வஞ்சகமுடையது
2. தந்தை மகனோடு கடைத்தெருவிற்குப் போகிறார்
3. எப்பொழுதும் நேரானபாதையோடு போகிக்கவான பாதையில் செல்லாதே.
4. அவன்பெயரால் கோவிந்தன்.
5. ஡ுரோணர் பிறவியால் பிர்஡ணர், ஢ெழிலால் க஑்஢்நிர்஡ர்.
6. வி஢ிஷ்ணன் பிறவியால் அரக்கன், செயலால் ஸாது
7. கவலையால் ஆவது ஒன்றுமில்லை. கவலை வேண்டாம்
8. தான் மூக்கரையன்.
9. சொக்கட்டான் ஆடாதே
10. அவன் ஒரு வருஷத்தில் கருக்கெழுத்து கற்றான்.

கடினா஡தவுரை: வி஡ா஢: வகுத்தம் விக்கல்: ஡ஸனமுற்றவன் ஡ங்கு: நேரண்டி வி஑: மூக்கரையன் அ஑: சொக்கட்டான்காய் ஢ீ஑்யந்நி குதாடுகிறார்கள் அயந்வே இந்நாட்களில் ஡ீ஢ிகா ஡ீட்டு அ஢ியாய கற்றான் அநசனம் ஡ட்டிவி அலமத, அவா஡ ஡ெற்றான் க஡்யூக: சட்டை uniform ச்஡ந்஢ானிநி ஸ்டெத்தாஸ்கோ஡் ச஢ா எப்பொழுதும் கம்஑ா ஢ொழிலால் ஡ிந்நா கவலை ஢ீ஑்஑லி஡ி: கருக்கெழுத்து அ஡ி஡வ: அவா஡ணம் ஡ு஑ம் ஢ிகவும் ஡ி஡ித: ஡வமுறுத்தப்பட்ட.

पद्यः पाठः - பாடம் 6

कार्यं सिद्धयति

(मार्गे द्वौ सुहृदौ मिलतः । एकः वृद्धः, अन्यः युवा । उभौ सम्भाषेते ।)

- आर्य ! किमपि भवतः ज्ञातुं इच्छामि ।
- साधु, पृच्छ यत् ते हृदि गतम् ।
- अहं कार्याणि आरभे, यावच्छक्ति प्रयते । परं न किमपि सिध्यति ।
- तथा वा? यत्ने कृते कार्यं सिध्यत्येव । कदाचित् यत्ने कृतेऽपि कार्यं यदि न सिध्येत, को वा दोषः? पुनः प्रयतस्व ।
- बहुशः प्रयत्ने कृतेऽपि न सिध्यति । तत एव विपीदामि ।
- सुजात ! यत् कर्तुं इच्छसि, तदधिकृत्य सर्वं प्रथमतः जानीहि । तत्र बहवः पूर्वमेव समग्रतया ज्ञातव्याः ।

यत् ज्ञेयं, तत्पूर्णातया ज्ञेयम्, अपूर्णातया ज्ञातेन न पूर्णं विज्ञानं उत्पद्यते ।

ज्ञानपूर्वकं कर्मणां समारंभः प्रशस्तः । ज्ञेयाः इमे ।

कार्यस्य निर्वहणे किं अहं समर्थः ?

कार्यस्य अभिनिर्वृत्तौ एतानि उपकरणानि उपकल्पन्ते वा?

उपादानं यथेष्टं परिणमेत वा?

आयती यत् प्रयोजनं इष्टं, तत् प्राप्येत वा?

अस्य अनुबन्धि शुभं वा?

किमयं देशः कार्यस्य अनुगुणः?

किमयं कालः कार्यस्य अनुकूलः?

मम यत्नः किं अलं वा?

किं एते उपायाः कार्यस्य अनुगुणाः सुष्ठु विहिताः?

किं कर्तव्यताबुद्धिः स्थिरीकृता?

एते दश प्रथमं परीक्ष्याः । यदि आम् इति शुभाय इति च उत्तरं लभ्यते, कर्तुं समारभस्व । कार्यं अभिनिर्वर्तते । इष्टं फलं पुरतः तिष्ठति । महान् यत्नः न आस्थेयो भवति । गच्छ ! साधय यत्नया इष्टम् ।

विपीदामि வருந்துகிறேன் சுஜாத் தலைமையின்கையே நன்மகனே !
समग्रतया முழுமையாக, अभिनिर्वृत्तिः நிறைவுறுதலை, उपकरणानि
உபகரணங்கள், उपादानं மூலப்பொருள், आयतिः நிறைவு, முடிவு,
अनुबन्धि பின் விளைவு, अनुगुणः अनुकूलः ஏற்றது, कर्तव्यताबुद्धिः
செய்யவேண்டுகொள்ள வேண்டிய நிகழ்வுகள். आस्थेयः கைக்கொள்ளத்தக்கது.

सप्तमः पाठः - பாடம் 7

यशोदाकिशोरः (३)

वत्सला माता । प्रियतमो वत्सः । इतः दधि सर्वं वानरेभ्यो वितीर्णम् ।
नवनीतं अम्लमिति भाण्डमेव भग्नम् । यशोदा बालस्य दुधेष्टितं एतत् न संदे ।
कवाटकोणे स्थितं दण्डं आददे ।

- दुष्ट ! किमकरोः !
- न किमपि मातः ! एते वानरा मयि अतीव सिद्धयन्ति । आहूताः
आगच्छन्ति । गच्छत इत्युक्ता अपयान्ति । ते क्षुधिताः । अतो दधि
नवनीतं च अहं तेभ्यः अयच्छम् ।
- सर्वं त्वदर्थं संभृतम् । सर्वं नाशितं त्वया । शिक्षयामि । अन्यथा त्वं दुष्टो
भवेः ।

क्रन्दनायोद्यतं तं भीषयन्ती दण्डेन ताडयन्तीच तमाकर्षत् । क्रन्दनमुग्रं
जातम् । बालो धावनाय प्रावर्तत । दुर्गाहच इति मत्वा तं गोरज्जा उदरे
अवध्रात् । रज्जुः बन्धने नालवभूव । क्लिश्यन्ती स्त्रियन्मुखी मातरं पश्यन्
बालः उदरे दासा बन्धनमन्यमनुत् । दासा वद्ध बालं उलूखले माता न्यवध्रात् ।
सा श्रान्ता गृहान्तः अगच्छत् । बालः उलूखलमपि आकर्षन्, तत्र तत्र स्वललन्

गृहात् बहिरागतः । जानुभ्यां चरन् वृक्षमूलमाजगाम । द्रौ अर्जुनवृक्षी सहवृद्धी तत्र स्तः । तयोर्मध्ये विचरः । तन्मध्ये मन्दं मन्दं क्रामतः बालस्य कटिरज्जु - लयः उलूखलः वृक्षयुगलमध्ये सक्तः । ततः बालगतिः निरुद्धा । बालः बलात् उलूखलं अकर्पत् । वृक्षौ सपदि मूलतः पाटितावित्र, पाश्वयोः अपतताम् । बालः उदरदामबद्धं उलूखलं कर्पत्रेय मार्गमध्यं आससाद, यावता वनात् प्रत्य- गतः नन्दः बालं दामबद्धं, वृक्षी च पतिती पश्यन्, दामतः तं निरमोचयत् । वृक्षपाटनारायं श्रुतवती यशोदा भीतभीता गृहाद्बहिरागता नन्दांसगतं बालं पश्यन्ती तस्य दुश्चेष्टितं स्मरन्ती स्मरन्ती स्तव्या अतिष्ठत् ।

कथं पा सुपरिचिता किल । कथां स्वकीयैः पदसन्दर्भैः पूर्यत ।

(वितीर्ण - பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. दुश्चेष्टितं விஷமச் செயல் ந சேஹ் சகிக்காதவனானான். भीपयन्ती பயமுறுத்துபவளாக. दुर्गाद्यः பிடிக்க முடியாதவன், न अलंबभूय போதுமானதாக இல்லை. गोरज्जा माक्रुக்ஷ்டும் கயிற்றால் கிழியுந் திரவப்படுகிற स्विन्नमुखी முகம் ஈ - உய. उलूखलं உரல் अर्जुनवृक्षी இருமருதமரங்கள் सहवृद्धी சேர்ந்து வளர்ந்தவை. पाटिती इव பிடுங்கப்பட்டவை போல், निरमोचयत् விடுவித்தார். वृक्षपाटनारायं மரம் பிளந்தசத்தம் नन्दांसगतं நந்தரின் தோலில் அமர்ந்த स्तव्या திகைத்தவளாக.

பயிற்சி: பதம் பதமாகப் பிரித்துப் பொருள் தருக. ஸந்தி சேர்ந்த வற்றைப் பிரித்து ஸந்தியின் பெயர்தருக. ஸந்தித சேராந்தைச் சேர்க்கவும். ஸமாவமடைந்தவற்றைப் பிரித்து ஸமாவத்தின் பெயர் குறிப்பிடவும்.

अष्टमः पाठः - பாடம் 8

शङ्करोदन्तः - द्वितीयो भागः (२)

अधिगम्य स विश्वेशानुग्रहं भाष्यनिर्मितौ ।

स्थितं वदयां गोविन्दपूज्यपादमुपागमत् ॥ १ ॥

सः (शङ्करः) भाष्यनिर्मितौ विश्वेशानुग्रहं अधिगम्य वदयां स्थितं गोविन्दपूज्यपादं उपागमत् ।

அவர் (சங்கரர்) பாஷ்யத்தை உருவாக்குவதற்கு விச்வேசுவரரின் அருளைப்பெற்று பதரியில் இருந்த கோவிந்த பூஜ்யபாதரை அடைந்தார்.

तद्विष्टस्तद्गुरुं गौडं गुहासंस्थं प्रणम्य सः ।

कुर्वन्स्तयोर्वरीवस्यां तापसैः सममावसत् ॥ २ ॥

तद्विष्टः सः तद्गुरुं गुहासंस्थं गौडं प्रणम्य तयोः वरीवस्यां कुर्वन् तापसैः समं आवसत् ।

அவரால் (கோவிந்தரால்) வழிகாட்டப்பெற்ற அவர் (சங்கரர்) அவரது (கோவிந்தரின்) குருவான, குகையில் சமாதியில் இருந்த கௌடபாதரை வணங்கி அவ்வாறும் குகும் பனிவிடையைச் செய்பவராக தவமியற்றுபவர்களுடன் கூட வசித்தார்.

व्यासतात्पर्यभरितं श्रुतिशीर्षण्यदर्शनम् ।

गोविन्दाभ्यर्धितो गौडः तस्मा उपदिदेश ह ॥ ३ ॥

गोविन्दाभ्यर्धितः गौडः व्यासतात्पर्यभरितं श्रुतिशीर्षण्यदर्शनं तस्मै (शंकराय) उपदिदेश ह ।

கோவிந்த பகவத்பாதரால் வேண்டப்பெற்ற கௌடபாதர் வியாசாது கருத்துக்கள் நிரம்பிய வேதாந்த தரிசுவத்தை அவருக்கு (சங்கரருக்கு) உபதேசித்தார்.

आदिष्टो गौडपादेन प्रस्थानत्रितये तदा ।

निर्ममे शङ्करो भाष्यं गुर्वोः प्रीतिं समावहन् ॥ ४ ॥

गौडपादेन आदिष्टः शङ्करः गुर्वोः प्रीतिं समावहन् तदा प्रस्थानत्रितये भाष्यं निर्ममे ।

கௌடபாதரால் கட்டளையிடப்பெற்ற சங்கரர் குருக்களின் (கௌடபாதர், கோவிந்தபகவத்பாதர் இவர்களுவரின்) மகிழ்ச்சியைக்

கொண்டு வருபவராக (வேதாந்தத்தின்) மூன்று துறைகளிலும் பொருள் விளக்கம் தரும் பாஷ்யத்தை இயற்றினார்.

गौडपादस्ततः प्रीतः प्रशिष्यं भाष्यकारिणम् ।

लोकशङ्करेण शक्तं समाशास्त जगद्गुरुम् ॥ ५ ॥

ततः प्रीतः गौडपादः भाष्यकारिणं लोकशंकरेण शक्तं प्रशिष्यं जगद्गुरुं समाशास्त ।

அதனால் மகிழ்ந்த கௌடபாதர் பாஷ்யத்தை இயற்றியவரும் உலகிற்கு நன்மை புரிவதில் திறமையுள்ள வகுமான தன் சீடருக்குச் சீடரான சங்கரரை உலகத்தின் குருவாக அருள் வழங்கினார்.

शङ्कराचार्यनाम्ना तं भगवत्पादसंज्ञया ।

जगद्गुरुं त्रिकालज्ञाः तुष्टुवुस्तत्र सङ्गताः ॥ ६ ॥

तत्र सङ्गताः त्रिकालज्ञाः जगद्गुरुं तं शङ्कराचार्यनाम्ना भगवत्पादसंज्ञया (च) तुष्टुवुः ।

அங்கு கூடியிருந்த முக்காலமுணர்ந்த பெரியோர்கள் உலகின் குருவான அவரை (சங்கரரை) சங்கராசாரியர் எனவும் பகவத்பாதர் எனவும் புகழ்ந்தார்கள்.

शंकरोऽध्यापयामास शिष्यान् ग्रन्थान्स्वनिर्मितान् ।

तेषां श्रेष्ठो गुरौ भक्त्या विरराज सनन्दनः ॥ ७ ॥

शंकरः शिष्यान् स्वनिर्मितान् ग्रन्थान् अध्यापयामास । तेषां (मध्ये) सनन्दनः गुरौ भक्त्या श्रेष्ठः विरराज ।

சங்கரர் சீடர்களை (ஒருக்கு)த்தான் இயற்றிய நூல்களைக் கற்பித்தார். அவர்களிடையே ஸநந்தனார் குருவிடமுள்ள பக்தியால் சிறந்தவராக விளங்கினார்.

तं त्रिरध्यापयामास ग्रन्थान्प्रीतो यतीश्वरः ।

सुहृत्समोऽपि हि गुरुर्भजतोऽपि प्रसीदति ॥ ८ ॥

प्रीतः यतीश्वरः तं त्रिः ग्रन्थान् अध्यापयामास । सुहृत् समोऽपि गुरुः भजतः अति प्रसीदति हि ।

(அவரது பக்தியால்) மகிழ்ந்த துறவித்தலைவரான சங்கரர் அவரை (அவருக்கு) மூன்று நடவை நூல்களைப் போதித்தார். நல்லெண்ணம் படைத்தவரும் (எல்லோரிடத்தும்) சமமான எண்ணம் படைத்தவருமாயினும் குரு தன்னை அண்டி வவரிடம் அதிக அளவில் அருள் புரிகிறார்.

तत्र तत्त्वमविज्ञाय छात्रा आसनसूयवः ।

कदाचिदपरं गङ्गापारेऽतिष्ठत्सनन्दनः ॥ ९ ॥

तत्र तत्त्वं अविज्ञाय छात्राः असूयवः आसन् । कदाचित् सनन्दनः अपरं गङ्गापारं अतिष्ठत् ।

உண்மை நிலையை அறியாமல் மாணவர்கள் ஸநந்தனார் விஷயத்தில் பொறுமை கொண்டவர்கள் ஆனார்கள். ஒருசமயம் ஸநந்தனார் கங்கையின் அக்கரையில் தின்றிருந்தார்.

आहूतो गुरुणा शीघ्रमेहीत्योद्यमचिन्तयन् ।

अवातरन्नदी सा तं पश्येद्रे पदे पदे ॥ १० ॥

शीघ्रं एहि इति गुरुणा आहूतः ओद्यं अचिन्तयन् (सः) नदीं अवातरत् । सा तं पदे पदे पश्येः द्रे ।

சீக்கிரம் வா என்று குருவால் அழைக்கப்பட்டவராக பிரவாகத்தைப்பற்றி நினைக்காதவராக ஆற்றைக் கடந்தார். அந்த ஆறு அவரை ஒவ்வொரு அடியிலும் தாமரைகளால் தாங்கினார்.

तदप्यगणयन्नेत्य गुरोः पादावुपास्पृशत् ।

सर्वे तेऽसूयवः शिष्या नमितास्त्रपयाऽभवन् ॥ ११ ॥

तदपि अगणयन् एत्य (सः) गुरोः पादौ उपास्पृशत् । असूयवः ते सर्वे शिष्याः त्रपया नमिताः अभवन् ।

அதனையும் (கங்கை தாமரையால் தன் கால்களைத் தாங்கியதையும்) பொருட்படுத்தாமல் (இக்கரையை) அடைந்து குருவின் திருவடிகளைத் தொடார். (வணங்கினார்) அஸூயை கொண்ட அந்த எல்லா சீடர்களும் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தவர்களாக ஆனார்கள்.

ततः प्रभृति तं प्रेम्णा पद्मपादं प्रतुष्टुवुः ।

अन्यादशी तस्य भक्तिरित्थं प्रख्यापिता तदा ॥ १२ ॥

ततः प्रभृति तं प्रेम्णा पद्मपादं प्रतुष्टुवुः । अन्यादशी तस्य भक्तिः इत्थं
तदा प्रख्यापिता ।

அதனைத் தொடர்ந்து அவரை அன்புடன் பத்மபாதர் (தாமரை
யைக் காலடிக்கவில் கொண்டவர்) எனக் கொண்டாடினார்கள். தனித்
தன்மை கொண்ட அவரது பக்தி அப்போது இப்படி நன்கு
வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

द्विजः कथिदृढवयाः तत्रागच्छजगद्गुरी ।

प्रास्तावीद्व्याससूत्रेषु संशयान् स्वान्सयुक्तिकम् ॥ १३ ॥

कथित् वृद्धवयाः द्विजः तत्र आगच्छत् । जगद्गुरी व्याससूत्रेषु स्वान्
संशयान् सयुक्तिकं प्रास्तावीत् ।

ஒரு வயது முதிர்ந்த அந்தணர் அங்கு வந்தார். ஐகத்தொரு
வான சங்கரரிடம் வியாஸர் இயற்றிய ஸுத்திரங்களில் தன்
ஐயங்களை யுத்திகளுடன் வெளியிட்டார்.

तानसौ शमयामास हेतुभिः सुपुरस्कृतैः ।

वादे बहुदिनव्यासे प्रणिधानेन पद्मपात् ॥ १४ ॥

शङ्करः शङ्करः साक्षाद्ब्रह्मो व्यासो हरिः स्वयम् ।

इति विज्ञाय संहृष्टः प्राञ्जलिः समुपेत्य तौ ॥ १५ ॥

भगवन्तौ सूत्रभाष्यकृती वां प्रणमाम्यहम् ।

इतीरयननामाशु शङ्करोऽभूत्सुविस्मितः ॥ १६ ॥

असौ (शङ्करः) तान् (संशयान्) सुपुरस्कृतैः हेतुभिः शमयामास । वादे
बहुदिनव्यासे पद्मपात् पद्मपादः प्रणिधानेन “शङ्करः साक्षात् शङ्करः, वृद्धः
व्यासः स्वयं हरिः” इति विज्ञाय संहृष्टः प्राञ्जलिः तौ समुपेत्य “भगवन्तौ
सूत्रभाष्यकृती वां अहं प्रणमामि ।” इति ईरयन् आशु ननाम । शङ्करः
सुविस्मितः अभूत् ।

இந்த சங்கரர் அவரது ஐயங்களை நன்கு விளக்கப்பெற்ற
காரணங்களைக் கொண்டு சமாதானம் செய்தார். வாதம் வெகு நாட்
கள் தொடர்ந்திருக்கும் போது, பத்மபாதர் தியானத்தால் “ஆசார்ய
சங்கரர் சிவனே, முதியவர் வியாஸர் ஸ்ரீ விஷ்ணுவே” என
உணர்ந்து மகிழ்ந்தவராகக் கைகூப்பியவராக அவர்கள்
இருவரையும் அணுகி, பெருமதிப்பு கொண்ட ஸுத்திரம்
யற்றியவரும் பாஷ்யம் யற்றியவருமான தங்களுக்குவரையும்
வணங்குகிறேன்” எனக் கூறிக்கொண்டே உடன் வணங்கினார்.
சங்கரர் வியப்படைந்தவராக ஆனார்.

कृताञ्जलिस्ततो व्यासमुपतस्थे स शङ्करः ।

तमुवाचातिहृष्टात्मा व्यासस्तुष्टोऽस्मि शङ्कर ! ॥ १७ ॥

ततः स शङ्करः कृताञ्जलिः व्यासं उपतस्थे । व्यासः अतिहृष्टात्मा तं उवाच
- “शङ्कर ! (अहं) तुष्टः अस्मि ।

பிறகு அந்த சங்கரர் கைகூப்பியவராக வியாஸரை வணங்கினார்.
வியாஸர் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்தவராக அவரை (ப்பார்த்து)ச்
சொன்னார் - “சங்கரரே (நான்) மிகவும் மகிழ்ந்தவனாகிறேன்.

गीतासूत्रोपनिषदां भाष्यं विरचितं त्वया ।

युक्तं गोविन्दशिष्यस्य तत्प्रख्यापय सर्वतः ॥ १८ ॥

त्वया गीतासूत्रोपनिषदां भाष्यं विरचितम् । तत् गोविन्दशिष्यस्य (तव)
युक्तम् । (तत्) सर्वतः प्रख्यापय ।

கதை, பிறும்ம ஸுத்திரம், உபநிடதங்கள் இவற்றிற்கு
உம்மால் பாஷ்யம் எழுதப்பட்டுள்ளது. அது கோவிந்தரின் சீடரான
உமக்கு ஏற்றது. அதனை எங்கும் பரப்புவீராக.

ब्रह्मणानुमतो भूयस्त्वामाशासे यतीश्वर ।

जन्मनाऽष्टवयस्कस्त्वं यतिः प्रापोऽष्टवत्सरान् ॥ १९ ॥

துறவிகளில் உத்தமரே ! பிறும்மாவின்னால் அனுமதிக்கப்
பெற்ற வராக மறுபடி ஆசீர்வதிக்கிறேன். பிறப்பால் எட்டு வயது
பெற்ற நீர் துறவியாகி எட்டுவயது கூடப்பெற்றீர்.

புன: சமா: ஷாடசாயுரஸ்து தே த்ரிதஹுதயே |

சர்வதந்நரஸ்யதந்நரஸ்யம் தத்யம் துதய திஸ்தராத் || ௨௦ ||

தே த்ரிதஹுதயே புன: ஷாடச சமா: ஶாயு: ஶஸ்து | த்யம் சர்வதந்நர ச்யதந்நர:
திஸ்தராத் தத்யம் துதய |

உமக்கு உலக தன்மைக்காக மேலும் 16 ஆண்டுகள் ஆயுள் இருக்கட்டும். நீர் எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் தன்னிஷ்டப்படி செயலாற்றல் பெற்றவராக விளக்கமாகத் தந்துவந்ததைப் போதிப்பீராக.

இத்யம் லக்ஷ்யாஸ்யுபோ தேர்ய்யீ வ்யாஸாச்சஹ்ரதேசிக: |

புரதஸ்திவாந்நிசி விதிச்யதேதம் துதயந் துதாந் || ௨௧ ||

சஹ்ரதேசிக: இத்யம் வ்யாஸாத் ஶாயுபோ தேர்ய்யீ லக்ஷ்யா திசி விதிசி துதாந்
அதேதம் துதயந் புரதஸ்திவாந் |

சங்கராகுரு வியாஸரிடமிருந்து ஆயுளின் தீட்சையைப் பெற்று திக்கிலும் விதிக்கிலும் அறிவாளிகளை அத்வைதத்தத்துவத்தை அறியச் செய்பவராகத் திளம்பினார். (திக்கு - கிழக்கு முதலியவை, விதிக்கு - தென்கிழக்கு முதலியவை)

காலதீசம்பவ: கதிதிரிபுஷாமாபித்யோ துது: |

சதாஶ்யாயீ சஹ்ரதஸ்ய தமந்விச்சநுபாசதத் || ௨௨ ||

காலதீசம்பவ: சஹ்ரதஸ்ய சதாஶ்யாயீ விபுஷாமாபித்ய: கதித் துது: தம்
(சஹ்ரத) அந்விச்சந் துபாசதத் |

காலடியில் பிறந்தவனும், சங்கரருடன் கூடப்படித்தவனும், விஷ்ணுசர்மா என்ற பெயருள்ளவனுமான் ஒரு மானவன் அவரைத் தேடி வந்தான்.

புரத்யாயாஸ சிப்யத்யேநாத்மநோ த்ரஹணம் துது: |

தத்யா த்ரிசித்யுஸ்தாஸ்யா தம் ததி த்ரே ததிதர: || ௨௩ ||

துது: சிப்யத்யேநாத்மந: த்ரஹணம் புரத்யாயாஸ | ததிதர: த்ரிசித்யுஸ்தாஸ்யா
தத்யா தம் ததி த்ரே |

மானவன் சீடனாகத் தன்னை ஏற்க வேண்டி இவர், துறவிகளின் தலைவரான சங்கரர் முசிதஸூகர் என்ற பெயரைத்தந்து அவனைத் துறவியாக்கினார்.

சீதாதிதம் ச துதிவ்ந்நுதம் தரிசந் திமே |

தஸுததகம் துரத்யத தித்யம் தந்நரகலாதரம் || ௨௪ ||

ச: (சஹ்ரத:) திமே சீதாதிதம் துதிவ்ந்நுதம் தரிசந் தந்நரகலாதரம் தித்யம்
தஸுததகம் துரத்யத |

அந்த சங்கரர் பனிக்காலத்தில் குளிரால் வாட்டப்பெற்ற கோவிந்த குருவை (விற்குப்) பணிவிடை புரிபவராக சந்திரகலையை தரித்துள்ள சிவனை (விடம்) வெள்ளீரை வேண்டினார்.

தஸுதததரீ தம்பு: துரத்யதததாந்நிகே |

துதிவ்ந்நு: சஹ்ரத: சிப்யா: சீததாதா தயாஸ்த்யதந் || ௨௫ ||

அத தம்பு: அந்நிகே தஸுதததரீ துரத்யதத் | துதிவ்ந்நு: சஹ்ரத: சிப்ய:
(த) தயா சீததாதா அத்யதந் |

அதனையடுத்து சிவன் அருகில் வெள்ளீர் ஊற்றைப் பெருகச் செய்தார். அதனால் கோவிந்தரும் சங்கரரும் சீடர்களும் குளிர்வாட்டலை அகற்றினர்.

கதாதிச்சஹ்ரதம் த்யுத ததாத தரிசத்யுத: |

தூதிதமதீயா ததாஸ்யா ததாஸ்த்யுதர தா ததே || ௨௬ ||

தூத்யத்யேதி தத்யுதிதமாதகரண்ய த ததாஸகரோத் |

கதாதித் அத்யுத: தரிச: சஹ்ரதம் த்யுத ததாத - "ததே ! ததீயா தூதி:
ததாஸ்யா ததா அஸ்தி | தா ததர | தூத்யத்யே" இதி | தத்ய ததிக் அகரண்ய த ததா
சஹ்ரத: அகரோத் |

ஒருநாள் (தன்னை அண்டியவர்களை) நழுவுவிடாத ஹரி சங்கரரைக் கவனில் கூறினார் - "எனது விக்ரஹம் கங்கையில் முழுகிக் கிடக்கிறது. அதனை வெளியே எடு. வழிபடச் செய்" என. அவரின் சொல்லைக் கேட்டு அப்படியே செய்தார்.

तस्यालयं कारयितुं चिन्तयन्नथ शंकरः ।

मात्रा प्रेषितमद्राक्षीदग्निशर्माभिधं द्विजम् ॥ २७ ॥

अथ तस्य आलयं कारयितुं चिन्तयन् शङ्करः मात्रा प्रेषितं अग्निशर्माभिधं
द्विजं अद्राक्षीत् ।

பிறகு அந்த ஹரிக்குக் கோயிலைச் செயலிக்கச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த சங்கரர் (தனது) தாயால் அனுப்பப்பெற்ற அக்ஷி சர்மா என்ற அந்தணரைக் கண்டார்.

आर्याऽम्या जरया जीर्णां त्वां स्मरन्त्यनिशं कृशा ॥ २८ ॥

दिदक्षते त्वां तदत्तं प्रतीच्छैतन्महद्भसु ।

इत्थं निवेदयन्सयः पपात गुरुपादयोः ॥ २९ ॥

अम्या आर्या जरया जीर्णां अनिशं त्वां स्मरन्ती कृशा त्वां दिदक्षते ।
तदत्तं एतत् महत् वसु प्रतीच्छ ।” इत्थं निवेदयन् सयः गुरुपादयोः पपात ।

“அண்டை ஆரியை முதுமையால் தளர்ந்தவளாக எப்போதும் உம்மை நினைப்பவளாக உடல் மெலிந்தவளாக உம்மைப் பார்க்க விரும்புகிறாள். அவளால் அளிக்கப்பெற்ற இந்தப்பெரும் நிதியை ஏற்பீர்.” இவ்வாறு விண்ணப்பித்துக் கொள்பவராக உடன் குருவின் திருவடிகளில் விழுந்தார்.

शङ्करः कारयामास तद्धनेनालयं हरेः ।

न्ययुक्त चाग्निशर्माणं नियतं पूजने हरेः ॥ ३० ॥

शङ्करः तद्धनेन हरेः आलयं कारयामास । नियतं अग्निशर्माणं हरेः पूजने
न्ययुक्तं च ।

சங்கரர் அந்தப் பொருள் குவியலைக்கொண்டு ஹரிக்குக் கோயிலைக் கட்டுவித்தார். மிகவும் அடக்கமுள்ள அக்ஷிசார் மாவை ஹரியின் வழிபாட்டில் ஈடுபடுத்தினார்.

पद्मपादं समादिश्य विस्तारयितुमालयम् ।

स्मृतो मात्रा ततः प्रागात्कालटी गगनाध्वना ॥ ३१ ॥

आलयं विस्तारयितुं पद्मपादं समादिश्य मात्रा स्मृतः ततः गगनाध्वना
कालटी प्रागात् ।

ஆலயத்தை விரிவு படுத்துவதற்குப் பத்மபாதரைக் கட்டளை இட்டுத் தாயால் நினைக்கப்பெற்றவராக அங்கிருந்து (பதரிக்காரமத் திலிருந்து) வானவழியே காலடியை அடைந்தார்.

ननाम मातरं तस्यास्तापं जहे समागमात् ।

उपादिशद्ब्रह्म तस्यं परमं यन्न साऽविदत् ॥ ३२ ॥

मातरं ननाम । समागमात् तस्याः तापं जहे । तस्यै परमं ब्रह्म उपादिशत् ।
यत् सा न अविदत् ।

தாயை வணங்கினார். (தான்) வந்து சேர்ந்ததனால் அவளது தாயத்தைப் போக்கினார். பரம்பொருளைப்பற்றி உபதேசித்தார். (எந்த) அதனை அவள் உணரவில்லை.

अन्त्यकालस्मृतिं तस्याः शिवविष्णवभिधेऽपरे ।

ब्रह्मणि व्यधाद्द्वीरः स्थिरां स्तोत्रैर्मनोहरैः ॥ ३३ ॥

धीरः (शङ्करः) शिवविष्णवभिधे अपरे ब्रह्मणि तस्याः अन्त्यकालस्मृतिं
मनोहरैः स्तोत्रैः स्थिरां व्यधात् ।

அறிவைத் தூண்டுபவரான சங்கரர், சிவன் விஷ்ணு என்ற பெயருள்ள ஸகுணமான பரம்பொருள் வடிவில் அவளது கடைசி நேரத்தின் நினைவை மனத்தைக் கவரும் ஸ்தோத்திரங்களால் நிலைத்துப் பதியும்படி செய்தார்.

पश्यन्ती सगुणं ब्रह्म सयस्तद्भूयमापिता ।

योगिगम्यं पदं प्राप माता यतिचरस्य सा ॥ ३४ ॥

यतिचरस्य माता सा सगुणं ब्रह्म पश्यन्ती सयः तद्भूयं आपिता, योगिगम्यं
पदं प्राप ।

குறவிகளுக்குள் உயர்ந்தவரின் தாயான அவள் ஸகுணமான பரம்பொருளின் வடிவை நன்கு உணர்ந்தவளாக உடன் அந்நிலையை

அடையப்பெற்றவளாக யோகிகளால் மட்டும் அடையத்தக்க பெருநிலையை அடைந்தார்.

यथाप्रतिश्रुतं मातुरन्तिमेष्टिं विधाय सः ।

पुनश्च तीर्थानटितुं प्रयागं प्राप शङ्करः ॥ ३५ ॥

ச: ஶங்கர: யதாபுரிசுருது மாகு: அநுதிமேஷ்டி விதாய, புநசு தீர்தானடிது புராயகம் ஶுராயகம் ।

அந்த சங்கரர் உறுதிமொழி தந்ததற்கேற்ப தாயின் ஈமக் கூடனைச் செய்து பின்னர் புண்ட தீர்த்தங்களைச் சுற்றிவருவதற்காக பிரயாகையை அடைந்தார்.

कलिन्दजहुसुतयोः सरस्वत्याश्च सङ्गमे ।

सस्त्री स ब्रह्मयजनस्थले तां जननीं स्मरन् ॥ ३६ ॥

கலிநுஜஹுசுதுயோ: சரஸ்வதுயாசு சங்஑மே ஶஸுத்ரி ச ஶுர஑யகனஸுதுலே தா: தா: ஜனநீ ஶுமரநு ஶஸுத்ரி ।

கலிந்தனின் குமாரியான யமுனை, ஜந்ஹு மஹரிஷியின் குமாரியான கங்கை ஶரஸ்வதி இவற்றின் கூடலில் பிசும்மா வேள்விபுரிந்த இடத்தில் அவர் (மறைந்த) அந்த தாயை நினைத்துக்கொண்டவராக ஶ்ர஑ணம் செய்தார்.

பயிற்சி : ஶமாஸமடைந்தவற்றைப் பரிந்து ஶிக்ரஹ வாக்யம் எழுதுக. பதம் பதமாகப் பொருள் தருக.

नयमः पाठः - பாடம் 9

उपपदविभक्तयः (चतुर्थी विभक्तिः)

1. ஒரு செயலின் பயனைக்குறிக்கும் சொல்லின் மீது 4ம் வேற்றுமை வரும்

क) व्याधितः आरोग्याय सूर्यं नमति ।

ख) बहवः जीविकायै विदेशं गन्तुं इच्छन्ति ।

ग) मम पुत्रः अध्ययनाय पाठशालां गच्छति ।

வ்யாதித: தோராயா ஶீவிகா பிழைப்பு

2. कल्पते (ஏற்றதாக உள்ளது) என்ற தாதுவை உபயோகப் படுத்தும் போது மூலப்பொருளைக் குறிக்கும் சொல் 4ம் வேற்றுமையைத் தழுவும்.

क) इमानि बीजानि न सस्याय कल्पन्ते ।

ख) एते तण्डुलाः ओदनाय कल्पन्ते ।

ग) समीक्षा क्षेमाय कल्पते ।

வீஜம் ஶிகை சச்யம் பயிர் ஓடனம் சாதம் சமீசா ஆராய்ந்து முடிவு செய்தல்.

3. हितं (நன்மை) शुभं (மங்களம்) என்ற சொற்கள் உபயோகப் படும்போது அவற்றுடன் இணைந்த சொற்கள் 4ம் வேற்றுமையை ஏற்கும்.

क) पिता पुत्राय हितं चिन्तयति / उपदिशति ।

ख) शुभं ते भूयात् । உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்.

ग) सीताप्रत्यर्पणमेव भ्रात्रे हितं इति विभीषणः अबदत् । प्रत्यर्पणं திருப்பித் தருவது

4. नमः (வணக்கம்) स्वस्ति (கேடமம்) स्वाहा (தேறாமம்) செய்யும்போது கூறும் மந்திரம். अलं சக்தி உடையவன் என்ற சொற்கள் உபயோகப்படும்போது அவற்றுடன் இணையும் சொற்கள் 4ம் வேற்றுமையைத் தழுவும்.

क) गुरवे नमः । शिवाय नमः ।

ख) कपयः रामाय स्वस्ति अबदन् ।

ग) कर्मणे स्वस्ति कार्याय नन्त्रुक मुदियद्धम् ।
I wish the function every success.

घ) Prāṅ māyāṅ śrīṅ ஶானை சமைப்பதற்குப் போதியதல்ல.
(சக்தி உடையதல்ல.)

ङ) रामः राक्षसानां नाशाय अलम् ।

சஹஜா ஸுஹி ஸ்ப்ஹ்யாம: | சஹஜயா ஸுஹயா யோஜிதா விஸயா வலவதீ
 ஸவதி |

- ஆரிய ! யஸ்ய சஹஜா ஸுஹி: நஸ்தி, தஸ்ய விஸயா லாஹோ ந ஸுவேஹா?
- அயே ! சர்வஸ்யாபி சஹஜா ஸுஹி: அஸ்த்யேவ | அத: அவுஹி: கோ஽பி நஸ்தி |
 சா குண்டா தீஹ்யா வா? இஹேவ ஶ்யேம் | குண்டா ஸுஹி: விஸயா ஶிதா ஸவதி |
 அஹவா வஹுதா ஶ்ருதேந ஸுஹி: ஶிதா ஸவதி | ஶிதா ஸுஹி: கர்தவ்யே யுக்தி
 நிர்ஹிஸ்தி | யுக்திநாமி கர்தவ்யமஹிகூல்ய பூர்வமேவ மனஸா ஶலபாஸிதி யாவந்
 க்ரமநிர்ஹாரணம் | யுக்தி: காலம் ஶேஸம் வஸ்து சானுஸூத்ய ததா ததா ஸிஹதே | வஹுதா
 வஹுபு கார்யேபு விவிச்ய நிர்ஹிதயா யுக்த்யா கரணே அநுஸவ: ஜாயதே | ச:
 அநுஸவ: பஶ்யாத் யுக்தீநாமி விவிஹானாமி நிர்ஹிஸ்தி கரோதி |
- அநுஸவோ நாம கயம் ப்ராப்யதே ?
- அநுஸவோ நாம வஹுதா வஹுபி: யுக்திபி: கர்தவ்யாநி கார்யாநி அநுஶதா, மனஸி
 இஹிஸ்த்யமிதி ததா ததா ஶ்ஹூதி ஶ்ஹூதி காகசா வாஸநா |
- ஆரிய ! சர்வஸ்யாபி ஶ்யா சிந்தா ஶததே | மஹானுபகார: கர்த: | ஶந்யோ஽ஸ்தி |
 புநர்மிலாமி யதா விசிஶிதஸ்யா ஸவதி |

(வஹுஸுத: கல்வியறிவுமிக்கவர், ஶ்ஹூகர்மா செயலனுபவ
 முள்ளவர். கர்மண்ய: செயலாற்றல் மிக்கவர். அர்யகரீ வுத்தி:
 வருவாயுள்ள தொழில், ஆய: வரவு, வ்யய: செலவு. ஸபாய: உபாயம்
 ஸப-ஆய: துணைவருமானம். நிர்ஶிஸ்யம் மேற்பார்வை.
 ப்ரகூதி: இயல்பு ஸ்ப்ஹ்யாம: புஷ்டிசெய்கிறோம். குண்டா
 மஹூக்யுள்ள ஶிதா கர்மையுள்ள க்ரமநிர்ஹாரணம் வரிசையமைப்பு.
 வஸா முறைப்படுத்துதல் நிர்ஹிஸ்தி இது தான் எனக் குறிப்பிட்டுக்
 காட்டுவது. ஶ்ஹூதி: உணர்வுத்துடிப்பு, உவகை. விசிஶிதஸ்யா
 வினக்கம் பெற அவா.

பயிற்சி : ஸந்தி சேர்த்ததைப் பிரித்தும் சேராந்ததைச்
 சேர்த்தும் எழுதுக. ஸமாலமடைந்தவற்றிற்கு விக்ரஹவாக்யம்
 தருக. பதம் பதமாகப் பொருள் எழுதுக.

ஶகாஶ: பாட: - பாடம் 11

ஶஶ்ரோஶந்த:

ஶ்ஶிதீயோ ஶாக: (3)

அவ்ரான்தரே ஸுஶந்வாஸ்ய: சாராஶ்டோ வேஶிகாஸ்ய: |

ச்யுத: ப்ரவிஶ்ட: ஶமயம் ஜேநம் ராஶ்ரமஜானூப: || 1 ||

அவ்ரான்தரே ஸுஶந்வாஸ்ய: சாராஶ்ட: நூப: வேஶிகாஸ்ய: ச்யுத:, ஜேநம் ஶமயம்
 ப்ரவிஶ்ட: ஶ்ஶ்டம் அஶாத் |

இதனிடையில் ஸுஶந்வாவா என்ற பெயருள்ள ஸௌரராஷ்டிர
 தேசத்து அரசன் வைதிக நெறியிலிருந்தும் வழுவியவனாக ஜினரின்
 வழியைப் பின்பற்றியவனாக ராஜ்யத்தை ஆண்டான்.

கும்பாரிலோ விஶ்வரோ ஜேநாஸ்திஶ்ஶ்டிப: ஸுபீ: |

ஜிஶீபுஸ்தந்மதம் வோஶ்டு வர்ஶமானம் ஜினம் ஶ்யந் || 2 ||

ஜேநவ்யேபேண ஶிஶ்ஶாந்தம் சந: ஶம்யஶீதவான் |

ஸுபீ: விஶ்வர: கும்பாரில:, விஶ்ஶ்டிப: ஜேநான் ஜிஶீபு: தந்மதம் வோஶ்டு,
 ஜினம் வர்ஶமானம் ஜேநவ்யேபேண சந: ஶ்யந், ஶிஶ்ஶாந்தம் ஶம்யக் அஶீதவான் |

நல்ல அறிவாளியும் அந்தணர்களுக்குள் சிறந்தவருமான
 கும்பாரிலர் அந்தணர்களை வெறுக்கின்ற ஜனங்களை வெல்ல விரும்பும்
 கொண்டவராக, அவர்களது (ஜனங்களது) கொள்கையை அறிவ
 தற்காக, ஜினமதத்தைச் சார்ந்தவரான வந்தமாவரை ஜனரின்
 வேடத்தில் மறைந்தவராக அண்டி, கொள்கை முடிவுகளை நன்கு
 கற்றார்.

ஜாதரந்நீரிஜின: க்ருஶ்டே: பாதிதஸ்துஜஸீபத: || 3 ||

யதி வேடா: ப்ரமாணம் ஶ்யுரஶத: ஶ்யாமி பதநஶ: |

இதி ஶாயந்யபாஸ்ய சஶுரேகம் பரிஶதம் || 4 ||

ஜாதரந்நீ: (அத ஶய) க்ருஶ்டே: ஜின: துஜஸீபத: பாதித: "யதி வேடா:
 ப்ரமாணம் ஶ்யு:, அஶ: பதந் (அஹ்) அஶத: ஶ்யாமி இதி ஶாயந் பபாத | அஸ்ய ஶக்
 சஶு: பரிஶதம் |

அவரது ஊடுறுவலை அறிந்து கோபமடைந்த ஜினர்களால் உயர்ந்த உப்பரிசுகையிலிருந்து தள்ளப்பட்டவராக, வேதங்கள் பிரமாணமாயின் நிறே விழுதின்ற நான் சிதைவடையாதவனாக ஆவேன் என்று கூவிக்கொண்டே விழுந்தார். இவரது ஒரு கண் சிதைவுற்றது.

यदि प्रमाणमित्येवं संशयान्भे तथाऽभवत् ।

इति संस्तंभयंश्चतो निरगात्रीरुजस्ततः ॥ ५ ॥

'यदि प्रमाणं' इति एवं संशयात् मे तथा अभवत् । इति चेतः संस्तंभयन् नीरुजः ततः निरगात् ।

'பிரமாணம் ஆயின்' என்றிவ்வாறு சந்தேகத்தால் எனக்கு அவ்வாறு தேர்ந்தது என்று மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டவராக வேதனையற்றவராக அங்கிருந்து வெளிப்பட்டார்.

जित्वा जैनान्विवादेषु विदुषा नृपसंसदि ।

स्थापितः कर्ममार्गश्च श्रौतः स्थिरतरो यथा ॥ ६ ॥

विदुषा (तेन) नृपसंसदि विवादेषु जैनान् जित्वा श्रौतः कर्ममार्गः स्थिरो यथा (तथा) स्थापितश्च ।

அறிவாலியான அவரால் அரசசபையில் வாதங்களில் ஜைனர்களை வென்று வேதத்தைச் சார்ந்த கர்மநெறி ஸ்திரமரக இருக்குமாறு நிலைக்கச் செய்யப்பெற்றது.

एकाक्षरोपदेशापि गुरुर्जनः स्वशाखदः ।

तस्मै द्रुह्यन्नकरवं पापं तस्य न निष्कृतिः ॥ ७ ॥

इति लोकहितं कृत्वाऽप्यशान्तं तस्य मानसम् ।

तुपानलप्रवेशः स्यान्निष्कृतिस्त्वित्यचिन्तयत् ॥ ८ ॥

एकाक्षरोपदेशा अपि गुरुः । जैनः स्वशाखदः । तस्मै द्रुह्यन् पापं अकरयम् । तस्य निष्कृतिः न (अस्ति) । इति लोकहितं कृत्वापि अशान्तं तस्य मानसं तुपानलप्रवेशस्तु निष्कृतिः स्यात् इति अचिन्तयत् ।

ஓர் எழுத்தை உபதேசித்தவன் குரு. ஜைனரோ தன் சாஸ்திரத்தின் தத்துவத்தையே உபதேசித்தவர். அவருக்குதுரோகம் விளைவித்த நான் பாபம் செய்தேன். இதற்குக் கழுவாய் இல்லை என்று உலகிற்கு நன்மை புரிந்த பிறகும் அமைதியுறாத அவரது மனம் உமிக்காந்தலில் ஆழ்ந்திருப்பதே கழுவாயாகும் என்று எண்ணிற்று.

श्रौतसन्मार्गश्चार्थं गुहांशेन कुमारिलः ।

जातः स्वदुष्कृतं मार्ष्टुं प्रायश्चित्तं स्वयं व्यधात् ॥ ९ ॥

श्रौतसन्मार्गश्चार्थं गुहांशेन जातः कुमारिलः स्वदुष्कृतं मार्ष्टुं स्वयं प्रायश्चित्तं व्यधात् ।

வேதம் கூறும் நல்வழியை காப்பாற்றுவதற்கென்றே குகப் பெருமானின் அம்சமாகப் பிறந்த குமாரிலர் தன் தீவினையைப் போக்கத் தானே கழுவாய் செய்தார்.

सशिष्यः शङ्करो मन्दं दह्यमानं तुपाग्निना ।

धीरं कुमारलं प्राप तच्छिष्यैः साधुभिर्वृतम् ॥ १० ॥

सशिष्यः शङ्करः तुपाग्निना मन्दं दह्यमानं तच्छिष्यैः साधुभिर्वृतं धीरं कुमारलं प्राप ।

சிஷ்யர்களுடன் கூடிய சங்கரர் உமிக்காந்தலால் மெல்லமெல்ல எரிந்துகொண்டிருக்கின்றவரும் கண்ணீர் வடிக்கும் தன் சீடர்களுடன் கூடியவரும் மனங்கலங்காதவருமான குமாரிலரை அடைந்தார்.

पुण्यैः पुरातनैरेव दृष्टस्त्वं भगवन्मया ।

शान्त्यै प्राक्चरितायस्य प्राविशमनलं बुध ॥ ११ ॥

इत्यूचिवांसमाचार्यो भट्टमाह गुहांशजम् ।

भगवन् ! पुरातनैः पुण्यैरेव मया त्वं दृष्टः । बुध ! प्राक् चरितायस्य शान्त्यै अनलं प्राविशम् । इति उचिवांसं गुहांशजं भट्टं आचार्यः आह ।

"பகவானே ! பழைய நல்வினைப்பயனால் என்னால் நீர் காணப்பட்டீர். அறிவாலியே ! முன் செய்த தீ வினையின் சாந்திக்காக நெருப்பில் நுழைத்தேன்" என்று கூறிவந்த குகப்பெருமானின் அம்சமாகத் தோன்றிய குமாரிலபட்டரைப் பார்த்து ஆசாரியர் கூறினார்.

வ்ரத் தரசி லுக்ஸ்ய ஶிக்ஷாயே நாஸ்த்யதம் த்வயி ॥ 12 ॥
 த்வா ஜீவயாமி ம஢்டாப்யே த்வயம் ரதய வார்திகம் ।
 தமா஢்ட ஢்டு ஂரஸ்த்வம் வ்ரத் த்வக்துந் ந பாரயே ॥ 13 ॥

“லுக்ஸ்ய ஶிக்ஷாயே வ்ரத் தரசி । த்வயி த்யதம் நாஸ்தி । த்வா ஜீவயாமி ।
 ம஢்டாப்யே த்வயம் வார்திகம் ரதய ।” த் ஢்டு: ஂ஢்ட - “ஂரஸ்த்வம் வ்ரத் த்வக்துந் ந பாரயே ।

‘உலகத்தினரை வழிப்படுத்துவதற்காக கருவாயைச் செய்கிறீர். உம்மிடம் தீவினை இல்லை. உம்மை உயிர்ப்பிக்கிறேன். எனது பாஷ்யத்தின்மேல் வார்த்திகம் என்ற குறிப்பை அமைப்பீராக.’ அவரைப் பார்த்துப்பட்டர் சொன்னார், ‘தொடங்கிய விரதத்தைக் கைவிட இயலாதவனாக இருக்கிறேன்’ என.

மகதேஸ்தி ஶாஸ்த்ரஶு வித்ஶரூபு மூஶாஸ்த்ரமி ।

மத்துஶதிக: ஶாஸ்த்ரபதே ப்ரேத: ஶிப்யேபு யா஢்டி தம் ॥ 14 ॥

மகதேபு ஶாஸ்த்ரஶு: மூஶாஸ்த்ரமி வித்ஶரூப: ஂஸ்தி । (ஸ:) ஶாஸ்த்ரபதே மத: ஂதிக:, ஶிப்யேபு ப்ரேத: । த் யா஢்டி ।

மகததேஸத்தில் சாஸ்திரம் நன்கறிந்தவரும் திருஹஸ்தா சிரமத்தில் உள்ளவருமான விஸ்வரூபர் இருக்கிறார். அவர் சாஸ்திர வழியில் என்னைவிட மேம்பட்டவர், (எனது) சீடர்களுக்குள் மிகப் பிரியமானவர். அவரை அடைவீர்.

விதே஢்டி வ்ரதம் தன வார்திகம் காரயாஸு து: ।

ஂபதிஷ்யா முமூர்புமீ விஷதேஷ னவ தாரகம் ॥ 15 ॥

து: , (த) வ்ரதம் விதே஢்டி । தன ஂஸு வார்திகம் காரய । முமூர்புமீ விஷதேஷ: னவ தாரகம் ஂபதிஷ்யா: ।

அவரை வசத்தில் வந்தவனாக ஆக்கிக்கொள்வீர். இறக்கும் தருவாயிலுள்ள எனக்கு விஸ்வேகவரர்போல் தாரக மந்திரத்தை (பிறவியிலிருந்து கரையேற்றும் மந்திரத்தை) உபதேசிப்பீர்.

ததேதி தஸுமீ ச த்ரஶுஂபதிஷ்டஶ்ரதாந் ததே ।

தஸுமிந்யதீ வித்ஶரூபம் திஷ்டுமம் ததாந் ததி ॥ 16 ॥

ததா (ஂஸு) ததி த: (ஶ஢்டு:) தஸுமீ த்ரஶு ஂபதிஷ்டு । தஸுமிந் த்ரஶுதாந் ததே, வித்ஶரூபம் திஷ்டு: மகதாந் ததி ததே ।

அப்படியே (ஆகட்டும்) என்று அவர் குமாரிலுக்கு பரம் பொருளைப்பற்றிய மந்திரத்தை உபதேசித்தார். அவர் பிறும்ம நிலையை அடைந்ததும் விகவரூபரைக்காண விருப்பமுள்ளவராக மகததேஸம் தோக்கிச் சென்றார்.

ஂதாஶுத்ரஶுஸதனே துர்வாஸா வேதமத்யகாது ।

ஸுரேஸுஸுலதஸ தம் வாணி த்ரஶுஸதஸுஸம் ததா ॥ 17 ॥

ஂதர ஂ஢்டு: । த்ரஶுஸதனே துர்வாஸா: வேதம் த்யகாது । த: ஶுரே ஂஸுஸுலதது । தம் வாணி த்ரஶுஸம் ததா (ஸதீ) த்ரஶுஸதது ।

இங்கு (இவ்வாறு) கூறுவார்கள். பிறும்மாவின் இருப்பிடத்தில் துர்வாஸர் வேதம் ஒதினார். அவர் ஸ்வரத்தில் பீழை செய்தார். அவரை ஶரஸ்வதி பிறும்மாவின் சம்மதி பெற்றவனாகப் பரிசுசித்தார்.

ஶஸாப தாந் துநி: க்ருத்டு தாநுபீததிந் ததா ।

த்ரஸாதிதது திராந் தாது ஶாபமுஷுதிரேயதது ॥ 18 ॥

ஶம்தூராசார்யவ்யஸுய த்ரஸாந் தஸேவநாதிதி ।

ததா க்ருத்டு: துநி: தாந் தாநுபீததிந் த்ரஸாப । திராந் தேவ்யா த்ரஸாதித: ‘ஂசார்யவ்யஸுய ஶம்தூ: த்ரஸாந் தஸேவநாது’ ததி ஶாபமுஷு த்ரேயதது ।

அப்போது வெகுண்ட முனிவர் அவனை மனிதப்பெண்ணாகப் பிறக்கச் செய்தார். வாக்கின் தேவியான அவளால் கோபத் தெளிவடையச் செய்யப்பட்டவராக ‘ஆசாரியர்களில் சிறந்தவரான சங்கரரின் பார்வையாலும் அவரது ஶேவையாலும்’ என்று சாபவிடுதலையைக் கூறினார்.

ததே தாநி தாநுதீதி ஶுணாதீரே த்ரிதாதுததா ॥ 19 ॥

த்ரஸா ததே த்ராதேஷாது வித்ஶரூப ததி த்ரித: ।

தீதமிதாந் தாந்யகுவேஸுந் தேவஸுந் துமாரிலாது ॥ 20 ॥

தீதவிதாந் திததே தீதகம் ததேஸுததே ।

वाणी भारतीति द्विजात्मजा शोणातीरि जज्ञे । ब्रह्मा इरादेशात् कान्यकुब्जे
हिममित्रात् विश्वरूप इति द्विजः जज्ञे । सः अन्तेवसन् कुमारिलात् श्रौतविद्यां
अधिजगे । श्रौतकर्मरतः अभवत् ।

ஸரஸ்வதி சோனா நதிக்கரையில் அந்தணப்பெண்ணை
பாரதி என்ற பெயருடன் பிறந்தாள். பிறும்மா சிவபெருமானின்
கட்டணையால் கான்யகுப்ஜத்தில் (கனௌஜ்) ஓரிமமிந்ரர்
என்பவரிடமிருந்து லிகவரூபர் என்ற பெயருடன் அந்தணராகப்
பிறந்தார். அவர் மாணவராகிக் குருவை அண்டியிருப்பவராக
குமாரிலரிடமிருந்து வேத தெறியைக் கற்றார். வேத தெறிப்படிச்
சடங்குகளைச் செய்வதில் ஈடுபட்டவராக ஆனார்.

तयोर्विवाहः समभूत् शीलविद्यानुरूपयोः ॥ २१ ॥

तौ द्रष्टुं शङ्करः प्रागात्पुरीं माहिष्मतीं प्रति ।

शील विद्यानुरूपयोः तयोः विवाहः समभूत् । शङ्करः तौ द्रष्टुं माहिष्मतीं
पुरीं प्रति प्रागात् ।

நடத்தையிலும் கல்வியிலும் இணையானவர்களான அவர்
கலிருவருக்கும் விவாஹம் நடந்தது. சங்கரர் அவர்களைக்காண
மாஹிஷ்மதி நகரை நோக்கிக் சென்றார்.

पञ्चरेष्वभितो बद्धैः वेदपाठनतत्परैः ॥ २२ ॥

कृतशास्त्रप्रसंगैश्च कीरैः सन्नादिताङ्गणे ।

महति श्रीमति गृहे पाठशालाशतान्विते ॥ २३ ॥

प्रतीक्षमाणमतिथीन् विश्वरूपं ददर्श सः ।

अभितः पञ्चरेषु बद्धैः वेदपाठनतत्परैः कृतशास्त्रप्रसंगैश्च कीरैः सन्नादि-
ताङ्गणे पाठशालाशतान्विते महति श्रीमति गृहे अतिथीन् प्रतीक्षमाणं विश्वरूपं
सः ददर्श ।

ஆங்காங்கு கூடுகளில் சிறையிடப்பட்டவையும் வேதம்
ஒதுவிப்பதில் ஈடுபட்டவையும் சாஸ்திரங்களில் விரிவுரை
நிகழ்த்துபவையுமான கிரிகளால் ஒலிமயமாக்கப்பெற்ற
தாழ்வாரத்துடன் கூடியதும் நூற்றுக்கணக்கான வகுப்பறைகள்

கொண்டதுமான பெரிய அழகான வீட்டில் விருந்தாளிகளை
எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற லிகவரூபரை அவர் கண்டார்.

भिक्षयेदृष्टपूर्वाय भिक्षां समुपकल्प्य सः ॥ २४ ॥

हस्ते यत्तेरदासीरं नाददे यतिरर्पितम् ।

तेनोद्दिष्टं विश्वरूपं यतिराह महामतिः ॥ २५ ॥

सः अदृष्टपूर्वाय भिक्षये भिक्षां समुपकल्प्य यतेः हस्ते नीरमदात् । अर्पितं
यतिः न आददे । तेन उद्दिष्टं विश्वरूपं महामतिः यतिः आह ।

அந்த லிகவரூபர் முன் பார்த்தறியாத அந்த துறவிக்குப்
பிகைகடியணவை ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, துறவியின் கையில்
(உணவு ஏற்கக் கோரி) நீர்வார்த்தார். வார்த்ததை துறவி ஏற்கவில்லை,
அதனால் கலங்கிய லிகவரூபரைப் பேரறிவாளியான துறவி
கூறினார்.

यदि दया वादभिक्षां स्वीकुर्या भोज्यमर्पितम् ।

विप्रस्तमाह कुतुकी को मध्यस्थश्च कः पणः ॥ २६ ॥

“यदि वादभिक्षां दयाः अर्पितं भोज्यं आदयाम्” । कुतुकी विप्रः तं
आह - कः मध्यस्थः, कः पणश्च इति ।

‘நீர் வாதமாகிய பிகைகையை அளிப்பீரேயாகில் நான்
அளிக்கப் பெற்ற உணவை ஏற்பேன்’ என. (அதனைக் கேட்டு
வாதிடுவதில்) ஆவல் கொண்ட அந்தணர் அவரை நோக்கிக்
கூறினார். ‘யார் (வாதி) நடுவலர்? என்ன பந்தயம்?’ என.

जैत्राश्रमाभ्युपगमः पणो मध्ये च भारती ।

इत्याह शङ्करस्तच्च संमेने विप्रपुङ्गवः ॥ २७ ॥

जैत्राश्रमाभ्युपगमः पणः । मध्ये भारती च । इति शंकरः आह । नच
विप्रपुङ्गवः संमेने ।

வெற்றி கொண்டவரின் ஆசிரமத்தை ஏற்பது
பந்தயமாகும். நடுவில் (நடுவராக) பாரதி என்று சங்கரர் கூறினார்.
அதனை அந்தணப் பெரியார் ஏற்றார்.

चक्रतुभोजने वृत्ते उभौ सुमनसौ कथाम् ।
इतो यतिस्ततो भर्ता न स्यां पक्षान्तराश्रिता ॥ २८ ॥
इति साक्ष्ये वृता वाणी सुममाले ददौ तयोः ।

भोजने वृत्ते उभौ सुमनसौ कथां चक्रतुः । साक्ष्ये वृता वाणी, इतः
यतिः, ततः भर्ता, पक्षान्तराश्रिता न स्यां, इति तयोः सुममाले ददौ ।

சாப்பாடு முடிந்ததும் இருவரும் நன்மனம் கொண்ட
வர்களாக வானைச் செய்தனர். சாக்ஷியாக இருப்பதில்
வரிக்கப்பெற்ற பாரதி, இப்புறம் துறவி, அப்புறம் கணவர்,
ஏதேனும் ஒரு கட்சியைத் தழுவியவளாக (நான்) ஆகக்கூடாதென
அந்த இருவருக்கும் இரு பூமாலைகளைத் தந்தாள்.

माला येन धृता म्लायन्मन्तव्यः स पराजितः ॥ २९ ॥

इति कृत्वा निश्चयं सा गृहकृत्ये रताऽभवत् ।

येन धृता माला म्लायेत स पराजितः मन्तव्यः । इति निश्चयं कृत्वा सा
गृहकृत्ये रता अभवत् ।

எவரால் சூடப்பெற்ற மாலை வாடுகிறதோ அவர் தோற்ற
வராகக் கருதப்படுவார் என முடிவைச் செய்துவிட்டு அவள்
விட்டுப் பணிகளில் ஈடுபட்டவளாக ஆளுள்.

पड्दिनानि व्यतीतानि तयोर्विवदमानयोः ॥ ३० ॥

सस्मिताननपद्मी तौ प्रगल्भौ प्रतिभाञ्चितौ ।

उत्तरोत्तरयुक्तीनामभूतां खण्डने पटू ॥ ३१ ॥

तयोः विवदमानयोः पटू दिनानि व्यतीतानि । तौ प्रगल्भौ । प्रतिभाञ्चितौ ।
सस्मिताननपद्मी उत्तरोत्तरयुक्तीनां खण्डने पटू अभूताम् ।

அவர்கள் இருவரும் வாதிட்டுவரும்போது ஆறு நாட்கள்
கழிந்தன. இருவரும் திறமையுள்ளவர்கள். புத்திக் கூர்மையுள்ள
வர்கள். புன்சிரிப்புடன் கூடிய தாமரைபோன்று அழகிய முக
முள்ளவர்களாக அவர்களிருவரும் மேல்மேல் எழும் யுக்திகளைக்
கண்டிப்பதில் திறமையுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள்.

न भीश्चिन्ताऽथवा रोपो न वागुग्रा तयोरभूत् ।
सप्तमे दिवसे विप्रो यत्युक्तीनां निवर्हणे ॥ ३२ ॥
स्वोक्तेः समर्थने वापि नाशक्नोद्यत्प्रयानपि ।

तयोः भीतिः चिन्ता अथवा रोपः न अभूत् । न वाक् उग्रा अभूत् ।
सप्तमे दिवसे विप्रः यत्युक्तीनां निवर्हणे स्वोक्तेः समर्थने वापि यत्प्रयानपि न
अशक्नोत् ।

அவர்களுக்குப் பயமோ கவலையோ ஆத்திரமோ ஏற்பட
வில்லை. கடும் சொல் கூட இல்லை. ஏழாவது நாள் அந்தனர்
(விச்வரூபர்) துறவியின் வாதங்களைக் கண்டிக்கவோ தன்
வாதத்தை நிலைநிறுத்தவோ முயன்றும் இயலாதவரானார்.

भर्तुर्गलगतां मालां म्लायन्तीं वीक्ष्य भारती ॥ ३३ ॥

न्यमन्त्रयदुभे भैक्ष्ये जानाना स्वपतिं जितम् ।

दुर्वासश्शापतो मुक्ता ततो भेजे स्वकं वपुः ॥ ३४ ॥

भारती भर्तुः गलगतां मालां म्लायन्तीं वीक्ष्य स्वपतिं जितं जानाना उभे
भैक्ष्ये न्यमन्त्रयत् । ततः दुर्वासश्शापतो मुक्ता स्वकं वपुः भेजे ।

பாரதி கணவரின் கழுத்திலிருந்த மாலை வாடிவருவதைக்
கண்டு தன் கணவரைத் தோற்றவராக உணர்ந்து இருவரையும்
பிகைக் ஏற்கக் கூப்பிட்டாள். (தோற்ற தன் கணவர் துறவியாக
வேண்டியிருப்பதால் இனி இல்லறத்தூரிமை இழந்தார் என்பதை
உணர்ந்தான்) பின்னர் துர்வாஸரின் சாபத்திலிருந்தும் விடுபட்ட
வளாகத் தன் (ஸரஸ்வதி) வடிவைப் பெற்றாள்.

तां प्रणम्य यतीशानः प्रार्थयामास भारतीम् ।

स्थानेषु स्मर्यमाणा त्वं आविरास्य शुभैषिणी ॥ ३५ ॥

यतीशानः तां भारतीं प्रणम्य त्वं स्थानेषु स्मर्यमाणा शुभैषिणी
आविरास्य (इति) प्रार्थयामास ।

துறவித் தலைவர் அவளை வணங்கி "நாங்கள் ஆங்காங்கு இடங்களில் நினைக்கப்பட்டவளாக உலக நன்மையைச் செய்ய விரும்புவவளாகத் தோன்ற வேண்டும்" எனக் கோரினார்.

तथेति संश्रुतवती ययौ वाणी स्वकं पदम् ।

तथा इति संश्रुतवती वाणी स्वकं पदं ययौ ॥ ३६ ॥

அவ்வாறே (ஆகட்டும்) என்று உறுதி கூறியவளாகப் பாரதி தன் நிலையை அடைந்தாள்.

सदाचार वयो विद्याऽऽभिजात्यादि विजृम्भिते ।

अहन्ताममते त्यक्त्वा विप्रः शहरमाश्रयत् ॥ ३७ ॥

विप्रः सदाचार - वयो - विद्या - आभिजात्य - आदि - विजृम्भिते
अहन्ताममते त्यक्त्वा शहरं आश्रयत् ।

அந்தணர் (விச்வரூபர்) நன்னடத்தை, வயது, கல்வி, நற் குலத்தோன்றல் முதலியவற்றால் திமிர்த்திருந்த அஹங்காரத்தையும் மமகாரத்தையும் (நான் தனது என்ற எண்ணப்பற்றைத்) துறந்து சங்கரரை அண்டினார்.

“तपो बह्वचरं पूर्वमथ लब्धं हि तत्फलम् ।

अन्यथा जगदीशेन स्वीकृतिर्मे घटेत किम् ॥ ३८ ॥

वृणोमि शरणं ब्रह्मन् त्यत्पादावनुशाधि माम् ।

पूर्वं बहु तपः (अहं) अचरम् । अद्य हि तत्फलं लब्धम् । अन्यथा जगदीशेन मे स्वीकृतिः किं घटेत? ब्रह्मन् ! त्यत्पादां शरणं वृणोमि । मां अनुशाधि ।

முன்பு (முன் பிறவியில்) பெரும் தவம் செய்துள்ளேன். இன்றல்லவோ அதன் பயன் கிட்டியது. இல்லாவிடில் உலகத்து ஈசனான உம்மால் எனது ஏற்பு கூடியிருக்குமா? உமது திருவாய்களைச் சரணமாகக் கோரியுள்ளேன். எனனை ஆண்டருள்க.

इत्यर्थितोऽदीक्षयत्तं संन्यासेन यतीश्वरः ।

सुरेश्वर इति ख्यातः स बभूव धरातले ॥ ३९ ॥

इति अर्थितः यतीश्वरः तं (विश्वरूपं) संन्यासेन अदीक्षयत् । सः (विश्वरूपः) सुरेश्वरः इति धरातले ख्यातः बभूव ।

இவ்வாறு கோரப்பட்ட துறவித் தலைவர் அவரை ஸன்யாஸ முறைப்படி திசைக் செய்வித்தார். அவர் (விகவரூபர்) ஸுரேச்வரர் எனப் பூமியில் புகழ்பெற்றவர் ஆனார்.

பயிற்சி : ஸந்திசேர்ந்தவற்றைப் பிரித்தும் சேராததைச் சேர்த்தும் எழுதி ஸந்தியின் பெயர் குறிப்பிடுக. ஸமாஸமடைந்த வற்றைப் பிரித்து விக்ரஹவாக்யம் எழுதி, ஸமாஸத்தின் பெயர் குறிப்பிடுக.

द्वादशः पाठः - பாடம் 12

सूक्तिमाला

परिहरणादंहसां सुखं भवति ।

செய்த தவறுக்குப் பரிகாரம் செய்வதால் சுகம் ஏற்படும்.

भृत्या जीवति विपद्यया श्रीमान् ।

செல்வந்தனும் ஆபத்தில் கூலியால் பிழைப்பான்.

जात्यनुगुणमेव चेष्टते जन्तुः ।

பிறவிக்கு ஒத்தவாறே எந்த பிராணியும் செயல்படும்.

भवितव्यं केन वा निवार्येत ।

நேரவேண்டியதை எவ்வால் தடுக்க முடியும்.

मालिन्यं व्रजति धीः भृशीत्सुक्यात् ।

எக்கலிப்பு மிகுதியால் புத்தி மழுங்கலுறும்

शीर्षे नचनीतमर्पयति ब्रकहत् ।

கொக்கு பிடிப்பவன் தலையில் வெள்ளையை வைக்கிறான்.

दिश्याच्छीर्यं महान्महत्प्रेय ।

மேலானவன் மேலானவளிடத்திலேயே தனது சூரத்

தன்மையைக் காட்டுகிறான்.

अनयासा चेच्छिखां त्रिमादले ।

குடுமி திணைக்காவிடில் காலைப்பிடிப்பான்.

द्रोण्युः परतो भयं भ्रुवं भवति ।

துரோகம் புரிபவனுக்குப் பிறரிடமிருந்து (மறுமை யிலிருந்து) பயம் திச்சயம் உண்டு.

न खलः सहते परोत्कर्षम् ।

போக்கிரி பிறரது உயர்வைப் பொறுக்கமாட்டான்.

रक्ष्यं हि स्यात्स्वर्गोत्सवं सर्वैः ।

எல்லோராலும் தன் மதிப்பு பாதுகாக்கப்பெறவேண்டியதே.

मुदुलैव मही जनैर्निखन्येत ।

மென்மையுள்ள பூமியே மக்களால் தோண்டப்பெறும்.

न तरक्षोः स्वयनमपरवनमिति वा ।

சிறுத்தைக்குத் தன் காடு எதிரியின் காடு என்பதில்லை.

भवति फलमप्रतीक्षितं खलूयमिनाम् ।

முயற்சியுள்ளவர்க்கு எதிர்பாராதபடி செயல் நிறைவு ஏற்படும்.

यत्र न नाथस्तदेति भवनं था ।

நாதனற்ற விட்டில் நாய் நுழையும்.

को नु दुरात्मा स्वदुष्कृतं वेति ।

கெட்டவன் எவன் தன் தவற்றை உணர்கிறான்?

तथोक्त्या स्थयमेति विश्वासः ।

உண்மை கூறுவதால் நம்பிக்கை வலிவுறும்.

तिष्ठति दर्शः किमग्रजागतिं यावत् ।

அண்ணன் வரும் வரை அமாவாசை நிற்குமா?

பயிற்சி : இந்தப்பழமொழிகளில் ஏதேனும் இரண்டைக் கருத்தில் கொண்டு 20 வரிகளில் கட்டுரை எழுதவும்.

त्रयोदशः पाठः - பாடம் 13

शङ्करोदन्तः

द्वितीयभागः - ४

भैरवोपासकः कश्चित् सिद्धिकांक्षी दृढव्रतः ।

कपालं मूर्ध्गं ह्येकीभूतं जायेत योगिनः ॥ १ ।

प्रसीदेत्रैवो देवो बलेस्तस्य समर्पणात् ।

शङ्करोऽयं महायोगी भविता बलिरुत्तमः ॥ २ ॥

इत्येयं चिरमालोच्य समयं प्रतिपालयन् ।

शङ्करं परिचर्याभिस्तोपयामास कृत्यवित् ॥ ३ ॥

कश्चित् भैरवोपासकः सिद्धिकांक्षी दृढव्रतः (वभूव) । “योगिनः मूर्ध्गं कपालं एकीभूतं जायेत । तस्य बलेः समर्पणात् भैरवः देवः प्रसीदेत् । अयं शङ्करः महायोगी । उत्तमः बलिः भविता” इति एवं चिरं आलोच्य समयं प्रतिपालयन् कृत्यवित् शंकरं परिचर्याभिः तोपयामास ।

பைரவரை வழிபடும் ஒருவன், சித்தியைப் பெற விரும்பி (அதற்கென) திடமான தோன்பு பூண்டு. “யோகியின் தலையில் உள்ள ஒடு ஒன்றுக்கக் கூடிவிடும். அதனைப் பலியாகக் கொடுப்பதால் பைரவதேவர் அருள்வார். இந்த சங்கரர் சிறந்த யோகி. உயர்ந்த பலியாக ஆவார்.” என்றில்வாறு வெகுநாட்கள் திட்டமிட்டு தக்க நேரத்தை எதிர்பார்ப்பவனாகச் செயல்முறை அறிந்த அவன் சங்கரரைப் பணிவிடைகளால் மகிழ்வித்தான்.

शुश्रूषयाऽतिप्रसन्नं गुरुमाह स भैरवः ।

दित्से बलिं भैरवाय तथाचे भवतः शिरः ॥ ४ ॥

शुश्रूषया अति प्रसन्नं गुरुं सः भैरवः आह – “भैरवाय बलिं दित्से । तत् भवतः शिरः याचे ।

பணிவிடையால் மிகவும் மகிழ்ந்த குருவிடம் அந்த பைரவன் கூறினான் - "பைரவருக்கு பலிதர விரும்புகிறேன். அதற்காக தங்கள் தலையை யாசிக்கிறேன்".

तत् श्रुत्वा शंकरस्तुष्टो वपुर्दयां हि याचितः ।
इति निश्चित्य तं प्राह नय मां विजनं वनम् ॥ ५ ॥
परैरविदितस्तत्र संविधेहि समीहितम् ।

தத் த்ருவ்யா துஷ்ட: த்ங்கர: "யாசித: வபு: த்யாं ஹி ।" இதி நித்யித்ய த்ம்
ப்ராஹ - "மா் விஜனம் வனம் நய । பரீ: அவிதித: த்ந்ர சமீஹிதம் ச்விதேஹி ।"

அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சங்கரர், யாசிக்கப்பெற்ற நான் (என்) உடலைக் கொடுப்பேன் எனத் தீர்மானித்து அவனைப் பார்த்துக் கூறினார் - "என்னை ஜனசந்தடியற்ற காட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வாய். பிறரால் அறியப்படாதவனாக அங்கு விரும்பியதை நிறைவுறச் செய்".

इत्यादिष्टो वनं नीत्वा तमुपास्य च भैरवम् ॥ ६ ॥
छेत्तुं समाददे खड्गं शिरः शङ्करकन्धरात् ।

இத்யாதித்யோ வனம் நீத்வா தமுபாச்ய, த்ஷ்ங்கரகந்ஹராத் திர: ச்ஹெத்தும் சமாஅதே த்ஷ்ங்கம் திர: த்ஷ்ங்கரகந்ஹராத் திர: ச்ஹெத்தும் சமாஅதே ।

இவ்வாறு ஆணையிடப்பெற்ற அவன் அந்த சங்கரரைக் காட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று பைரவரை வழிபட்டுப் பின் சங்கரரது கழுத்திலிருந்து தலையைத் துண்டிக்க கத்தியை எடுத்தான்.

तत्क्षणे पद्मपादोऽपि गुरुसन्दर्शनोत्सुकः ॥ ७ ॥
अध्यायत्स्वगुरुं ज्ञात्वा वृत्तं रोपवशङ्गतः ।

தத்க்ஷணே பத்மபாடோ஽பி துருசந்நர்ஷனோத்ஸுக: ॥ 7 ॥
அத்யாயத்ஸ்வகுரும் ஜ்ஹ்வா த்ருத்ம் ரோபவத்ஷ்ங்கத: ।

தத்க்ஷணே பத்மபாடோ஽பி துருசந்நர்ஷனோத்ஸுக: த்ஸ்வகுரும் அத்யாயத் । த்ருத்ம் ஜ்ஹ்வா ரோபவத்ஷ்ங்கத: ।

அந்த நொடியில் பத்மபாதரும் குருவைக்காண்பதில் ஆர்வ மிக்கவராகத் தன் குருவை நினைத்தார். நடந்ததை அறிந்து கோபத்தின் வசமடைந்தவரானார்.

नृसिंह तेजसाऽऽविष्टो वनमार्गात्त्वरान्वितः ॥ ८ ॥

भैरवोपासकं धृत्वा हननायोयतोऽभवत् ।

प्रसादितः शंकरेण तं मुमोचाथ साधकम् ॥ ९ ॥

(ச:) நூசிஹ் தேஜசா அவித்ய: த்வரான்வித: வனம் அஹாத் । த்ஹைரவோபாசகம் த்ருத்வா ஹநநாய த்யத: அஹவத் । அத் த்ஷ்ங்கரேண த்ஸ்ராதித: த்ம் சாதகம் த்முமோச ।

நரசிம்மரின் விரியம் உட்புகுந்தவராக வேகத்துடன் கூடிய வராகக் காட்டிற்கு வந்தார். பைரவரை வழிபடும் பைரவனைப் பிடித்துக் கொல்ல முற்பட்டவரானார். பின் சங்கரரால் வேண்டப் பெற்றவராக அந்த லாதகனை விடுவித்தார். (பைரவனைக் கிழித்துக் கொன்றார் என்றும் கூறுவர்)

प्रणतं साधकं वीक्ष्य शङ्करः सिद्धिमुत्तमाम् ।

तस्यानुजगृहे योगी नृसिंहस्य प्रसादतः ॥ १० ॥

சாதகம் த்ஸ்ரணதம் த்வித்ய த்ஷ்ங்கர: த்ஸித்திமுத்தமாம் ।
தத்யானுஜகுஹே த்யோகீ நூசிஹ் த்ஸ்ராதத: ॥ 10 ॥

லாதகன் வணங்கியதைக் கண்டு நரசிம்மரின் அருளால் அவனுக்கு உயர்ந்த (பைரவரின் அருள் பெறுதலாகிய) சித்தியை யோகி சங்கரர் அருவினார்.

अहोबिलगिरिरेग्रे पुण्यारण्ये कदाचन ।

सनन्दनधचारोग्रं नृसिंहमनुना तपः ॥ ११ ॥

ததாசன அஹோவிலகிரிரே: அக்ரே துண்யாரண்யே த்நநந்ந: நூசிஹ் த்நநுநா த்ய: சசார ।

ஒருசமயம் அஹோயில மலையின் மேல் புண்யமிக்கக் காட்டில் லைந்தனர் (பத்மபாதரின் முன்னிருந்த பெயர்) நரசிம்ம மந்திரத்தால் கடுமையான தவத்தைச் செய்தார்.

बहुभिर्वत्सरैः सिद्धिर्न प्राप्ता मन्त्रजापिना ।
तं पप्रच्छागतस्तत्र किरातः क्लिश्यसे कुतः ॥ १२ ॥

को वाऽत्र मृग्यते विद्वन्निति पृष्टोऽब्रवीद्द्विजः ।

मन्त्रजापिना (सनन्दनेन) बहुभिर्वत्सरैः सिद्धिः न प्राप्ता । तत्र आगतः
कश्चित् किरातः तं पप्रच्छ - "विद्वन् ! कुतः क्लिश्यसे? किं वा अत्र मृग्यते?
इति पृष्टः द्विजः अब्रवीत् ।

மந்திரம் ஜபித்துக் கொண்டிருந்த ஸந்தநரால் பல
ஆண்டுகளாலும் சித்தி அடையப்பெறவில்லை. அங்கு வந்த ஒரு
வேடன் அவரைக் கேட்டான் - "அறிவாளியே ! ஏன் சிரமப்
படுகிறீர்? எதனைத்தான் இங்கு தேடுகிறீர்?" இவ்வாறு கேட்கப்
பட்ட அந்தணன் கூறினார்.

कश्चित्सिंहमुखः कण्ठादधो मर्त्यवपुर्मया ॥ १३ ॥

मृग्यतेऽत्र वसन् सोऽपि नायात्यक्षिपथं मम ।

कण्ठात् अधः मर्त्यवपुः सिंहमुखः कश्चित् मया मृग्यते । सः अत्र वसन्
अपि मम अक्षिपथं न आयाति ।

கழுத்துக்குக் கீழ் மனித உடல் கொண்டவரும் சிங்க முகம்
உள்ளவருமான ஒருவர் என்னால் தேடப்படுகிறார். அவர் இங்கு
இருப்பவராயினும் என் கண் வழியில் வரவில்லை.

ययस्त्यत्र मृगोऽवश्यमानेष्ये मा कृथाः श्रमम् ॥ १४ ॥

इतीरयन्क्षणादेव प्रविशन्स वनान्तरम् ।

निवध्य गाढं नृहरिं लताभिस्तत्पुरो न्यधात् ॥ १५ ॥

अत्र मृगः यदि अस्ति, अवश्यं आनेष्ये । श्रमं मा कृथाः । इति ईरयन् सः
क्षणादेव वनान्तरं प्रविशन् नृहरिं लताभिः गाढं निवध्य तत्पुरः न्यधात् ।

இங்கு அந்த பிராணி இருக்குமேயானால் கட்டாயம்
கொணர்வேன், சிரமப்பட வேண்டாம், என்று கூறிய அவன்
நொடியில் காட்டின் இடையே யுருந்து நரசிம்மரைக்
கொடிகளால் அழுத்தக் கட்டி அவர் முன் கொண்டுவந்தான்.

मनोवाचामगम्यस्त्वं वनेचरवशे कथम् ।
अभूरित्यद्भुताविष्टहृदा विज्ञापितो विभुः ॥ १६ ॥
अमुनेकाग्रचित्तेन ध्यातोऽहमवहिर्हृशा ।

किं चिन्तया ते तपसा प्रीय इत्याह तं हरिः ॥ १७ ॥

"त्वं मनोवाचां अगम्यः । वनेचरवशे कथं अभूः ।" इति अद्भुता-
विष्टहृदा विभुः विज्ञापितः । "एकाग्रचित्तेन अवहिर्हृशा अमुना अहं ध्यातः ।
चिन्तया किम्? ते तपसा प्रीये" इति हरिः तं जगाद ।

நீர் மனத்திற்கும் சொற்களுக்கும் அகப்படாதவர். இந்தக்
காட்டில் கற்றுபவனின் வசத்தில் எப்படி ஆனீர்? என வியப்பால்
நிரம்பிய மனத்தினரான ஸந்தநரால் எங்கும் நிரம்பியுள்ள
நரசிம்மர் விண்ணப்பிக்கப்பெற்றார். "ஒரு முனைப்பட்ட மனம்
உள்ளவனும் வெளிநோக்கற்றவனுமான இவனால் நான் மனத்தில்
உருவகப்படுத்தப்பட்டேன். சிந்தையால் என்ன? (சிந்தை
எதற்கு?) உன் தவத்தால் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்" என்று ஹரி
அவரைப் (பார்த்து)க் கூறினார்.

प्रसन्नो नृहरिस्तस्य सदा सन्निहितस्तनौ ।

नापेक्षते स्मरणमप्यव्याजकरणो विभुः ॥ १८ ॥

प्रसन्नः नृहरिः तस्य तनौ सदा सन्निहितः । अव्याजकरणः विभुः
स्मरणमपि नापेक्षते ।

அருள் மிக்க நரசிம்மர் அவர் உடலில் எப்போதும் தங்கி
யுள்ளார். ஒருவித எதிர்பார்வையுமற்ற கருணையுள்ள இறைவன்
நினைவிற்கொள்ளாதலைக்கூட எதிர்பார்ப்பதில்லை.

ततः पद्मपदा साकं बदरीं प्रत्यगाद्गुरुः ।

विलोक्य मुमुदे रम्यां बदरीशालयच्छविम् ॥ १९ ॥

ततः गुरुः पद्मपदा साकं बदरीं प्रत्यगात् । रम्यां बदरीशालयच्छविं
विलोक्य मुमुदे ।

பிறகு குரு ஸ்ரீ சங்கரர் பத்மபாதருடன் கூட பதரியை உடைந்தார். அழகிய பதரிநாதரின் ஆலயத்தொலியைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

केरलीयांस्तत्र पूजाविधानाय समादिशत् ।

तत्र बदरीवने पूजाविधानाय केरलीयान् समादिशत् ॥

அங்கு பூஜை செய்யக் கேரள தேசத்தினரை நியமித்தார்.

कदाचित्तत्र हेमाद्री चरन्तं जाह्नवीतटे ॥ २० ॥

सिञ्चन्तं क्षीरवाराशिवीचीसदृशवीक्षितैः ।

योगीशानं गौडपादं दृष्ट्वा तं प्राणमद्गुरुः ॥ २१ ॥

कदाचित् तत्र हेमाद्री जाह्नवीतटे चरन्तं, क्षीरवाराशिवीची-
सदृशवीक्षितैः सिञ्चन्तं योगीशानं गौडपादं दृष्ट्वा तं गुरुः प्राणमत् ।

ஒருசமயம் அங்கு (இமயப்) பனிமலையில் கங்கைக் கரையில் நடமாடிவந்தவரும் பாற்கடலின் அலைகள் போன்ற அருள் தோக்கு களால் குளிர்விப்பவரும் (தாபம் போக்குபவரும்) யோகிகளில் சிறந்தவருமான கௌடபாதரைப் பார்த்துக் குருவான சங்கரர் அவரை வணங்கினார்.

तस्याशिपापास्तमोहः चित्तत्वस्फूर्तिमांस्तदा ।

ध्यायंस्तं परमाचार्यं वनमध्यं प्रविष्टवान् ॥ २२ ॥

तस्य आशिपा अपास्तमोहः तदा चित्तत्वस्फूर्तिमान्, तं परमाचार्यं ध्यायन् वनमध्यं प्रविष्टवान् ।

அவரது அருளால் கலக்கம் நீங்கியவராக பேரறிவு துலங்கப் பெற்றவராக அந்த தன் குருவின் குருவான கௌடபாதரையே தியானித்துக்கொண்டு காட்டின் நடுவில் நுழைந்துவிட்டார்.

तत्र निध्यायतश्चेतो लग्नमाये गुरुत्तमे ।

वटद्रुमतलासीने ध्यातः सोऽप्याविरास्त ह ॥ २३ ॥

तत्र निध्यायतः चेतः आये वटद्रुमतलासीने गुरुत्तमे लग्नम् । ध्यातः सः अपि आविरास्त ह ।

அந்தக் காட்டின் நடுவில் தியானத்தில் ஆழ்ந்தவரது மனம் ஆதிக்குவானவரும் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்தவருமான குரு வரரிடம் பதிந்தது. தியானிக்கப்பெற்ற தகழிணாமூர்த்தியான அவரும் (சங்கரர்) முன் தோன்றினார்.

मौनव्याख्याप्रकटितपरतत्त्वानुभूतिदम् ।

वचन्दे दक्षिणामूर्तिं आत्मतत्त्वप्रभासकम् ॥ २४ ॥

मौनव्याख्या - प्रकटित - परतत्त्व - अनुभूतिदं, आत्मतत्त्वप्रभासकं दक्षिणामूर्तिं वचन्दे ।

மௌனவாக்கியப் பெருவிளக்க முறையால் வெளியாக்கப்பட்ட பரம்பொருளின் உணர்வை அளிப்பவரும் ஆத்மநிலையை அறிவொளி மூலம் துலக்குபவருமான தகழிணாமூர்த்தியை வணங்கினார்.

स्नुवन्तं तं परेशानो दीक्षयामास मुद्रया ।

भद्रया, गुरुदिष्टं तद्ब्रह्म तद्दृषभासत ॥ २५ ॥

परेशानः स्नुवन्तं तं भद्रया मुद्रया दीक्षयामास । गुरुदिष्टं तत् ब्रह्म तद्दृष्टि
अभासत ।

பரமேசுவரன் (தன்னை) துதித்துக்கொண்டிருக்கும் அவரை மங்களமான ஞான முத்திரையால் அருள்பாலித்தார். குருவால் உணர்ந்தப்பெற்ற அந்தப் பரம்பொருள் அவரது உள்ளத்தில் துலங்கிற்று.

अन्तर्हिते भगवति दक्षिणारस्ये ततः प्रयान् ।

नेपालादीनतिक्रम्य दत्ताश्रममवाप सः ॥ २६ ॥

भगवति दक्षिणारस्ये अन्तर्हिते, ततः प्रयान्, सः, नेपालादीन् अतिक्रम्य दत्ताश्रमं अवाप ।

பகவான் தகூரீனூழர்த்தி மறைந்ததும் அங்கிருந்து கிளம்பிய ஸ்ரீ சங்கரர் தேபாளம் முதலியவற்றைத் தாண்டி தத்தாசிரமத்தை அடைந்தார்.

स्वच्छन्दचारी सर्वत्र स्वेच्छाकलितविग्रहः ।

दत्तस्तमानययोगी कैलासं गिरिमुत्तमम् ॥ २७ ॥

सर्वत्र स्वच्छन्दचारी स्वेच्छाकलितविग्रहः योगी दत्तः तं उत्तमं गिरिं कैलासं आनयत् ।

தன் விருப்பப்படி ஸஞ்சரிப்பவரும் தன் விருப்பப்படி உருவமமைத்துக்கொள்பவரும் யோகியுமான தத்தர் அவரைச் சிறந்த மலையாள கைலாஸத்திற்கு அழைத்து வந்தார்.

पार्वतीस्कन्दनन्द्याथैः सेवितं परमेश्वरम् ।

विस्मयाविष्टहृदयो ददर्श गिरिशं यतिः ॥ २८ ॥

पार्वती-स्कन्द-नन्द्याथैः सेवितं गिरिशं परमेश्वरं विस्मय - आविष्ट-हृदयः यतिः ददर्श ।

பார்வதி கத்தர் நந்தி முதலானோரால் வழிபடப்பெற்ற மலைவாழ்பவரான பரமேசுவரனை அந்தத் துறவி வந்தைக்கு ஆட்பட்டமனத்தினராகக் கண்டார்.

प्रणमन्तं यतिं प्राह प्रेम्णा स परमेश्वरः ।

मदंशतस्त्वं जातोऽसि भुवि चाद्वैतबोधकः ॥ २९ ॥

एतत्प्रतिगृहाण त्वं लिङ्गपञ्चकमादरात् ।

पूजयैतानि विधिना प्रयतो विश्वभूतये ॥ ३० ॥

ச: பரமேசுவர: ப்ரணமந்த் யதி் ப்ரேம்ணா ப்ராஹ - "த்வ் மத்ஸத: ஜாத: அசி । ஸுவி அத்வைதவோதக: । த்வ் ஂதத் லிங்஑பஞ்சக் அடராத் ப்ரதி஑ூ஑ாண । ஂதானி ப்ரயத: விஸ்வ஑ூதயே விதினா பூஜய ।

அந்த பரமேசுவரன் வணங்கிக்கொண்டிருக்கும் துறவியைப் பார்த்துக் கூறினார் - "நீர் எனது அம்சத்திலிருந்தும் தோன்றி யிருக்கிறீர். பூமியில் அத்வைத தத்துவத்தைப் போதிப்பவராக

ஆவீர். நீர் இந்த ஐந்து விங்கங்கனையும் பக்தியுடன் பெற்றுக் கொள்வீர். முழு முயற்சியுடன் கூடியவராக இவற்றை உலக நன்மைக்காக முறைப்படி பூஜிப்பீர்.

शङ्करो मोदभरितः प्रणम्य परमेश्वरम् ।

गृहीत्वा पथ लिङ्गानि दत्तहस्तावलम्बनः ॥ ३१ ॥

दत्तेन सह संप्राप क्षणाद्दरिकावनम् ।

दत्तेनानुगृहीतः स प्रतस्थे दिग्जयेच्छया ॥ ३२ ॥

மோத஑ரீத: ஑்஑்: பரமேஸானம் ப்ரணமய பத லிங்஑ானி ஑ூ஑ீத்வா தத஑ஸ்தாவலம்வன: தத்தென ஑஑ ஑்ப்ராப ஑்ஷணாத் தரிகாவனம் । தத்தென அனூ஑ூ஑ீத: ஑: தி஑்ஜயேக்ஷயா ப்ரதஸ்தே ।

மகிழ்ச்சி திரம்பிய சங்கரர் பரமேசுவரனை வணங்கி (அவர் அலீத்த) ஐந்து விங்கங்களை ஏற்று தத்தரது கைகளைப் பிடிப் பாக்கிக் கொண்டவராக தத்தருடன் விநாடியில் பதரிகா வனத்தைச் சென்றடைந்தார். தத்தரால் ஆரீர்வதிக்கப்பெற்று திக்விஜயம் செய்ய விருப்பத்துடன் கிளம்பினார்.

केदारेशं महाकालं सोमेशं प्रणवेधरम् ।

त्र्यम्बकं घुसृणेशानं नागनाथं भिषक्पतिम् ॥ ३३ ॥

भीमेशं च प्रणम्याथ क्रमाच्छीशीलमागमत् ।

(அந்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) கேதாரநாதரையும் மஹா காலரையும் ஸோமநாதரையும் ஓங்காரேஸ்வரரையும் திரியம் பகரையும் குஸ்குணேஸ்வரரையும் நாகநாதரையும் வைத்ய நாதரையும் பீமேசுவரரையும் வணங்கிவிட்டுப் பிறகு வழியில் ஸ்ரீ ஑ைலத்தை வந்தடைந்தார்.

कथिल्कालमुवासात्र मह्लिकार्जुन सेवकः ॥ ३४ ॥

सिद्धिक्षेत्रे परिचरन् योगिनोऽत्र तपस्यतः ।

विन्द्रात्मधियं लीनां समाधी निर्विकल्पके ॥ ३५ ॥

शुद्धां मतिकृतेदोपैः अलिप्तां व्यचरत्ततः ।

अत्र महिकार्जुनसेवकः कश्चित्कालं उवास । सिद्धिक्षेत्रे अत्र तपस्यतः
योगिनः परिचरन् आत्मधियं निर्विकल्पके समाधी लीनां मतिकृतेः दोषैः
अलिप्तां शुद्धां विन्दन् ततः व्यचरत् ।

இங்கு மல்லிகார்ஜுனரை வழிபடுபவராகச் சில நாட்கள்
தங்கினார். தவச்சித்தி பெறுவதற்கு ஏற்ற இடமாகிய அங்கு
தவமியற்றும் யோகிகளுக்குப் பணிவிடைபுரிபவராகத் தனது
எண்ணம் பேத உணர்வற்ற ஆழ்மனப்பதிவில் மறைந்ததாயும்
அறிவால் ஏற்படும் அப்பழுக்குகளால் தீண்டப்பெயும்
தூயதாயும் இருப்பதை உணர்ந்து, பிறகு அங்கிருந்து
கிளம்பினார்.

अङ्गे निधाय स्वसुतं व्यसुं ब्राह्मणदम्पती ॥ ३६ ॥

उपजग्मतुराचार्य इप्सा तौ दयया द्रुतः ।

जगत्त्रयीरक्षणाय दीक्षितोऽजीवयन्मृतम् ॥ ३७ ॥

ब्राह्मणदम्पती व्यसुं स्वसुतं अङ्गे निधाय आचार्य उपजग्मतुः । तौ इप्सा
दयया द्रुतः जगत्त्रयीरक्षणाय दीक्षितः सः मृतं अजीवयत् ।

ஒரு பிராமண தம்பதி உயிர்பிரிந்த தன்மகளை மடியிலிட்டு
ஆசாரியரைச் சரணடைந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டு தலையால்
இளகியவரும் மூவுலகையும் காப்பதென்ற நியமம் பூண்டவருமான
அவர் (சங்கரர்) இறந்தவனைப் பிழைப்பித்தார்.

रौप्यपीठे तुलुग्रामे चन्द्रेश्वरमथानमत् ।

अथ तुलुग्रामे रौप्यपीठे चन्द्रेश्वरं आनमत् ।

பிறகு துணை மொழி பேசும் கிராமமான உடுப்பியில் சந்திரே
சுவரரை வணங்கினார்.

आसीत्प्रभाकरो नाम सुबुद्धिर्यज्वनां वरः ॥ ३८ ॥

सुतस्तस्याभवन्मारो रूपेण क्षमया मही ।

प्रभाकरो नाम सुबुद्धिः यज्वनां वरः आसीत् । तस्य सुतः रूपेण मारः
क्षमया मही अभवत् ।

பிரபாகரர் என்ற நல்லறிவுகொண்டவரும் வேள்விபுரிபவர்
களில் சிறந்தவருமான ஒருவர் இருந்தார். அவரது பிள்ளை அழகால்
மன்மதனாகவும் பொறுமையால் பூமிதேவியாகவும் இருந்தான்.

जडो धिया न शृणुते न वक्तव्यं पितृव्यपि ॥ ३९ ॥

(सः) धिया जडः । न शृणुते, न वक्ति (न) अत्ति (न) पितृव्यपि ।

அவன் அறிவால் ஜடன், (சொன்னதைக்) கேட்கமாட்டான்.
பேசமாட்டான். உண்ணமாட்டான், (நீர்கூட) பருகமாட்டான்.

तं पिता तनयं मुग्धं प्रणिपात्य गुरोः पुरः ।

प्रार्थयामास विनतः सुतजाडचापनोदनम् ॥ ४० ॥

पिता तं मुग्धं तनयं गुरोः पुरः प्रणिपात्य विनतः सुतजाडचापनोदनं
प्रार्थयामास ।

தகப்பனார் அந்த ஒன்றுமறியாத புதல்வனை குருவின்
முன்னர் கிடத்தி வணங்கியவராகப் புதல்வனின் ஜடத்தன்மை
நக்கத்தைக் கோரினார்.

कस्त्वं किमेवं जडवद्भासीत्युक्तः स बालकः ।

प्रत्यवादीजडो नाहं वपुरेतन्मतं जडम् ॥ ४१ ॥

मत्सन्निधौ चेतनवचेष्टते नात्र सन्दिहे ।

त्वं कः? एवं जडवत् किं भासि? इति उक्तः सः बालकः प्रत्यवादीत् –
“अहं न जडः । एतत् वपुः जडं मतम् । मत्सन्निधौ चेतनवत् चेष्टते । अत्र न
सन्दिहे ।

நீ யார்? இவ்வாறு ஜடனாக என் காணப்படுகிறாய்? என்று
கேட்கப்பட்ட அந்த சிறுவன் பதில் கூறினான். “நான் ஜடன் அல்ல.
இந்த உடல் ஜடம் என (எல்லோராலும்) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.
என் அருகாமையில் (அது) சேதனை போல் செயல்படுகிறது. இதில்
நான் சந்தேகப்படவில்லை”.

तेनोक्तमिति चिद्रूपं करस्थामलकीसमम् ॥ ४२ ॥

श्रुत्वा विस्मयमापुस्ते प्रभाकरमुखा द्विजाः ।

तेन इति उक्तं करस्थामलकीसमं चिद्रूपं श्रुत्वा प्रभाकरमुखाः ते द्विजाः
विस्मयं आपुः ।

அவனும் இவ்வாறு கூறப்பட்டதும் உள்ளங்கையில் உள்ள
நெல்லிக்கனி போன்றதுமான ஆத்ம நிலையைக் கேட்டு பிரபாகரர்
முதலான அந்த அந்தணர்கள் வியப்பெய்தினர்.

उचे गुरुस्तत्पितरं नायं वस्तुमिहाहति ॥ ४३ ॥

देहेऽहन्ता च गेहादी ममता नास्य विद्यते ।

गुरुः तत्पितरं उचे - "अयं इह वस्तुं न अहति । अस्य देहे अहन्ता न
विद्यते । गेहादी ममता च (न विद्यते) ।

குருவான சங்கரர் அந்தர்சிற்றுவனின் தந்தையை பார்த்துக்
கூறினார் - "இவன் இங்கு வசிக்கத்தக்கவனல்ல. இவனுக்கு
உடலில் நான் என்ற எண்ணமும் வீடு முதலானவற்றில்
தன்னுடையதென்ற எண்ணமும் இல்லை.

विनोपदेशं तत्त्वानि वेत्ति प्राक्तनसंस्कृतेः ॥ ४४ ॥

अतो मच्छिष्यतां यातु यतिमामनुगच्छतु ।

प्राक्तनसंस्कृतेः (कारणात्) उपदेशं विना तत्त्वानि वेत्ति । अतः
मच्छिष्यतां यातु । यतिः (भूत्वा) मां अनुगच्छतु ।

முன் பிறவியின் மனப்பக்குவத்தால், உபதேசமின்றி தந்து
வத்தை உணர்ந்துள்ளான். அதனால் (இவன்) எனது சீடனாக
ஆகட்டும். துறவியாகி எனனைப் பின்தொடரட்டும்.

इत्यादिश्य द्विजं बालं हस्तामलकसंज्ञितम् ॥ ४५ ॥

संन्यासविधिना कृत्वा दीक्षितं प्रययौ ततः ।

इति द्विजं आदिश्य, बालं संन्यासविधिना दीक्षितं हस्तामलकसंज्ञितं
कृत्वा ततः प्रययौ ।

இவ்வாறு அந்தணருக்கு உத்திரவிட்டு, அச்சிற்றுவனை
ஸன்யாஸ முறைப்படி விரதம் பூண்டவனாக ஹஸ்தாமலகர் என்ற
பெயர்கொண்டவனாக ஆக்கி அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

अध्वितीरे चङ्गमणाद्रौक्ष्यादत्युपवेशनात् ॥ ४६ ॥

भगन्दरो नाम गदो गुरुराजमपीडयत् ।

अध्वितीरे चङ्गमणात् रौक्ष्यात् अत्युपवेशनात् भगन्दरः नाम गदः गुरुराजं
अपीडयत् ।

கடற்கரையில் சுற்றுவதாலும் வரட்சியாலும் அதிக
அளவில் உட்காருவதாலும் பகந்தரம் என்ற நோய் குருக்களின்
தலைவரான சங்கரரைத் துன்புறுத்தியது.

कश्चिद्विनेयो गिर्याख्यः शुश्रूषां श्रद्धया गुरोः ॥ ४७ ॥

आतनोद्रक्तसंसिक्तवस्त्रसंशोधने रतः ।

श्रान्ताचार्य पदांभोज संवाहनपरायणः ॥ ४८ ॥

गिर्याख्यः कश्चित् विनेयः श्रद्धया रक्तसंसिक्तवस्त्रसंशोधने रतः श्रान्ता-
चार्यपदांभोजसंवाहनपरायणः गुरोः शुश्रूषां आतनोत् ।

கிரி என்ற ஒரு சீடன் சிரத்தையுடன் ரத்தம் சிந்திய ஆடைகளைத்
துவைப்பதில் ஈடுபட்டவனாக, களைத்த ஆசானியரின் தாமரை
போன்ற திருவடிகளைப் பிடித்துவிடுவதில் ஈடுபட்டவனாக குருவின்
பணிவிடையைச் செய்துவந்தான்.

गुरूपदिष्टं नो वेद्मि यथान्य इति चिन्तया ।

व्यधितोऽन्तः सदा दीनो न तद्व्यक्तं वदत्यपि ॥ ४९ ॥

यथा अन्यः (तथा) गुरूपदिष्टं नो वेद्मि इति चिन्तया अन्तः व्यधितः
सदा दीनः (अभवत्) । तत् व्यक्तं न वदत्यपि ।

மற்றவர் போல் குருவால் உபதேசிக்கப்பட்டதை தான்
புரிந்துகொள்ளவில்லை என்ற கவலையால் உள்ளத்தில் துன்பப்
பட்டவனாக எப்போதும் கவலைப்பட்டவனாக இருந்தான். அதனை
வெளிப்படையாகக் கூறுகிறதில்லை.

कदाचिद्गतवत्यस्मिन्वासः शोधयितुं गुरुः ।

उपदेष्टुमथासीनः प्रत्यक्षत तदागमम् ॥ ५० ॥

अथ कदाचित्, अस्मिन् वासः शोधयितुं गतयति, गुरुः उपदेष्टुं आसीनः
तदागमं प्रत्यक्षत ।

பின் ஒருநாள், இவன் துணி துவைக்கக் சென்றிருந்தபோது
குரு உபதேசிப்பதற்கு உட்கார்ந்தவர். அவனது வருகையை
எதிர்பார்த்தார்.

न सेहिरे विलं वं तं शिष्या ये पूर्वमागताः ।

नाधिकार्यपि शाखेपु मन्धीः किं प्रतीक्ष्यते ॥ ५१ ॥

इत्थुचुस्ते रहोऽन्योन्यं गर्वाद्भित्तिमदर्शयन् ।

ये पूर्वं आगताः (ते) शिष्याः तं विलं वं न सेहिरे । मन्धीः, शाखेपु
अधिकारी अपि न । किं प्रतीक्ष्यते? इति ते रहः ऊचुः । गर्वात् अन्योन्यं भित्ति
अदर्शयन् ।

முன்னால் வந்த சீடர்கள் அந்த தாமதத்தைப் பொறுக்க
வில்லை. மந்த அறிவுள்ளவன். சாஸ்திரங்களில் (சாஸ்திரங்களைப்
படிக்க) தகுதியுள்ளவனும் அல்ல. ஏன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்?
என்று அவர்கள் ரகசியமாகக் கூறினார்கள். செருக்கால், ஒருவருக்கு
கொருவர் கவற்றைக்காட்டினார்கள். (கவற்றிற்கும் அவனுக்கும்
வேற்றுமையில்லை என்று காட்டுபவர்களாக)

गुरुस्तेषां गर्वहत्यै सस्मार मनसा गिरिम् ॥ ५२ ॥

कुतोऽप्यन्तर्विस्फुरन्त्याऽमान्त्या चित्कलया बलात् ।

प्रेरितः स गिरिनद्याः प्राप स्वगुरुसन्निधिम् ॥ ५३ ॥

गुरुः तेषां गर्वहत्यै मनसा गिरिं सस्मार । कुतोऽपि अन्तः विस्फुरन्त्या
अमान्त्या चित्कलया बलात् प्रेरितः सः गिरिः नद्याः स्वगुरुसन्निधिं प्राप ।

குருவான சங்கரர் அவர்களது செருக்கைப் போக்க, மனத்
தரல் கிரியை நினைத்தார். எங்கிருந்தோ தோன்றி உள்ளத்தில்
துடிப்பதும் அளவில் அடங்காததுமான பேரறிவின் பகுதியால்
வலிவுடன் தூண்டப்பெற்றவரான அந்த கிரி ஆற்றிலிருந்து தன்
குருவின் அருகாமையை அடைந்தார்.

उद्यच्छुक्रोऽश शरणं भव शङ्कर देशिक ।

भव एव भवान्मोहमहाजलधितारणः ॥ ५४ ॥

कुरु शाखाविदं जीवेश्वरभेदविचेचकम् ।

(सः) उद्यैः चुक्रोऽश । 'देशिक शंकर शरणं भव । भवान् मोह
महाजलधितारणः भवः एव । (मां) शाखाविदं जीवेश्वरभेद विचेचकं कुरु ।

அவர் இறைந்து பேசினார் - "குருவே ! சங்கரரே ! நீரே
அடைக்கலமாகுங்கள். நீங்கள் அறியாமையெனும் பெருங்கடலைத்
தூண்டச் செய்யும் பரமேசுவரரே. என்னை சாஸ்திரமறிந்தவனாக
ஜீவன் சகவரன் இவர்களிடையே உள்ள வேற்றுமை நிலையை
ஆராய்வனாக ஆக்குவீர்".

अतिदीनं पालय मां विभासि ह्यहिमांशुवत् ॥ ५५ ॥

विदिता न कला कापि विपेहि सहजां कृपाम् ।

अतिदीनं मां पालय । (त्वं) अहिमांशुवत् हि विभासि । कापि कला न
विदिता । सहजां कृपां विपेहि ।

மிகவும் வாய்ப்பு என்னைக் காப்பீர். கதிரவனைப் போலல்லவா
விளங்குகிறீர். ஒரு கலையும் (என்னால்) அறியப்படவில்லை.
(உமது) இயற்கையான பரிவைக் காட்டுவீர்.

इति गायत्र्यभ्यधावच्छरण्यमनघं गुरुम् ॥ ५६ ॥

तद्दृष्टवन्तस्ते शिष्या विस्मयाद्भित्तितां गताः ।

इति गायन् शरण्यं अनघं गुरुं अभ्यधावत् । तत् दृष्टवन्तः ते शिष्याः
विस्मयात् भित्तितां गताः ।

இவ்வாறு பாடிக்கொண்டு, சரணடைவத் தக்கவரும் பாப
மற்றவருமான குருவை தோக்கி ஒடி வந்தார். அதனைக்கண்ட அந்த
சீடர்கள் வியப்பால் கவர்போல் (உணர்வற்றவர்களாக)
ஆனார்கள்.

चिरादधिगतप्रज्ञास्तत्यजुर्दृष्टभायनाः ॥ ५७ ॥

तोत्कारुष्येन वृत्तेन गुरुमस्तौघतो गिरिः ।

तोत्कं तत्प्रकरणं प्रथितं तोत्कोऽप्यसौ ॥ ५८ ॥

(ते) चिरात् अधिगतप्रज्ञाः दुष्टभावनाः तत्पुत्रः । यतः गिरिः गुरुं
तोटकस्थेन वृत्तेन अस्तौत्, तत् प्रकरणं तोटकं प्रथितम् । असी अपि तोटकः
(प्रथितः)

(அவர்கள்) வெகுநேரத்திற்குப் பின் உணர்வைப் பெற்ற
வர்களாக கெட்ட எண்ணங்களை விட்டார்கள். கிரி குருவை
தோடகம் என்ற யாப்பால் நுதித்தாராதலால். அந்த நூல் தோடகம்
என்ற பெயர் பெற்றது. அந்த கிரியும் தோடகம் என்ற பெயர்
பெற்றது.

भगन्दरान्मोचयितुं प्रार्थितां गुरुणाऽश्विनौ ।

नीरुजं चक्रतुर्हस्तस्पर्शात् च सुधामुचः ॥ ५९ ॥

गुरुणा भगन्दरात् मोचयितुं प्रार्थितां अश्विनौ तं सुधामुचः हस्तस्पर्शात्
नीरुजं चक्रतुः ।

குருவால் பகந்தரத்திலிருந்து விடுவிக்கும்படி வேண்டிப்
பட்ட அர்வினி தேவர்கள் அவரை அமுதம் பொழியும் கைகளின்
ஸ்பர்சத்தால் நோயற்றவராக ஆக்கினர்.

चतुर्दशः पाठः - பாடம் 14

अहमस्मि कावेरी (१)

यदा प्रकृतिः सृष्टवादो चतुष्पदो द्विपदश्च उद्भावयामास, ततः पूर्वमेव
नदीः समुद्रगामिनीः प्राधाहयत् । तत्तीरेषु प्रथमजाता जनता स्वायासं
रचयामास । गिरिशिखरेषु संभवन्त्यः गिरिद्रोणीषु संभृताः धेनव इव
नृणचारिण्यः स्वयमेव मार्गमुपलभ्य, उचावचायां भूमीं स्वलन्त्यः,
वापीतटा- गायामना तत्र तत्र विधृतवेगाः अगाधमञ्चितमवापुः । सैष
सर्वासां नदीनां प्रसरक्रमः । भारते वयं सप्त ताभ्यो विशिष्टाः उत्पत्त्या धैभवेन
च । गङ्गा, यमुना, गोदावरी, सरस्वती, नर्मदा, सिन्धुः, कावेरी, इति ।

दिव्यानुभावमहिता भारतीया जनता । अतः द्युलोकात् भुवमागताः
नदीः सा दिव्याः अमनुत । लोकं भारतादन्यत्र वहीनदीः, इतोऽपि वितताः

सुदीर्घगमिनीः पश्यामः, अमेसान् मिसिसिपि नैल् बोल्ला इति । न कोऽपि तां
तां देवीं ध्यायति प्रणमति वा, यथा भारतीयो गङ्गां मां अन्याः पथ च ।
अस्माकं च शाखा बह्व्यः ।

चतुर्मुखस्य कमण्डलुसंभृताऽहं कुटकाचलं प्राप्य कवेरस्य नृपतेः पुत्री
जाता कदाचित् । लोकहितचिकीर्षया तत्तादृशं तपः स नृपः चकार, येनाहं
तदीया अभवम् । मया सहजाता ताम्रपर्ण्यपि । कुटकाचले तपस्यते
कलशजाताय अगस्त्याय आयां दत्ते कवेरेण । तपसि व्यग्रः स नो कुम्भे
धृतवान् । कालो महानिवाय । चोलावनिपालकः सीराज्यहेतोः अपां समृद्धये
तपः चचार विघ्नाधिपं गणनाथं उद्दिश्य । स काकरूपधारी तपस्यतोऽगस्त्यस्य
पुरतः स्थितं कमण्डलुं तथा उदलुठत्, यत् तत्र संभृते आयां तत उदपताय
नदीभूते दक्षिणं देशं स्वोच्छासेन प्राचयन्त्यां ।

मम प्रभवस्थानं कुटकाचलः इति च प्रथितः सह्यगिरिः, यतः सहजा
इति मे प्रथितिः । स सह्यः कुलगिरिष्वन्वतमः, यं तपोधनोऽगस्त्यो
अधिवसति । मेघमाला हिमानी च तस्योत्तुङ्गं भृङ्गं सदा छादयतः । अतः सदा
अविहतसुभगास्पर्शः स गिरिः सह्यः इत्यन्वर्थनामा ।

सह्यशिखरेषु, ब्रह्मशिरोनाम्नि शिखरेऽहं उत्पन्ना । यतः किष्कुचतुः
अतमिते अन्तराले सप्तर्षिकुण्डाः सन्ति । तेषु अहं संभृता । तत्र मयि अवगाहः
दुरितं शमयति देवान् पितृन् च तर्पयति । ततो निस्सृता त्रिचतुरचरणविततं
निषानं उपयामि । तत्रैव ताताऽमभ्यात् चापल्येन कौतुकेन च लीलया उत्प्लुतां
वालामिव मां जनोऽवगाहते । तथा अवगाहन्तं जनं कटाक्षयति अगस्त्येशः
शङ्करः मत्तीरगः । तस्मात्स्वातात् चदुलतरगतिः, दन्तुरेषु उपलेषु स्वलन्ती
उद्गाच्छन्ती, क्वचित् श्रान्तेव क्षणेषु तटेषु निभृतं वहामि आभागमण्डलम् ।

नामोक्त्या अथनिर्हरिणी मे स्वसा गङ्गा । अहन्तु मद्रूमिवातानुपंगादेव
लोकं पुनामि इति महान्त आशासते । अत एव तुलामासे आसहात्
आसमुद्रतटं यत्राहं सङ्गच्छामि सागरेण, जनाः स्रान्ति । मयि तथा

तेषामादरः, ममापि तादृश आग्रहः तथा तानुपगच्छेयमिति । अत एव गहनान् कान्तारान् गण्डशैलान् चटुलमतिगच्छन्ती कचन पतन्ती कचन लुटन्ती कचन भ्राम्यन्ती वेगेन भागमण्डलमुपयामि । भागमण्डले कनका नदी मां प्रविशति, यत्र सरस्वत्यपि नदी अंशानन्तर्वहन्ती मामुपयाति । त्रिवेणीतीर्थमिति तत् ख्यातम् । गिरिकटक - भृगु - प्रस्थयन्त्याऽभिरामः स भागमण्डलाख्यो ग्रामः ।

पश्चिमगिरिघटास्वन्तर्गतोऽयं ब्रह्मगिरिः कुटकप्रान्ते वर्तते १२:३५ रेखाः उत्तरतः, ७५:३१ रेखाः प्राचीतः । तत्रैव उद्भूतिं अहं उपगच्छामि । ततः दक्षिणपूर्वदिगभिमुखी कर्णाटकान् तमिलांश्च परिचरन्ती वङ्गसागरेण सङ्गच्छे । २४० क्रोशदीर्घं मार्गमितितरामि तदा । मार्की १५००० क्रोशविस्तीर्णा भूमिं सिञ्चामि कृष्यर्थे । सर्वमेतत्कथं संपद्यते?

यदाहं ब्रह्मगिरिः भागमण्डलं उपयाता, तदा कुल्या भवामि पद्भ्यां सुतरा, अजो दशयार्पिको बालो वा मां पद्भ्यामेव तरेत् । सैवाहमस्वण्डा यदा श्रीरङ्गं उपयामि, वह्यो नयो मयि सङ्गता मन्नाम्ना प्रथिताः । भागमण्डले मया सह संगता कनका स्वत्वं त्यक्तवती । कति भगिन्यो मम, तथा, तत्र तत्रोद्भूताः मया सह सङ्गताः नाम धाम च त्यक्तवत्यः?

सहो ब्रह्मगिरिः शिखरे भगवान्नारायणः आमलकतरुपेणाविर्बभूव । कैलासपरिसरगतायाः विरजानयाः तीर्थं कमण्डलुना आदाय ब्रह्मा ब्रह्मगिरिमुपेयाय, विरजातीर्थेन आमलकतरुपिणं नारायणं अभिषिपेच । पूततमं तदपि विरजातीर्थं ब्रह्मगिरायेव मया सङ्गतमिति पूततमा ब्रह्मगिरिः भागमण्डलं अवतरामि ।

तत्र अहं बाला । वाल्यसहजं चापल्यं तत्र तत्र दर्शयामि । बाला मे सखी कनका । तत्साहचर्यात् चपलतरा अस्थिरगतिः विपमं कापथं दुर्गं पन्थानं अतितरन्ती, तातं सद्यं उत्सृज्य वेगेन विनिपतन्ती कर्णाटदेशानुपयामि । इतः परं पितृगेहं द्रष्टुं पराचृत्य पुनर्गन्तुं वा न मे अचकाशः । बाला स्वैरिणी । बालसखीसहचरा गेहात्त्रिगता विनिपतन्ती । कथं पितृमुखं द्रष्टुं उत्सहेत?

प्राचीं दिशमनुप्रस्रवन्ती चित्रपुरं उपयामि । तत उदीच्यां दशक्रोशान् यान्ती मैसूरसीमां स्पृशामि । पुनः प्राचीमुखी अशमप्रचुरतदं शाल्यादिधान्य-प्ररोहणानर्हं मार्गमभ्युपेततवती मिथुनशालाभिधे ग्रामे (चुभिन् घट्टे) पश्चिहस्तान् नीधेः पतामि । ततः उदीचीं गच्छन्ती, दक्षिणतः प्रस्रवन्त्या हेमावत्या सह सङ्गच्छे तिप्पपुरस्य (तिप्पूर) सीम्नि । वेगेनोपयान्त्या तथा दक्षिणपूर्वस्यां दिशि निवर्तितेव प्रवहामि, यावता भैरवपुर्यां (वैरपुर) लक्ष्मणा मया संपुक्ते । अहो आगताऽहं कृष्णराजसागरम् ।

(चतुष्पदः - நாற்கால் பிராணிகளை ட்ரிபட: இருகால் பிராணிகளை ப்ராஹயத் பெருகச்செய்தார். ட்ரோணி பள்ளத்தாக்கு. விபூதவேகா: தடைபட்டவேகமுள்ள உடலுக்கு உருட்டிவிட்டார். உட்பதாவ வெளிப்பட்டோம். மெய்மலா மேகவரிசை, ஹிமானி பனிக்கூட்டம். கிष्कुचது:சுதத் சுமர் 200 மீடர். நிபானம் தோட்டி. லாத: பள்ளம். டன்துரேபு சுமிக்க அபநிஹாரிணி பாயம் நீக்குபவன். கण्डशैला: மலைக்குள்ளாகச் சடுல் வேகத்துடன். கटक: தாழ்வரை. ப்ரூ: திடர் சரிவு. ப்ரஸ்ய: படிவரிசை, வனி காட்டுவரிசை, ப்ஷிமகிரி஘டா மேற்குமலைத்தொடர். க்ரோஷ: சுமார் 3 கிலோமீடர். ப்ஷிஹஸ்தா: 30 மீடர். காபதம் சரியல்லாத வழி. சுவैரிணி தன் விருப்பப்படி நடப்பவன். சீமா எல்லை அம்ப்ரபுரத் தட்புறம்பாலும் கற்பாரையாலானகரை.

पञ्चदशः पाठः - பாடம் 15

गतिः - நடை

இயக்கமும் அசைவும் வாழ்வின் அறிஞர்கள். இந்த தடையைக் குறிக்கின்ற ஸம்ஸ்கிருதச் சொற்களைப் பழகிக் கொள்வோமே. (முதலில் வினைச்சொல்லும். பின் நகக் குறியிடையே அதன் பெயர்ச் சொல் வடிவமும்)

गतिर्वहुविधा । गत्यर्थका धातवश्च बहवः । तान् संगृहीमः

செல்கிறான் गच्छति, अयते, याति, व्रजति, एति (गतिः, गमनं
अयनं, यानं, व्रजनं, इतिः)

வருகிறான் आगच्छति, आयाति (आगतिः, आयतिः, आगमनं)

திரிகிறான் अटति, चरति, टीकते (अटनं, चरणं, टीका)

எப்போதும் (இடைவிடாது) செல்கிறான் अतति (अतनं)

அடி அடியாகச் செல்கிறான் क्राम्यति, क्रामति (क्रान्तिः क्रामः क्रमः)

வெளியிடம் செல்கிறான் प्रयाति, प्रैति, परैति (प्रयाणं, प्रयणं)

கிளம்பிய இடத்திற்குத் திரும்பாமல் செல்கிறான்,

இருப்பிடத்தைத் துறக்கிறான் प्रव्रजति (प्रव्रज्या, प्रव्रजनं)

இருக்குமிடத்தைவிட்டு அகலுகிறான் उत्सरति, अपसरति निस्सरति
(उत्सरणं, अपसरणं, निस्सरणं)

இருக்குமிடத்தைவிட்டகற்றுகிறான் उत्सारयति, निस्सारयति

இருக்குமிடத்தைவிட்டு வெளிப்படுகிறான் उद्गच्छति (उद्गमः
उद्गमनं)

திரும்பச்செல்கிறான் प्रतिसरति (प्रतिसरणं)

திரும்பத்திரும்ப வந்து உழல்கிறான் संसरति (संसरणं)

திரும்ப அதே இடத்துக்கு வருகிறான், திரும்பத்திரும்ப
வருகிறான் आवर्तते (आवृत्तिः)

திரும்ப அதே இடத்திற்கு வராமலிருக்கிறான் निवर्तते (निवृत्तिः)

தாண்டிச் செல்கிறான், பரவுகிறான், வசப்படுத்துகிறான்
आक्रामति (आक्रान्तिः, आक्रमः)

தாண்டுகிறான், நீத்துகிறான், கடக்கிறான் तरति, ह्यते (तरणं,
भ्रुतिः, ह्यनं)

ஊர்ந்து செல்கிறான் सरति, सर्पति (सृतिः, सरणं, सर्पणं)

அருகில் செல்கிறான் उपसर्पति, उपगच्छति, उपैति (उपसर्पणं,
उपगमनं, उपायः)

சென்றடைகிறான் ऋच्छति, विन्दति, विन्दते, भ्रयति, भ्रयते (ऋतिः,
वेदनं, भ्रयः)

அசைகிறான், நகர்கிறான், மெள்ளச்செல்கிறான் चलति (चलनं)

அலைபோல் ஊர்கிறான் स्पन्दते (स्पन्दनं)

துடிக்கிறான் स्पन्दते (स्पन्दनं, स्पन्दः)

ஒடுகிறான் धावति (धावनं)

பின்தொடர்ந்து ஒடுகிறான் अनुधावति (अनुधावनं)

கிளம்புகிறான் प्रतिष्ठते (प्रस्थितिः, प्रस्थानम्)

வேகமாக வருகிறான் आपतति (आपातः, आपत्)

வேகமாகப் பரவுகிறான் विसर्पति (विसर्पणं)

பின்தொடர்கிறான் अनुसरति अनुपतति अनुगच्छति (अनुसरणं
अनुपतनं, अनुगमनं)

தள்ளுகிறான் नुदति, प्रणुदति, नुदते, प्रणुदते (नोदनं, प्रणोदनं)

நிலைகொள்ளாமல் சுற்றுகிறான், சுற்றித்திரிகிறான் भ्रमति,
विभ्रमति (भ्रमः, विभ्रमः)

ஏறுகிறான் आरोहति (आरोहणं)

இறங்குகிறான் अवरोहति (अवरोहणं)

சுற்றிவருகிறான் परिसरति, परिसर्पति (परिसरणं परिसर्पणं)

வெளிக்கிளம்புகிறான் निस्सरति, निर्गच्छति, नियाति (निस्सारः,
निर्गमनं, नियाणं)

பயிற்சி : இந்த சொற்களைக் கொண்டு வாக்யங்கள்
அமைக்கவும்.

मध्येकवेरजापूरं जम्बुकेशपदं गतः ॥ ८ ॥

पद्मपात्मातुलगृहं प्राप्तवान्मार्गमध्यगम् ।

पद्मपात् मध्ये-कवेरजापूरं जम्बुकेशपदं गतः मार्गमध्यगं मातुल गृहं प्राप्तवान् ।

பத்மபாதர் காவேரி ஆற்றுபெருக்கின் இடையேயுள்ள ஜம்புகேசவரரின் கோயிலை அடைந்தவராக நடுவில் உள்ள தாய் மாமன் வீட்டை அடைந்தார்.

सम्पन्नायां च भिक्षायां मातुलाय प्रदर्शिता ॥ ९ ॥

तेन भाष्ये कृता टीका समन्युर्मातुलोऽभवत् ।

इष्टा तत्संमतं कर्ममार्गं तत्र निराकृतम् ॥ १० ॥

भिक्षायां सम्पन्नायां भाष्ये कृता टीका च तेन मातुलाय प्रदर्शिता ।
मातुलः तत्सम्मतं कर्ममार्गं तत्र निराकृतं इष्टा समन्युरभवत् ।

பிணக்க முடிந்ததும் பாஷ்யத்தில் இயற்றப்பட்ட உரை அவரால் (பத்மபாதரால்) தாய்மாமனுக்குக் காட்டப்பெற்றது. தாய்மாமன் அவருக்குப் பிடித்தமான கர்மமार्ககம் அதில் மறுதலிக்கப்பட்டதைக் கண்டு கோபம் கொண்டவராக ஆனார்.

अजानन्हृद्गतं तस्य तस्मिन्निशिष्य पुस्तकम् ।

पद्मपादोऽगमत्सेतुं पुण्यतीर्थनिषेवकः ॥ ११ ॥

तस्य हृद्गतं अजानन्, तस्मिन् पुस्तकं निशिष्य पुण्यतीर्थनिषेवकः
पद्मपादः सेतुं अगमत् ।

அவரது உள்ளக்கிடக்கை அறியாதவராக அவரிடம் புத்தகத்தைப் பாராக்கப்பாட வைத்து, புணிய கேடத்திரங்களை தரிசிப்பவராக பத்மபாதர் ஸேதுவை அடைந்தார்.

अदहन्मातुलश्रीकां सगृहां जातमात्सरः ।

निवृत्तं सेतुयात्रातां गृहं दग्धं न्यवेदयत् ॥ १२ ॥

गृहदाहाद्दग्धुणं शोचन्पुरतश्च बहिः ।

मातुलः जातमात्सरः (सन्) टीकां सगृहां अदहत् । सेतुयात्रातः निवृत्तं (पद्मपादं) गृहं दग्धं न्यवेदयत्, गृहदाहात् बहुगुणं बहिः पुस्तक्षये शोचन् ।

தாய்மாமன் பொழுமை கொண்டவராக உரைநூலை வீட்டுடன் சேர்த்துக் கொடுத்தானார். ஸேது யாத்திரையிலிருந்து திரும்பிவந்த பத்மபாதரிடம், வீடு எரிந்ததைவிடப் பலமடங்கு, புஸ்தகம் அழிந்ததற்காக வெளிப்படையாக வாருந்துபவராக வீடு எரிந்ததைத் தெரிவித்தார்.

पद्मपादस्तु मेधावी ज्ञात्वा दग्धं स्वपुस्तकम् ॥ १३ ॥

नातीय चिखिदे टीकां स्मृत्वा तां पूर्वनिर्मिताम् ।

समारोभे पुनः कर्तुं धीरो गुरुमनुस्मरन् ॥ १४ ॥

मेधावी पद्मपादस्तु स्वपुस्तकं दग्धं ज्ञात्वा अतीय न चिखिदे । धीरः गुरुं अनुस्मरन् पूर्वनिर्मितां स्मृत्वा पुनः तां कर्तुं समारोभे ।

அறிவாளியான பத்மபாதர் தன் புத்தகம் எரிந்ததை அறிந்து, அதிகம் வேதனைப்படவில்லை. தீரான அவர் குருவைத் தொடர்ந்து நினைந்துக்கொண்டவராக முன் எழுதியதை நினைவிற் கொண்டிருந்த அதனை மறுபடி எழுதத் தொடங்கினார்.

गरं भिक्ष्ये समावेश्य मातुलोऽदाद्विशंकितः ।

तेन नष्टा स्मृतिरभूत्कुण्डिता विशयाभुता ॥ १५ ॥

सयस्स मातुलगृहान्निवृत्तां गुरुमभ्यगात् ।

मातुलः विशंकितः भिक्ष्ये गरं समावेश्य अदात् । तेन स्मृतिः कुण्डिता विशयाभुता नष्टा अभूत् । सः मातुलगृहात् निवृत्तः गुरुं अभ्यगात् ।

(பத்மபாதரின்) மாமன் சந்தேகமுற்றவராக பிணக்கானஸ்தில் இருவிடைந்ததைப் பகுத்தித்தந்தார். அதனால் (பத்மபாதரின்) நினைவு தடைபட்டு ஸயக்கவால் குழம்பிக் குன்றியது. அவர் (பத்மபாதர்) மாமன் வீட்டிலிருந்து திரும்பிக் குருவைத் கொண்டடைந்தார்.

न्यवेदयद्गुरुं वृत्तं जातं स्वमतिविप्लवम् ॥ १६ ॥

गुरुः करुणया दीनमाश्रवं मोहवर्जितम् ।

विधायकथयत्यथपादावधि च यत् श्रुतम् ॥ १७ ॥

(यत्) वृत्तं (तत्) स्वमतिविप्लवं जातं (च) गुरुं न्यवेदयत् । गुरुः दीनं आश्रवं करुणया मोहवर्जितं विधाय पथपादावधि च यत् श्रुतं (तत्) अकथयत् ।

நடந்ததையும் தவறு அறிவு குழப்பம் அடைந்துள்ளதையும் குருவிடம் தெரிவித்தார். குருதுன்புற்ற அந்த சீடனைக் கருணையால் கலக்கமற்றவராகக் கிணற்று பாதங்கள் வரைதான் முன் கேட்டதைச் சொன்னார்.

श्रुत्वा श्रुतधरात्तस्माद्व्यलिखत्पथपादिकाम् ।

पथपादस्ततोऽपूर्णो ग्रन्थोऽद्याप्युपलभ्यते ॥ १८ ॥

पथपादः श्रुतधरात् तस्मात् पथपादिकां श्रुत्वा व्यलिखत् । ततः (सः) ग्रन्थः अद्यापि अपूर्णः उपलभ्यते ।

பதம்பாதர், கேட்டதை நன்கு நினைவிற்கொண்டுள்ள அவரிடமிருந்து, ஐந்து பாதங்கள் வரையுள்ள நூலைக் கேட்டு எழுதினார். அதனால் அந்த நூல் இன்றும் நிறைவுறாததாகவே கிட்டுகிறது.

विभण्डाश्रममासाय नुद्गभद्रातटे गुरुः ।

निर्वैरसत्वमालक्ष्य स्थलं वासमरोचत ॥ १९ ॥

गुरुः नुद्गभद्रातटे विभण्डाश्रमं आसाय (तत्) स्थलं निर्वैरसत्वं आलक्ष्य (तत्र) वासं अरोचत ।

குருவான சங்கரர் தூங்கபத்திரையாற்றங் கரையில் (குர்ய சிருங்கரின் தந்தை) விபண்டகரின் ஆசிரமத்தையடைந்து அந்த இடம் பிராணிகளுக்குள் விரோதமற்றிருப்பதை உணர்ந்து அங்கு தங்குவதை விரும்பினார்.

स्मृतसन्निहितां देवीं शारदां शृङ्गपर्वते ।

स प्रतिष्ठाप्य सविधे विद्यापीठमचीकृपत् ॥ २० ॥

अध्यापयन्शिष्यगणानवसचिरनिर्वृतः ।

सः (शंकरः) स्मृतसन्निहितां देवीं शारदां शृङ्गपर्वते प्रतिष्ठाप्य सविधे विद्यापीठं अचीकृपत् । (तत्र) शिष्यगणान् अध्यापयन् चिरनिर्वृतः अवसत् ।

அந்த சங்கரர் நினைத்தவுடன் தோன்றிய சாரதாதேவியை சிருங்கமலையில் பிரதிஷ்டை செய்து அதனருகில் கல்வி, பரப்பும் பீடத்தை நன்கு அமைத்தார். அங்கு சிஷ்யர்களுக்கு அறிவு புகட்டிக்கொண்டு வெகுநாட்கள் அமைதியடைந்தவராகத் தங்கினார்.

सुरेश्वरं शारदायाः पूजने शिष्यपाठने ॥ २१ ॥

आदिश्य शिष्यसहितः काश्चीमभिमुखो ययौ ।

(அன்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) ஸுரேசுவரரை சாரதையின் வழிபாட்டிலும் சீடர்களுக்குப் போதிப்பதிலும் கட்டளையிட்டு சிஷ்யர்களுடன் கூடியவராகக் காஞ்சியை நோக்கிச் சென்றார்.

सुरेश्वरश्च तत्रैव वसन्गुरुवराज्ञया ॥ २२ ॥

शिष्यान् अध्यापयन्नास्त यतीन्पृथ्वीधरादिकान् ।

सुरेश्वरश्च गुरुवराज्ञया तत्रैव वसन्, शिष्यान् पृथ्वीधरादिकान् यतीन् अध्यापयन् आस्त ।

ஸுரேசுவரரும் குருவரரின் கட்டளையால் அங்கேயே இருந்துகொண்டு சீடர்களான மிருத்வீதரர் முதலிய துறவிகளுக்குப் போதித்துக்கொண்டிருந்தார்.

अथ पृथ्वीधरं तत्र स्थापयित्वा सुरेश्वरः ॥ २३ ॥

जगाम काश्चीं प्रयतो गुरुवर्यदिदक्षया ।

अथ सुरेश्वरः पृथ्वीधरं तत्र स्थापयित्वा गुरुवर्यदिदक्षया प्रयतः काश्चीं जगाम ।

அதன்பின் ஸுரேகவரர் பிருதிவிதரரை அங்கு இருத்தி வைத்து குருவரரைக் காணவிருப்பந்தால் முனைத்தவராக காஞ்சியை நோக்கிச் சென்றார்.

शंकरः प्रस्थितः कन्याकुमारी सन्धिपत्तनम् ॥ २४ ॥

अनन्तवार्ता मधुरां सेतुं रामेश्वरं ययी ।

(அன்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) சங்கரர் கிளம்பியவராக கன்யாகுமரியையும் செந்தில் நகரையும் திருவனந்தபுரம் எனும் அந்தன் காட்டையும் மதுரையையும் ஸேதுவையும் ராமேசுவரத்தையும் அடைந்தார்.

श्रीरंगालयवर्षेऽथ जनाकर्पणं संज्ञकम् ॥ २५ ॥

यन्त्रं निधाय विम्बाधो जंबूवनमुपागमत् ।

अथ श्रीरंगालयवर्षे जनाकर्पणसंज्ञकं यन्त्रं विम्बाधः निधाय जंबूवनं उपागमत् ।

ஸ்ரீரங்கநாதரின் உயரிய ஆலயத்தில் ஐனாகர்ஷணம் என்ற யந்திரத்தை விக்ரஹத்தினடியில் பதியவைத்து திருவாவைக் காலை அடைந்தார்.

श्रीचक्रयुतताटङ्गी नवरत्नविचित्रिती ॥ २६ ॥

कारयित्वा विधानेन देव्याः कर्णां व्यभूषयत् ।

नवरत्नविचित्रिती श्रीचक्रयुत ताटङ्गी विधानेन कारयित्वा देव्याः कर्णां व्यभूषयत् ।

ஒன்பதுவகை இரத்தினங்களால் அழகான ஸ்ரீ சக்ரம் அமைந்த நாடங்கங்களை முறைப்படி அமைத்துத் தேவியின் காதுகளை அழகுறச் செய்தார்.

उग्रतामखिलाण्डेइयाः अपनेतुं गणेशितुः ॥ २७ ॥

मूर्तिं भव्यां चकारास्याः पुरतः सुप्रतिष्ठिताम् ।

अखिलाण्डेइयाः उग्रतां अपनेतुं, गणेशितुः भव्यां मूर्तिं अस्याः पुरतः सुप्रतिष्ठितां चकार ।

அகிலாண்டேசுவரியின் உக்கிரத்தன்மையை அகற்றுவதற்காக கணேசரின் அழகிய விக்ரகத்தை அவளுக்கு முன்னர் நன்கு பிரதிஷ்டை அடையச் செய்தார்.

क्षेत्रं मध्यार्जुनं नाम ययी शिष्यपरीवृतः ॥ २८ ॥

तत्रस्थाः सत्यमद्वैतं नाभ्यपयन्त मोहिताः ।

(सः) शिष्यपरीवृतः मध्यार्जुनं नाम क्षेत्रं ययी । तत्रस्थाः मोहिताः अद्वैतं सत्यं न अभ्यपयन्त ।

அவர் சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராக மத்யார்ஜுனத்தை (திருவிடைமருதூர்) அடைந்தார். அங்குள்ளவர்கள் மதிமயக்க முள்ளவர்களாக அத்வைதக் கொள்கையை ஸத்யமாவதாக நம்பவில்லை.

मध्यार्जुनेशं संपूज्य प्रार्थयामास शंकरः ॥ २९ ॥

समाधत्त्वेश किं सत्यमद्वैतमिति पृच्छतः ।

इश्याकृतिः प्रोचभुजो महालिंगादयोत्थितः ॥ ३० ॥

शंभुः स्पष्टमवादीत्त्रिः सत्यमद्वैतमित्यहो ।

शंकरः मध्यार्जुनेशं संपूज्य, “ईश ! अद्वैतं सत्यं किं? इति पृच्छतः समाधत्त्वं” (इति) प्रार्थयामास । अथ महालिंगात् उत्थितः शंभुः इश्याकृतिः प्रोचभुजः “अद्वैतं सत्यं” इति त्रिः अवादीत् । अहो !

சங்கரர், திருவிடைமருதூரின் ஈசனான மஹாலிங்கப் பெருமானை வழிபட்டு “ஈசனே ! அத்வைதம் ஸத்யமா? என்று கேட்பவர்களுக்குத் தக்க விடைகூறி அமைதி தருவிர்” என வேண்டிக்கொண்டார். அதனைத் தொடர்ந்து அந்த பெருவிங்கத் திலிருந்தும் வெளிப்பட்ட சிவபெருமான் பார்ச்சுத்தக்க வடிவம் பெற்றதாகக் கையை மேல்தூக்கிக் காட்டுபவராக அத்வைதம் உண்மை என மூன்று நடவை கூறினார். இது விந்தையல்லவா?

तत्रत्यान् लब्धविश्रम्भानद्वैतपरिनिष्ठितान् ॥ ३१ ॥

त्यक्तभेदकथांश्चक्रे पश्चात्तनपूजकान् ।

(गुरुः) लब्धविश्रम्भान् तत्रत्यान् अद्वैतपरिनिष्ठितान्, त्यक्तभेदकधान्,
पञ्चापतनपूजकान् चक्रे ।

குரு நம்பிக்கையடைந்த அங்குள்ளவர்களை அத்வைதத்தில்
நிலை பெற்றவர்களாக, துவைதப் பேச்சற்றவர்களாக, ஐந்து
இருப்பிடங்களில் இறைவனை வழிபடுபவர்களாக ஆக்கினார்.
(நர்மகையில் நோன்றும் பாணலிங்கம், கண்டகியில் கிடைக்கும்
சாலிக்கிராமம், சோணாநதியில் கிடைக்கும் சோணபத்திரம்,
ஸ்படிக்கக்கல், ஸ்வர்ணாமுகியில் கிடைக்கும் ஸ்வர்ண மாக்கிக்கக்கல்
இவற்றை முறையே சிவபெருமான், விஷ்ணு, மஹாகணபதி,
சூரியன், அம்பான் என்ற ஐவரின் இருப்பிடமாகக் கொண்டு அதில்
அவர்களை வழிபடும் முறை பஞ்சாயதனபூஜை முறையாகும்.)

ततोऽमृतघटेशानं सभानटमुमापतिम् ॥ ३२ ॥

निपेय्य वेदघटेशानं द्रष्टुं सप्तगिरिं ययौ ।

(அன்வயத்தில் மாறாதல் இல்லை) பிறகு (திருக்கடையூரில்)
அடுக்கடேசரையும் (சிதம்பரத்தில்) அரங்கில் ஆடும் சிவபெரு
மாளையும் வழிபட்டு வெங்கடேசரைக் காண ஏழுமலை
(திருப்பதி) க்குச் சென்றார்.

स्थापयामास विम्बाधो धनाकर्पणयन्त्रकम् ॥ ३३ ॥

तत्र कश्चिद्द्विजवरं विकृतं चित्रपीडितम् ।

निलीयमानं सदसि चक्षुषा नीरुजं व्यधात् ॥ ३४ ॥

अबोधयद्ब्रह्मतत्त्वं एकदलोक्ष्या दयामयः ।

तत्र विम्बाधः धनाकर्पणयन्त्रकं स्थापयामास । कश्चित् विकृतं चित्रपीडितं
सदसि विलीयमानं द्विजवरं चक्षुषा नीरुजं व्यधात् । दयामयः एकदलोक्ष्या
ब्रह्मतत्त्वं अबोधयत् ।

அங்கு லிக்கிரகத்தின் அடியில் செல்வத்தைத் தன்பால்
நர்க்கும் சிறந்த யந்திரத்தை அமைத்தார். (அங்கு) ஒரு லிகார
முற்றவனும் வெண்குட்டநோயால் துன்புற்றவனும் ஸபையில்
மறைந்து நின்றவனுமான அந்தணனைத் தன் கண்களால் (நோக்
கால்) நோய் நீங்கினவனாக ஆக்கினார். நனையே உருவான அவர்

ஒரு கலோகம் மட்டுமே கொண்ட ஏககலோகி என்ற நூலால்
பரம்பொருள் தத்துவத்தை உபதேசித்தார்.

अहोविले नृसिंहस्य यन्त्रमुद्धृत्य तं नमन् ॥ ३५ ॥

तत्रत्यान्मोदयनायात् कालहोस्तिपदं ततः ।

दिव्यां मोक्षपुरीं काशीं शक्तित्रयसुरक्षिताम् ॥ ३६ ॥

अहोविले नृसिंहस्य यन्त्रं उद्धृत्य तं नमन् तत्रत्यान् मोदयन् कालहस्ति
पदं ततः दिव्यां मोक्षपुरीं शक्तित्रयसुरक्षितां काशीं आयात् ।

அஹோபிலத்தில் நரசிம்மனின் யந்திரத்தைச் சீரமைத்து
அவரை வழிபட்டு அங்குள்ளவர்களை மகிழ்ச்சியில் ஆட்பட்டவர்
கனாக்கிப் பின் காளஹஸ்தி எனும் இடத்தையும் அங்கிருந்து
முன்று சக்திகளால் பாதுகாக்கப்பெற்றதும் மோக்ஷ நகரமுமான
தெய்வத்தன்மை மிக்க காஞ்சியையும் சென்றடைந்தார்.

सप्तदशः पाठः - பாடம் 17

अहमस्मि कावेरी (२)

मम मार्गमनुसरन् इदानीं कृष्णराजसागरमागतवानसि । दश
वर्षान्श्रान्तं प्रयतमानः महीशूरनरपतिः कृष्णराजः इमं पुथुलतराभोगं भीमं
महान्तं सेतुबन्धं अकरोत् । तदानीं सार्धंकोटिद्वयमितानि रूप्यकाणि तेन
व्यपितानि । तदानीं सार्धंकोटिद्वयमिति चेत् इदानीं सार्धंद्विसहस्रकोटिमिति
जानीहि । प्रभूतप्रमाणः स सेतुबन्धः द्वात्रिंशदधिकशतं पदान् उच्यते,
पद्मताधिकारसहस्राणि पदानावतः, पञ्चाशद्वर्गमीलान् विहितजलनिरोधः,
कुल्याभिः जलविश्राणनप्रवणः, प्रचुरया अवन्धया बहुविधया कृपिप्रणाल्या
कर्णाटकान् समृद्धधान्यान् करोति । महीशूरदेशस्यामात्यवरः विश्वेश्वरव्य-
महोदयः इमं सेतुबन्धं निर्मितवान् । द्राघीयसा अनेन सेतुबन्धेन मत्पूरगतिः
स्थगिता, लघुसुपिरमुखान्त्रियान्त्यहं तथा मन्दा नववधूरिव संकुचितवेगा
दीणा बहामि, चोलदेशो मां प्रतीक्षते इति ।

कृष्णराजसागरे । किमपि - विधिना पुण्यफलतया योजितं वृन्दावनं नाम । नानासंस्थानाः रम्यालवालोल्लासिताः लता-क्षुपकुशाः । नलिक-मुखाद्गलन्त्यः सहस्राधिकाः वारिधाराः । वारिधाराः विविध विचित्र वर्णाकृतीः दर्शयन्त्यः अप्रकाशं विद्युता ज्वालिताः दीपमालाः । अपां समुद्रा देशसमृद्धिं द्योतयन्ती सर्वतः प्रसृता स्फीतिः । तन्मध्ये मम मूर्तिः कृतज्ञया जनतया आराध्यमाना हृद्या काचन । मम हस्ताग्रन्यस्तात् कुम्भात् अमृतझरी स्रवति । सत्यं मातुः स्मरति जनता । त्वमपि वृन्दावनं दिव्यमेतत् वन्दस्व ।

ईपत् पुरतो भव । श्रीरङ्गद्वीपमेतत् । होयसलैः विजयनगरीय रायभूपैः विमतानुवायिना द्वैदरलिना तत्पुत्रेण तिष्णुना च स्वस्वशास्त्रिसमये भूयो भूयोऽभियोगेन समेधितं क्षेत्रमिदं यत्र मन्त्राथो रङ्गनाथः श्रीनृसिंहः गङ्गाधरेश्च कृतालयः । शिशिरतरतरद्धानिलैः तान् भगवतो वीजयामि । तत आग्नेयीं दिशं प्रति प्रसृता कपिन्या नद्या सङ्गच्छे । तत्र वंशेश्वरो देवः कृतालयः । तालः काटश्चेति द्वी श्वरी शिवभक्तौ तत्र मामाराधयताम् । अतः तालकाट इति तस्य देशस्य नाम । देवस्तत्र वृक्षेऽन्तर्हितोऽभवत् । श्वरी वृक्षं अच्छिन्ताम् । ततो रुधिरमस्रवत् । तौ तं वृक्षं देवमपश्यताम् । कथयः गजरूपधारिणस्तमस्तुवन् । अगदकरणेन ख्यातः त वंशेशः । तं प्रणम । कंको नाम कश्चन नृपः कंकपालीनि नासा नगरमेकं तत्र निरमात् । तमनु राजराजश्वोलनृपः निजवशे तत्कृत्या राजराजपुरमिति प्राख्यापयत् । तमनु विजयनगराधीशस्य सामन्तः तिरुमलनृपः श्रीरङ्गनाथा तन्नगरं नवीकृतवान् । सोऽपि वंशेशं रोगमुक्त्वं अभजत् । तस्य श्रयिता राज्ञी अत्यर्थं नासामणिं एकं अविन्दत । मैसूरेशः तन्नासाभरणमात्मनो दयितार्थं ऐच्छत् । तदर्थं युद्धे प्रयुक्ते तिरुमलनृपतिः मारितो मैसूरेशेन । तिरुमलपत्नी “मैसूरेशो निःसन्तति-र्भवतु ! भयदः पांसुवर्षो नगरं नाशयतु ! इति शप्त्या देहं अत्यजत् । अद्यापि नगरं किञ्चित्तिकतालीनं तत्रेत्यभ्युहन्ते ।

श्रीरङ्गपत्तनतः प्रस्थिता मध्येसरणि स्वर्णावत्या सङ्गता ततः सरन्ती द्वेधाभूत्प्रवाहा शिवसमुद्रे भृगुपातं पतामि । गगनसुखी पशुंका इति द्वयोः प्रवाहधारयोः नामनी ।

विद्युत् अविन्धनोऽग्निः । सजलयोः जलदयोः सहर्षे निसर्गेण सा जायते । सैव विद्युत् कृतकतया काष्णायसेन कान्तरश्मी विघटितायां जायते । तादृशविद्युदर्थं औषधिकं यन्त्रं तत्र प्रकल्पितम् । तद्भ्रमणाय मदीयः निसर्गतः सवेगः पूरः स्यात्तेजनाय कुल्यया संप्रवाहयते । ततः क्रमकृशविचाराः सुरंगाः तुङ्गात् देशात् नीचैः गच्छन्त्यो विहिताः । ताभिः महता वेगेनाहमुत्पतामि । मन्मार्गे कान्तसंबद्धानि काष्णायसचक्राणि सन्ति । तान्यहं वेगेन भ्रामये । तेन कान्तरश्मिर्विघटिता भवति । बहुला वैद्युती शक्तिस्तेन जन्यते । तत्राहं तव चित्तमाराधयेयम् । दूरतोऽधित्यकायाः अग्रे त्रिचतुरशतपादोचते मम प्रवाहः सुदर्शः । ततः सोपानरूपेण बन्धः इदघटिततरः क्लृप्तः । तत्र मे मञ्जुषोपः प्रवाहः । उभयोस्तीरयोः छात्राभा वृक्षाः छायां वितरन्ति । ततः मदीया सुपिरगतिः । निम्ने प्रदेशे विद्युत्पन्नागारः । इति सर्वं मनोहरं ते ।

ततः प्रसृतां मां शिंशा अर्वावती च नद्यौ संगच्छेते । ततः विदूरे काचन शैलद्रोणी । सा उपदशपदान् वितता । अजेन सुतरा इत्यतः सा मेघदाडु इति प्रथिता । तस्यामहं प्रवहामि । अधुना कर्णाटकान् अतीत्य तमिलदेशं प्रविशामि । ततः होगनकलो नाम शैलप्रपातः । ततः पतामि । पतनसमये मध्ये उपलशतेनाहता धूमाकृतिः भासं इति लोकः तं प्रपातं होगनकल् इति वदन्ति । तस्य देशस्य यागकुण्ड इति प्राक्तनं नाम । यत्राहं पतामि, तत्र पूर्वं महाविष्णोश्चक्रं गूढमासीत् । तेन चक्रेण मदीयः पूर्णः प्रवाहः शोषितोऽभूत् । चोलराजः सुदर्शनप्रीणनाथ यज्ञं प्रावर्तयत् । तत्र स्वं शिर एव अजुहोत् । प्रीतः चक्रराजः तमप्युज्जीव्य मामपि यागकुण्डतः उद्भावयामासेति वृद्धा वंदेयुः । सनत्कुमारनदी तत्र मया सङ्गच्छते । ततो दक्षिणाभिमुखी अहं यामि । पश्चिमे तटे पालकगिरिः, प्राक्तटे सीताद्रिश्च मां नियमयतः । तत्प्रान्त एव मैदूरबन्धः, चान्ददेशसमृद्धये मां निरुन्धे । तं पश्य ।

त्रिंशद्भवामानुजतः, नवशतव्यामान् दीर्घः पष्टिवर्गमीलान् अंबु विष्कंभयन् अर्धचतुःकोटिरूप्यकव्ययेन तदा निर्मितः पङ्क्तिः वर्षैः । अत्रापि सुमहत् त्रियुज्जनकं यन्त्रं घटितं विद्यते । तत्र सुरंगया मम परीवाहमार्गः त्रिभिः स्कन्धैः पिहितः । सागराभा मम मूर्तिस्तत्र ।

त्रिपमेपु गिरितटेषु उच्चावचनेन मार्गेण मेदूरमुपयान्ती इदानीं समतलमुपयाता । ततः सरन्ती मध्ये भवान्या नोप्यल्नाइया मुक्तया अमरावत्या च सङ्गता प्रभूतसलिलोपचयेन अखण्डेव दुर्दर्शपारा प्रतिभयबहुला - वर्तर्म्या श्रीदारुकावनं उपयामि । प्रकृतिहितपरैः भूपैः द्वे अपि मम तीरे शालेयैः क्षेत्रैः, प्रच्छाद्यैः पुष्पोपगैः फलोपगैश्च तरुभिः, श्रीशालेयैश्च निविडे सुपूते सुरम्ये विहिते । दूरात् श्रीरङ्गं क्षेत्रं पश्यन्ती रङ्गनाथं मालाकृतिः आभूयन्ती मे प्रवाहं द्वेषा विभक्तवती । उभे तीरेऽनुगच्छ अन्वरितः । ततः गुणशेखरगतः श्रीनिवासः, इतः दारुकावने दारुकेशः, श्रीरंगे रङ्गनाथः, जंबूवने जंबूनाथः, त्रिशिरःपर्वते मातृभूतेशः तदुपत्यकायां नागनाथः, विदूरे दूषणपर्वते उज्जीवनाथः, खरपर्वते पिपीलिकेशः इति विश्रुताख्याः महापदानाः प्रकटितविभवाः ईशविभवमूर्तयः । एकमेव परं तत्त्वं लीलयेव गृहीतनानाविग्रहं भाति भक्तानुग्रहायेति लोकाय प्रदर्शयन्ती चरामि ।

करिकालो नाम कश्चन चोलराजः ज्ञातेयः अग्निना दाहे सुविहितेऽपि ईशकरुणया दग्धपादमात्रः भृत्कया मातुलगेहे रक्षितः समरे रिपुं हत्वा पुनः राज्यमाप, सिंहलांश्च जिगाय । स मत्तीरयोः असकृत् चचार । वर्षासु मे पूरः उत्सिक्तः तीरमुत्पीडयति, ततः कृपिफलं विहन्यते पूराभिघातेन इति अवागच्छत् । लङ्घातो बन्दीकृताः बहवः राज्ञा भरणीया आसन् । तेषां भृतिं चितीर्थ आसमुद्रं मम उभे तटे सुघटिते व्यदधात् । यत्रान् आधारबन्धान् परिवहणानि कुल्याश्च तत्र तत्र निरपादयत् । श्रीरङ्गमुत्तरतः परिसर्पन्ती मदीयां शाखां कोल्लडारुयां मृण्मयेन सेतुना अवधोत् सेतुबन्धकार्थ्यः चोलोऽन्यः । ब्रिटिशः शास्त्रवर्गोऽपि तत्रैव विष्कंभमन्यं विहितवान् । शतशः कुल्याभिरुपनीतप्रवाहा शुचिजला पयःपानसमेषितजनमेधा क्षेत्राणि

शालेयानि उपवनानि उद्यानानि सिञ्चन्ती क्रमेण निहीनप्रसरा नदीनाथं उपयामि सुकृशा ।

देवः पश्चापगेशः, प्रणवव्याख्याता स्वामिनाथः, प्रलयदर्शी कुम्भेशः, शार्ङ्गपाणिः, मध्यार्जुनेशः, भयूरेशः, परिमलरङ्गनाथः इति नानापदाना अर्चामूर्तयः कृतालयाः ममोपकूलं सेव्यास्ते ।

कदाचिदासं अनिरुद्धप्रवाहा पटसु ऋतुष्वप्यशुष्यन्ती । परं कोटिशः सुततया गृहीतान् युष्मान् आरक्षन्ती युष्माभिरितस्ततो विकृष्टा बह्वीभिः शाखाभिर्वितता वृद्धेव जरया काश्येनाभिभूता बालुकामात्रदद्या भवामि प्रायः । कर्णाटकेषु यदा देवो भूरि वर्षति प्रवाहश्च मेऽनिरोध्यः, तदाऽहं विसृष्टा पूर्णा चोलान् अतीत्य समुद्रमुपायामि । मानुष्यकनिसर्गजातायाः कुटिलायाः राजनीतरेप दोषो, न मम ।

ईशरो दयते मयि । अतः मत्तीरेण तव धीः अखिलवायास्त्रादने नितरां प्रभवति । तां स्पर्धया अमर्षेण संकुचितया भापादेशादिगतया कुश्रद्धया वा मा कदर्धीकुरु । मत्तीरं मा कलुषय । मयि स्यास्व । मत्तीरगाः श्रीशेशमूर्तिः भज । आरोग्यं मेधां धार्मिकीं प्रवृत्तिं च लभस्व । तीक्ष्णां मेधां परदोषदर्शनेन मा कुण्ठय । परहिताचरणेनात्मनः समृद्धिं पश्य । निखिलमवनितलं क्षेमायतनं यथा भवेत् तथा साधु चर । अनुज्ञातोऽसि वत्स पुनर्दर्शनाय । सुखदास्ते पन्थानः सन्तु ।

(व्यामः ஆறு அடி परिवाहमार्गः வடிமதகு दारुकावनं திருப் பாய்த்துறை स्कन्धः அடுக்கு வரः கரை அணைப்பு विष्कंभः- आधारबन्धः நீர்தேக்கம் परीवाहः, परिवहणं வடிதரல் कुल्या वायंत्कारं सेतुबन्धकः चोलः அணைகட்டிய சேழல் वर्गमील वांत्क- எமவளவு प्रणाली செயல்முறை. द्रापीयसा மிகநீண்ட (दीर्घतरेण) भृगुपातं திடீர்சரிவில் வீழ்ச்சி. कृतकं செயற்கையான सुरक्षा கரங்கப்பாறை. अर्धं அரைப்பங்கிற்கதிகமான उत्पीडयति மேரதி உடைக்கிறது.

பயிற்சி : பதம் பதமாகப் பிரித்துப் பொருள் தருக. ஸந்தி
சேர்ந்ததைப் பிரித்தும் பிரிந்ததைச் சேர்த்தும் ஸந்தியின்
பெயருடன் தருக.

अष्टादशः पाठः - பாடம் 18

शङ्करोदन्तः - द्वितीयो भागाः (६)

गायत्रीमण्डपे तत्र विलपीठासने शुभे ।

पद्मासने निषण्णाऽऽस्ते कामपीठनिवासिनी ॥ १ ॥

कामकोटीति विख्याता कामाक्षी कामदायिनी ।

तत्र गायत्रीमण्डपे शुभे विलपीठासने पद्मासने निषण्णा कामपीठ
निवासिनी कामकोटीति विख्याता कामदायिनी कामाक्षी आस्ते ।

அங்கு காயத்திரி மண்டபத்தில் மங்களமான ஸீலத்தின்மேல்
அமைந்த ஆஸனத்தில் பத்மாஸனத்தில் உட்கார்ந்தவளாக
காமனூல் வழிபடப்பெற்ற பீடத்தின் தேவதையானவளும் காம
கோடி எனப்புகழ் பெற்றவளும் விரும்பியவற்றை வழங்குபவளு
மான காமாக்ஷி விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

तत्पीठे वाग्भयं कूटं ह्यग्रीव उपास्त ह ॥ २ ॥

तस्याः शिवस्य विष्णोश्च पृथग्देवालयत्रयम् ।

राजसेनेन राज्ञाऽथ दिव्यगर्भगृहोज्ज्वलम् ॥ ३ ॥

कारयामास सर्वज्ञः सर्वलक्षणलक्षितम् ।

तत्पीठे ह्यग्रीवः वाग्भयं कूटं उपास्त ह । अथ सर्वज्ञः तस्याः शिवस्य
विष्णोश्च पृथक् देवालयत्रयं दिव्यगर्भगृहोज्ज्वलं सर्वलक्षणलक्षितं राजसेनेन
राज्ञा कारयामास ।

அந்த பீடத்தில் ஹயக்ரீவர் வாக்குவ கூடத்தை (தேவியின்
15 அக்ஷரங்கள் கொண்ட மந்திரத்தின் முதல் ஐந்து அக்ஷரங்கள்
கொண்டதை) வழிபட்டார் என்பார். எல்லாமறிந்த சங்கரர்
அவனுக்கும் சிவனுக்கும் விஷ்ணுவிற்கும் தனித்தனியே மூன்று
தேவாலயங்களை அழகிய கர்ப்பகிருஹங்களால் விளங்குபவையும்

எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவையுமாக ராஜாவான ராஜ
ஸேனனைக் கொண்டு செய்வித்தார்.

शिवकाशीं विष्णुकाशीं निमंमे च पुरीद्वयम् ॥ ४ ॥

कामाक्ष्याः पुरतो भूमौ कामकोटीति विभ्रुतम् ।

श्रीचक्रं भगवत्पादः यन्त्रवित्त्ययमालिखत् ॥ ५ ॥

(அன்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) சிவகாஞ்சியையும்
விஷ்ணு காஞ்சியையும் இரு நகரங்களாக அமைத்தார்.
காமாக்ஷியின் முன்னர் தரையில் காமகோடி எனப் புகழ்பெற்ற
ஸ்ரீசக்ரத்தை மந்திர முறையறிந்த பகவத்பாதர் தானே எழுதினார்.

श्रीचक्रपञ्चाङ्गां च कामाक्षीं स्वर्णनिर्मिताम् ।

प्रतिष्ठाप्य यतीशानः स्वयमेनामपूजयत् ॥ ६ ॥

(அன்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) ஸ்ரீசக்ரத்தின் பின்
புறத்தில் தங்கத்தால் அமைக்கப்பெற்ற காமாக்ஷியை பிரதிஷ்டை
செய்து யதீசுவரர் தானே அவளை வழிபட்டார்.

सर्वज्ञपीठमारोदुमुत्सेहे यतिपुङ्गवः ।

समवेतान्बुधांस्तत्र विजिगाय विना ह्रमम् ॥ ७ ॥

यतिपुङ्गवः सर्वज्ञपीठं आरोदुं उत्सेहे । तत्र समवेतान् बुधान् ह्रमं विना
विजिगाय ।

துறவிகளில் சிறந்த அவர் (அங்கிருந்த) ஸர்வஜ்ஞ
பீடத்தில் ஏறியமர முற்பட்டார். அங்கே கூடிய வித்வான்களை
சிரமமின்றி வென்றார்.

तदोनसप्तमसमो डिभः कोऽपि सुधीरभीः ।

अपो भुंक्ते न चाख्याति पृष्टथापि वदत्यथोम् ॥ ८ ॥

वादेररोत्सीत्स गुरुं ततो मेने गुरुदितम् ।

तदा उनसप्तमसमः सुधीः अभीः डिभः कोऽपि । (सः) अपो भुंक्ते ।
पृष्टच न आख्याति च । अथ ओ वदति । स गुरुं वादे अरोत्सीत् । ततः
गुरुदितं मेने ।

அங்கு ஏழுவயதுக்குட்பட்ட நல்லநிலுவன் பயமற்ற சிறுவன் ஒருவன் நீர் (மட்டும்) பருகுவான். கேட்கப்படி பதில் கூறுவதில்லை. நிறகு ஓம் என்பான். அவன் குருவை வாந்ததால் தடை செய்தான். பின் குரு கூறியதை ஒத்துக்கொண்டான்.

பிராப்தானுஜ் பிதுவால் ப்ரஹ்மதேசசமுத்பவம் ॥ 9 ॥

சன்யாசோசிதமாபாசு யதி சர்வஜ்ஜகம் ।

ப்ரஹ்மதேசசமுத்பவம் பிது: பிராப்தானுஜ் சன்யாசோசிதம் தம் வால் (சஹ்ர:) சர்வஜ் ஜகம் யதி அபாது ।

பிரும்மதேசத்தில் தோன்றியவரும் தகப்பனாபிபயிக்குந்து அனுமதி பெற்றவரும் துறவறம் பூணத்தகுதி பெற்றவருமான அந்தச்சிறுவரை (சங்கரர்) ஸர்வஜ்ஜகம் என்ற பெயர்பெற்ற ஸன்யாசியாக ஆக்கினார்.

வாடே ஜித்யா வாபதூகான் வாணி சாபி நிரூதராம் ॥ 20 ॥

கூத்யா சர்வரனுமத: சர்வஜ்ஜாசனம் அரூஹது ।

வாபதூகான் வாடே ஜித்யா வாணி சாபி நிரூதரா கூத்யா சர்வ: அனுமத: சர்வஜ்ஜாசனம் அரூஹது ।

வாறில் வல்லவர்களை வாறில் வென்று ஸரஸ்வதியையும் கேள்வி கேட்க முடியாதபடி செய்து எல்லோராலும் அனுமதிக்கப் பட்டவராக ஸர்வஜ்ஜக பீடத்தில் ஏறி அமர்ந்தார்.

பிரயாபாடாபதாந்மிசாஜித்யா஽பாது சாரதாமதம் ॥ 21 ॥

நிபமப்யாஸ்த பீடம் தத் காமகோதிதி விசுதம் ।

பிரயாபாது அபாதான் மிசான் ஜித்யா சாரதாமதம் அபாது । தத் காமகோதிதி விசுதம் நிபம் பீடம் அப்யாஸ்த ।

பிரயாபாகையிலிருந்து வந்த மிசர்கள் என்ற பண்டிதர்களை வென்று சாரதா மடத்தைச் சென்றடைந்தார். அந்த காமகோடி என்ற பெயர்பெற்ற தவது பீடத்தில் தலைமை வகிந்தார்.

சிவவிபுண்விகாபானுபாணசகந்நமூர்திபு ॥ 22 ॥

யதா யச்ய ப்வேதிரிதி: தேவதாயா உபாசனம் ।

ச தேவதா தா ப்ஜதா த்ரஹ்மாபக்திபுரஸ்சரம் ॥ 23 ॥

இத்யாதிசன்யபமதஸ்யான் சர்வான்வ்யஹீஹிபு: ।

விபு: ச: (சங்கர:) 'சிவ-விபு-அங்கா-பானு-பாண-சகந்ந-மூர்திபு யச்ய யதா தேவதாயா: உபாசனம் ப்ரீதி: ப்வேதிரிதி: ச: தா தேவதா த்ரஹ்மாபக்திபுரஸ்சரம் ப்ஜதாம்' இதி சர்வான் ப்மமதஸ்யான் அன்வ்யஹீத ।

மிகப் பெரியவரான அந்த சங்கரர் "சிவபெருமான், விஷ்ணு, அம்பான், ஸூரியன், கணேசர், ஸ்கந்தர் இவர்களுடைய வடிவங்களில் யாருக்கு எப்படி எந்த தேவதை வழிபாட்டிற்கான விருப்பம் ஏற்படுகிறதோ அவர் அந்த தேவதையை சிரத்தையும் பக்தியும் முன்னிடும்படி வழிபட்டும்" என ஆறுமதத் தொடர்புள்ள அனைவரையும் கூறி அருள் புரிந்தார்.

பாரமப்யாபதம் வாஹ்நுபதேசகம் கुरु: ॥ 24 ॥

ஹாரகாயா ஜபநாயே வத்யா சூஹ்பவந்தே ।

காலிகா-விமலா-ஜ்யோதி: -சாரதாபீடசம்ஜகான் ॥ 25 ॥

விபாய சதுர: பீடான் சூரேசுரமுசாஸ்ததா ।

வ்யாஸ்யானதேசிகஸ்யானே ந்யயோபயதூதாரதீ: ॥ 26 ॥

உதாரதீ: கुरु: உபதேசகம் பாரமப்யாபதம் வாஹ்நு ஹாரகாயா ஜபநாயே வத்யா சூஹ்பவந்தே, காலிகா-விமலா-ஜ்யோதி: -சாரதாபீட-சம்ஜகான் சதுர: பீடான் விபாய ததா சூரேசுரமுசாஸ்த வ்யாஸ்யான தேசிகஸ்யானே ந்யயோபயத் ।

பெருமனம் படைத்த குருவான சங்கரர் உபதேச முறை பரம்பரையாக வருவதை விரும்பியவராக துவாரகையிலும் ஜகன்னாதத்திலும் பதரிமீலும் சிருங்கமலையிலும் காலிகா பீடம், விமலா பீடம், ஜ்யோதியில் பீடம், சாரதா பீடம் என்ற நான்கு பீடங்களை ஏற்படுத்தி அங்கு ஸூரேசுவரர் முதலானவர்களை உபதேசிப்பதற்கான குரு என்ற அமைப்பில் சடுபடுத்தினார்.

கேலாசானீதசஹ்லிங்பஃகாடாத்மஃபூஜிதாத் ।

நீலகण्ठே வரம், ஢ுக்திஃ கேடாரே, ஢ுஶ்பவந்தே ॥ 28 ॥

஢ோ஑ம், சிடம்வரே ஢ாஶம் பூஜார்த் வ்யதஶாத்ரூ: ।

ஆத்மஃபூஜிதாத் கேலாசானீத சஹ்லிங்பஃகாத் நீலகण्ठே வரம், கேடாரே ஢ுக்திஃ, ஢ுஶ்பவந்தே ஢ோ஑ம், சிடம்வரே ஢ாஶம் பூஜார்த் வ்யதஶாத் ।

தரன் வழிபட்ட கைலாஸத்திலிருந்து கௌணர்த்த நல்ல ஹந்து விங்கங்கவிலிருந்தும் வரலிங்கத்தை நீலகண்ட கேடர்த்திரத்திலும், கேடாரத்தில் முத்திலிங்கத்தையும், சிருங்கமலையில் போகலிங்கத்தையும், சிதம்பரத்தில் ஢ோகஶ விங்கத்தையும் வழிபாட்டிற்காக அமைத்தார்.

஢ூமிஃ ஢்ரதக்ஷிணிகூத்ய ஢ூய: காஶீபுரம் யயீ ॥ 28 ॥

ஶான்வா நிஜசரீரான்த் சஹ ஶிப்யீ: ஢்ரசந்நதீ: ।

கா஢ாஶீசடனம் ஢்ரா஢ சக்ரே சாஸ்ய ஢்ரதக்ஷிணம் ॥ 29 ॥

஢ூமிஃ ஢்ரதக்ஷிணிகூத்ய ஢ூய: காஶீபுரம் யயீ । நிஜ சரீரான்த் விஶ்ஶாய, ஢்ரசந்நதீ: , ஶிப்யீ: சஹ, கா஢ாஶீசடனம் ஢்ரா஢ । அஸ்ய ஢்ரதக்ஷிணம் ச சக்ரே ।

஢ாரத பூமியை வல஢ாகர் சுற்றிவிட்டு ஢றுபடியும் காஞ்சியைச் சென்றடைந்தார். தனது உடலின் இறுதியை உணர்ந்து ஢ணம் தெவிந்தவராக சிடங்களுடன் கா஢ாகழியின் ஆலயத்தை அடைந்தார். அதனுடைய வலம் வருதலையும் செய்தார்.

ஸீந்ரய்ய்லஹரீ஢ூஸ்யீ: ஶ்நோஸ்துஸ்தாஸ ஢ாதர஢் ।

஢்ரா஑ஸ்த஢ாத் ஶ்நாதயேஶ் சிப்யீ ஶர்வஶ்ஶங்க஢் ॥ 30 ॥

கா஢கௌதீதிவிஸ்வாதே ஢ீடேஶி஢ி஢ி஢ா஢நானூத் ।

(அஸ்வஸ்தில் ஢ாறுதல் இல்லை) ஶௌந்தர்யலஹரீ ஢ுதலிய ஶ்தோத்ரங்களால் தாஸை தேர்த்தரித்தார். 8 வயதுக்கு ஢ுன்னரே அநிய வேண்டியதை அறிந்திருந்த ஶர்வஶ்ஶர் என்ற சிஷ்யனிடம் கா஢கௌடி என்று புகழ்பெற்ற ஢ிடத்தில் அதி஢தியாக்ஶினார்.

ஸுரேச஢ஸ்ய ஑ாஸ்தாரம் ஆதிசன்ஸ்தவ்ரதர்சின஢் ॥ 31 ॥

ஸ்வசிப்ய஢ார்ப்யேண யோ஑லிஶ்ஶ ஢டர்ஹித஢் ।

பூஜயேதி ஶ஢ாடிச்ய ஶர்வஶ்ஶம் வி஑தஸ்யூஶ: ॥ 32 ॥

கா஢ாஶ்யா: ஶவிஶே யோ஑ீ தேஹ் த்யக்த்வா ஜ஑ட்ரூ: ।

஢லே ஶ்வாயு஢ி ஶ஢்பூரீ கல்யவ்ரே ச ஶராசரே ॥ 33 ॥

தேஹி஢ிஶ்டுர்஢்ஜம் ஢ேஜேஶக்ஷண்டம் ஜ்யோதி: ஢ர் ஢ட஢் ।

தவ்ரதர்சினம் ஶுரேசர் அஸ்ய (ஸர்வஶ்ஶஸ்ய) ஑ாஸ்தாரம் ஆதிசன்ஸ்தவ்ரதர்சின஢் “஢டர்ஹிதம் யோ஑லிஶ்ஶ ஶ்வசிப்ய஢ார்ப்யேண பூஜய” இதி ஶர்வஶ்ஶம் ஶ஢ாடிச்ய வி஑தஸ்யூஶ: யோ஑ீ ஢லே ஶ்வாயு஢ி ஶ஢்பூரீ கல்யவ்ரே ஶராசரே ச ஜ஑ட்ரூ: கா஢ாஶ்யா: ஶவிஶே தேஹ் த்யக்த்வா தேஹிஶி: ஶுர்஢்ஜம் அக்ஷண்டம் ஜ்யோதி: ஢ர் ஢டம் ஢ேஜே ।

ததவத்தை உணர்ந்தவல்ல ஶுரேசவரரை இவரது (ஸர்வஶ்ஶரது) ஢ாதுகா஢்஢ாஸாராக அமைத்து, “என்னால் வழிபடப் பெற்ற யோகலிங்கத்தைத் தனது சிஷ்ய ஢ர஢்பரை வழியாக நீ வழிபட்டு வருவாய்” என ஶர்வஶ்ஶரை உத்தரவிட்டுப் ஢ற்றற்ற வரும் யோக஢ுறையில் வல்லவரும் உலகின் குருவு஢ான சங்கரர் தனது 32 வது வயது நிரம்பியதும் கலியின் 2625ம் ஆண்டில் கா஢ாகழியின் அருகில் தனது உடலை நீத்து உடல் ஢டைத்தவர் களால் அடைய஢ுடியாததும் துண்டாட ஢ுடியாததும் ஑னிவடிவில் உள்ளது஢ான ஢ெரும் ஢தத்தை அடைந்தார். (கட஢யாதி என ஢ுறையில் ஢ல் என்றால் 32, ஶராசர என்றால் 2625)

ஸ ஂவ ஶ்ஶராசார்ய: ஑ூஶ்ஶுக்தி஢்ரத: ஶதா஢் ॥ 34 ॥

அத்யா஢ி ஢ூர்த் சேதந்ய஢ிவ த்ரேய திஸ்தி ।

ஸ ஂவ ஶ்ஶராசார்ய: ஶதா஢் ஢ுக்தி஢்ரத: ஑ூ: அத்யா஢ி ஢ூர்த் சேதந்ய஢ிவ த்ரேய திஸ்தி ।

அதே சங்கர ஆசாரியர், நல்லோர்களுக்கு முத்தி அளிக்கும் குருவாக வடிவுகௌண்ட சித்தசத்தி஢ால் இன்ஶம் அங்கேயே விளங்குகிறார்.

जय श्रीशङ्कराचार्यं जय देशिकसत्तम ॥ २५ ॥

जय श्रीकामकोटीश योगलिङ्गपूजक ।

ஸ்ரீ சங்கர குருவே வெற்றி (வெல்வீர்)! குருக்களில் உத்தமரே வெற்றி! ஸ்ரீ காமகோடிபீடத் தலைவரே வெற்றி! யோகலிங்கத்தை வழிபடுபவரே வெற்றி!

नारायणं पद्मभुवं बसिष्ठं शक्तिं च तत्पुत्रपराशरं च ॥ २६ ॥

व्यासं शुक्रं गौडपदं महान्तं गोविन्दयोगीन्द्रमथास्य शिष्यम् ।

श्रीशंकराचार्यमथास्य पद्मपादश्च हस्तामलकं च शिष्यम् ॥ २७ ॥

तं तोटकं वार्तिककारमन्यान् अस्मद्गुरून् सन्ततमानतोऽस्मि ।

நாராயணன், பிரம்மா, வஸிஷ்டர், சக்தி, அவரதுகுமாரர் பராசரர், வியாஸர், சுகர், மகானான் கௌடபாதர், அவரது சீடர், கோவிந்தபகவத்பாதர், ஸ்ரீ சங்கராசாரியர், அதன்பின் அந்த சங்கரரின் சீடரான பத்மபாதர், ஹஸ்தாமலகர், தோடகர், வார்த்திகம் எழுதிய ஸுரேசுவரர் மற்றும் என் குருக்கள் இவர்களை எப்போதும் வணங்குகிறேன்.

शंकरः श्रवणादस्य ध्यानात्तन्मूर्तिसंपदः ॥ २८ ॥

तत्सूक्तिमननाच्छान्तिं ददातीह परत्र च ।

இந்தக்கதையைக் கேட்பதாலும் அவரது அழகிய உருவின் நினைந்தாலும் அவரது திருவாய்மொழிகளை நினைவு கூர்வதாலும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் அமைதியை ஸ்ரீ சங்கரர் அருள்கிறார்.

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமலா

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பத்திரிகையில் வெளியான பாடங்களை மட்டும் தனியே தொகுத்து ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமலா என்ற 7 பாகங்கள் கொண்ட தொகுப்பு வெளியாகியுள்ளது. இவை அவ்வப்போது பெறும் அனுபவங்கள் மூலம் மறு பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப் பட்டுள்ளன. இவற்றின் துணைகொண்டு ஸம்ஸ்கிருதத்தை எழுத்துப் பயிற்சியில் தொடங்கி காலியங்கள் வரை எளிதில் கற்கலாம். ஆங்கிலத்திலும் பாடமலா 1—2 பாகங்கள் வெளியாகியுள்ளன.

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமலா என்ற தொகுப்பை பெறுபவர்கள் அவற்றில் வெளியாகியுள்ள பாடங்களைப் பயின்று பாடங்களின் இறுதியில் கொடுக்கப் பெற்றுள்ள பயிற்சிகளைத் தாமே எழுதி புக் போஸ்டு மூலம் Book-post Posted under clause 114 (8) of P & T Guide : PUPILS EXERCISE என்று உரையீது குறிப்பிட்டு (உரையின் வாயை ஒட்டாமல்) எமக்கு அனுப்பினால் திருத்தி அனுப்புகிறோம். சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் தருகிறோம். இந்தச் சேவையைப் பெற விரும்புபவர் தபால் செலவிற்கென ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாகம் ஒன்றுக்கு ரூ 20-00 அனுப்பவும். மேலும் தாங்கள் விரும்பும் தொகையை நன்கொடையாக அளிக்கலாம்.

ஸம்ஸ்கிருத எஜுகேஷன் ஸொசைட்டி,

Old 212/13-1, New No. 11

St.Mary's Road, R.A. Puram

Chennai - 600 028.

Phone : 2495 14 02

(Near Mandaveli R.T.O. Office)